

INTERVICT
International
Victimology Institute
Tilburg

Criminal Protection Orders: Effective legal remedies or False promises to victims?

An explorative research on the
effectiveness of criminal protection orders

E.J.E. van de Watering

ANR: 224657

18 juni 2013

Criminal Protection Orders: Effective legal remedies or False promises to victims?

An explorative research on the effectiveness of criminal protection orders

Esther van de Watering

ANR: 224657

MSc Victimology and Criminal Justice
Tilburg University - Tilburg Law School

Exam committee:

Mrs. Dr. Mr. S. van der Aa (supervisor)

Mrs. Dr. L.M. van der Knaap (second reader)

- Dutch Poem for Victims of Intimate Partner Violence -

* Respondent's fictitious name

In tribute to Jane, who made this hand-written copy of one of her poems for me. She told me that this poem is currently hanging in one of the shelter homes, where a lot of victims draw strength from it.*

als liefde pijn doet

als de liefde pijn gaat doen, is het fout
want je kunt dan schreeuwen, maar het laat hun koud
Ze hebben die macht en je bent bang
De ene doet het kort, de andere lang

Dan wil je niet meer en vlucht toch weg
Maar hij vindt je weer, dikke pech
Toch geef je niet op en vlucht weer
Nu komt hij niet, dus gelukt deze keer

Met je kind op een goede plaats in een "blijf van mijn lijf huis"
Hier is het veilig en vooral écht thuis
Nu moet ik gaan werken aan de toekomst en vooruit kijken
Want ik kom hier veel sterker uit, wacht maar dat zal blijken.

Een gedicht voor
slachtoffers van
huiselijk geweld.

Foreword

Three bachelor years of Criminology and as icing on the cake one great master year of Victimology (a word that again turns red while I am typing it, as it is still not recognized by the automatic spelling correction of my computer). Wow, time flies!

I would like to thank everyone who has contributed to the realisation of this thesis. In particular, Suzan van der Aa, I could not have wished for a better supervisor. You have ‘infected’ me with your enthusiasm and knowledge of the subjects of stalking and protection orders. Not only have you been a great support to me in writing this master’s thesis, you have also put great effort into helping me write a proposal for a PhD-research which I still hope to be able to conduct in the near future. Thank you for everything!

I would also like to thank the different teams of the shelter homes for their cooperation, and Lenke in particular for all her good help in finding respondents. In addition, I want to express my gratitude to the respondents who were willing to participate in an interview and openly shared their personal stories with me. Without their participation it would have never been possible to grasp the victims’ lived experiences and perceptions of protection order effectiveness in the Netherlands.

Furthermore, I am ever grateful to my loving mother, great sisters and awesome little brother. I love you guys. Mom, Lin, Mir thanks for your support and believe in me. Jaron, finally we can go to the Efteling again! Someone I cannot forget to mention here as well is Pien. ‘Rooie’ from the day we met it has been always fun, without your laughing outbursts the world would be a lot more depressing. Thanks for your friendship.

And last but most certainly not least, I would like to thank Remco from the bottom of my heart. In the six years we have been together now, you have gone through a lot of ‘academic stress’ with me. Thank you for your unconditional love and understanding, and the happiness you bring into my life. I love you to the moon and back.

Esther van de Watering
Rotterdam, June 2013

Table of Contents

1. Introduction.....	6
1.1 Why Legal Protection for Victims is Necessary and Important	6
<i>The problem of repeat victimization and fear of retaliation</i>	
1.2 The Extent and Nature of Protection Orders	7
1.2.1 Defining Protection Orders	7
1.2.2 Different Areas of Law and Protection Orders	9
1.3 Protection Order Effectiveness	10
1.4 Research Methods & Thesis Outline	11
 2. Previous Research on the Effectiveness of Civil Protection Orders	 14
2.1 Research Method.....	14
2.2 Evaluating Previous Research.....	14
<i>Some issues to be taken into account</i>	
2.3 How to Measure Effectiveness?	16
2.4 Research Findings on Civil Protection Order Effectiveness	17
2.4.1 Do Civil Protection Orders Prevent Future Victimization?	17
2.4.2 Civil Protection Orders and Effective Legal Intervention.....	20
2.4.3 Victim Satisfaction with Civil Protection Orders	22
2.5 Conclusion.....	24
 3. Criminal Protection Orders	 26
3.1 Introduction	26
3.2 Method	26
3.3 Criminal Protection Orders as Remedy to Victims.....	26
3.3.1 Criminal Protection Orders.....	26
3.3.2 Criminal Justice Involvement in Domestic Violence	27
3.3.3 The Criminal Protection Order as Alternative to Imprisonment.....	28
3.4 The Effectiveness of Criminal Protection Orders	30
3.4.1 Do Criminal Protection Orders Prevent Future Victimization?	30
3.4.2 Criminal Protection Orders and Effective Legal Intervention	32
3.4.3 Victim Satisfaction with Criminal Protection Orders.....	33
3.5 Conclusion.....	35

4. Criminal Protection Orders in the Netherlands	38
4.1 Introduction	38
4.2 Victim-Policy in the Netherlands	38
4.3 The Legal Framework of Criminal Protection Orders in the Netherlands	39
4.3.1 <i>Legal Provisions</i>	39
4.3.2 <i>The Supervision and Enforcement of Criminal Protection Orders</i>	40
4.4 Conclusion	42
5. Criminal Protection Order Effectiveness: The Victims' Perspective	43
5.1 Introduction	43
5.2 Methodology and Limitations	43
5.2.1 <i>Methodology</i>	43
5.2.2 <i>Limitations</i>	46
5.3 Qualitative Data Analysis: Victim Interviews	46
5.3.1 <i>Victim Characteristics</i>	47
5.3.2 <i>Offender Characteristics</i>	47
5.3.3 <i>Relationship History</i>	48
5.3.4 <i>Reasons for Filing the Protection Orders and Type of Orders Obtained</i>	49
5.3.5 <i>Protection Order Effectiveness in Practice</i>	51
- <i>Protection Order Violation and Related Factors</i>	51
- <i>Effective Criminal Justice Response</i>	52
- <i>Victim Satisfaction</i>	53
5.4 Conclusion	55
<i>Victims' running out of options!?</i>	
6. Discussion and Conclusions	58
<i>Criminal protection orders: Effective legal remedies or false promises to victims?</i>	
References	62
Appendix 1 - Information Letter for Respondents	68
Appendix 2 - Information Letter for staff of the helter homes & general support service	69
Appendix 3 - Topic-list Semi-structured Interview	70
Appendix 4 - Summary Interview Emma	73
Appendix 5 - Summary Interview Mary and Peter	78
Appendix 6 - Summary Interview Jane	84

1. Introduction

1.1 Why Legal Protection for Victims is Necessary and Important

The problem of repeat victimization and fear of retaliation

Reporting a crime to the police does not automatically imply that a victim no longer has to fear victimization by the same offender. In fact, resorting to the police may in some cases increase the risk of repeat victimization, making certain offenders try to do anything in order to make their victims drop the charges, prevent them from giving further testimonies or seek retaliation (Van der Aa & Ouwerkerk, 2011, p. 267). In this way, reporting the crime could work as adding fuel to the fire and increase the victims' risk. Consequentially, it is of great importance that victims who file a report receive protection measures that prevent repeat victimization. If this protection is not provided by the judicial authorities, victims who fear retribution from their offender(s) will be more reluctant to report the crimes committed against them (Roberts, 2002, p. 135).

The fear for retribution is especially at issue when it comes to crimes with a repetitive nature, such as domestic violence and stalking. Victims of domestic violence or stalking have a much higher chance of being revictimized by the same offender than victims of other crimes (Van der Aa & Ouwerkerk, 2011, p. 267). When the offender is an acquaintance or partner of the victim the fear of reprisal appears to be of particular importance because of the frequent contact in this victim-offender relationship, the place of the victimization and often long continuance of intense conflicts (Felson, Messner, Hoskin, & Deane, 2002, p. 622-623; Singer, 1988, p. 299). Women who fear retaliation of an acquaintance or partner are more likely not to report an offense because of this fear. Correspondingly, continued interaction with the offender after rape victimization, for example when the offender is a neighbour, intimate friend or a family member other than a spouse, also discourages victims to report the crime to the police (Singer, 1988, p. 298-299). This "cycle of not reporting because of the threat of reprisal" may result in a series of repeated victimizations that may severely injure the victim (Singer, 1988, p. 299). The recurrence of harassing or violent incidents puts these victims under a constant threat, making it impossible for them to work on their mental and physical recovery (Van der Aa, 2011, p. 183-184).

Protection measures are not only of importance in the period before reporting. The constant threat of intimidation, harassment, and retaliatory actions on victims also affects other stages of the criminal process: this can be prior to and during court proceedings, post-trial, during a detainee's leave, during conditional release, or after final release (Fenwick, 1996, p. 84). Judicial protection measures at various stages in the criminal process are therefore essential in order to encourage victims to report crimes and protect them from being revictimized over and over again.

Besides the risk of repeat victimization, victims might feel the need for protection measures based on other reasons, for example because they fear unexpected confrontations with their offender which can be a very unpleasant or even traumatizing experience (Van der Aa, Lens, Klerx, Bosma, & Van den Bosch, 2012, p. 15; Roberts & Roach, 2005, p. 595). Thus also in the case of incidental or non-recurrent crimes it can be of importance to the victim that he or she is provided with protection measures.

To deal with the serious threat of repeat victimization that in turn could result in the victims' reluctance to report a crime and to diminish the consequences of a committed crime by preventing unwanted, traumatizing confrontations with the offender, victim protection orders have been created (Van der Aa & Ouwerkerk, 2011, p. 265). Protection orders intend to regulate the offenders' behaviour in order to protect the victim. On the one hand, they can imply obligations to facilitate certain behaviour, such as the offenders' reporting obligation to the probation services. On the other hand, protection orders can imply restrictions or prohibitions to preclude certain behaviour, such as prohibiting the offender to contact the victim (Russell, 2012, p. 532). In the following paragraph, the various types and definitions of protection orders will be discussed.

1.2 The Extent and Nature of Protection Orders

1.2.1 Defining Protection Orders

Legislation on protection orders differs per country. Consequentially, a variety of definitions are being used, referring to different protection order forms and practices. Additionally, not all jurisdictions use the terms 'protection order'. Synonyms such as 'no-contact order', 'restraining order', 'stay-away order', or 'injunction order' are commonly used in Anglo-Saxon jurisdictions and in non-English speaking countries national terminology is used (Van der Aa, 2011, p. 185; Eigenberg, McGuffee, Berry, & Hall, 2003, p. 412; Ko, 2002, p. 364).

Also the ways in which protection orders can be filed differ per country. However, generally speaking protection orders can be obtained through administrative, civil or criminal (court) proceedings. In all three areas of law, protection orders impose restraints upon a persons' behaviour, particularly on harmful behaviour such as intimidation, threats or physical violence, in order to protect another person (Van der Aa, 2011, p. 186; Dejong & Burgess-Proctor, 2006, p. 69; Sack, 2004, p. 834).

Even though there is no universally accepted definition, it is possible to formulate a general definition based on the similarities between the different forms and practices of protection orders. To include all types of orders that have been developed to enhance the protection of victims of crime, it is important not to choose a too restrictive definition. The general definition must cover any rule of conduct imposed to influence the behaviour of a person with the aim of protecting another person, regardless of the legal provision in which such a rule is laid down or the type of court or judicial authority that imposes it (Van der Aa, 2011, p. 186-187). Taking this into consideration, inspiration can be drawn from the definition of 'protection orders' as designed by the European legislator, that aims to cover all protective measures of the different Member States. In order to strengthen the rights and protection of victims in the European Union, in the "EU Directive on the European protection order", the European Parliament and the Council of the European Union call upon the Member States to guarantee the right to assistance and support for victims of violence and to improve preventive measures for victims of crime.¹ Partly derived from the Directives' broad definition of protection orders, the general definition of protection orders that will be used in this thesis is:

Any decision, provisional or final, adopted by a civil, criminal or administrative court or other judicial authority, imposing rules of conduct (obligations or prohibitions) on a person causing danger with the aim of protecting another person against an act which may endanger his life, physical or psychological integrity, dignity, personal liberty or sexual integrity (Van der Aa, 2011, p. 186).

The following section of this paragraph, will broadly describe the various types of protection orders and related policies, based on the different areas of law under which protection orders can be imposed.

¹ Directive 2011/99/EU of the European Parliament and of the Council of 13 December 2011 on the European protection order, OJ 21.12.2011, L 338/2.

1.2.2 *Different Areas of Law and Protection Orders*

Protection orders may vary in nature. They can imply e.g. temporary orders, emergency orders, permanent or final orders. The various protection orders can be obtained through different law procedures (Keilitz, 2002, p. 149). Traditionally, in most jurisdictions there has been a distinction between civil and criminal law, both having separate courts with different proceedings.

At the most basic level, civil law tries to settle disputes between two or more legal subjects with the main aim to improve future matters. For example, in the Family Law domain, decisions can be made by a civil judge about the division of property or child visitation agreements in a divorce case. Civil law is often considered to be a horizontal process in which one individual brings proceedings against another individual (Hitchings, 2006, p. 93). In this respect, civil protection orders, decided upon by a civil judge, can impose obligations or restrictions upon a person on the request of another person, with the aim of protecting the latter. What is often considered an advantage of civil protection orders is that they can be obtained relatively quickly, because civil law procedures do not depend on police cooperation and have lower evidentiary standards than criminal law procedures (Keilitz, 2002, p. 149; Van der Aa, 2011, p. 195; Ko, 2002, p. 367). Violation of a civil protection order is in some jurisdictions punishable with a civil ordered penalty payment or imprisonment for debt. Although a civil protection order concerns a civil law measure that is meant to prevent future harm rather than punish past conduct, in certain countries a breach is considered a criminal offence dealt with by criminal law courts. So when it comes to the enforcement of civil protection orders, the strict distinction between civil and criminal law fades a little, as the criminal law element of punishment is added to civil law proceedings (Waul, as cited in Graybill, 2011, p. 827; Hitchings, 2006, pp. 93–94; Frank, 1995, p. 923).

Criminal law has a considerably different character. Contradictory to civil law, criminal law proceedings are generally not initiated on behalf of the individual, but on behalf of the state², basically with the aim of condemning and punishing criminalized past behaviour and trying to prevent this from happening in the future. In this way, criminal law serves an additional purpose, as it defines morally unacceptable conduct and tries to deter people from engaging in such behaviour by retributive punishment, treatment and rehabilitation programmes. Criminal law enforcement is often perceived as a vertical process, with on the

² With the exception of private prosecution systems in which an individual, most likely the victim or a relative, or private organisation can initiate criminal proceedings (Gil, 2003; Klernan, 2001).

one hand the law enforcing authorities and on the other hand the wrongdoer or criminal who has to be corrected (Hitchings, 2006, p. 93). Criminal protection orders can be issued at the discretion of the judge, public prosecutor, and in some countries even the police, after a criminal charge has been filed or an arrest has been made. Generally, they can be issued at any stage of the criminal proceedings; as a condition to bail, leave from penitentiary, probation or final release (Sack, 2004, p. 834; Ko, 2002, p. 364; Gauthier, 2009, p. 52). Beside these post-trial measures, also pre-trial protection orders exist (Van der Aa & Ouwerkerk, 2011, p. 267). In most jurisdictions, the public prosecutor may bring motions to obtain separate protection orders during the criminal proceedings (Sack, 2004, p. 834). Criminal protection orders can be imposed as an alternative or as a supplement to regular criminal sentences. Usually, when an order is enforced as an alternative to regular punishment, the offender is ordered to refrain from contacting, assaulting or stalking the victim on pain of imprisonment (Van der Aa & Ouwerkerk, 2011, p. 267). Compliance with the conditions of the order is the only ‘alternative’ option for the offender not to be confined to prison. It is also possible that a protection order forms a part of, or is a supplement to, a regular criminal sentence. For example, the court can decide that the offender will be confined to prison for a certain amount of time and in addition prohibit him or her to contact the victim during detention or after he or she is released.

Besides civil and criminal law, intervention in unwanted behaviour is possible through administrative law. To deal with acute problems of domestic violence some jurisdictions introduced legal provisions based on which temporary administrative restraining orders can be imposed. These temporary orders are served upon the batterer by the mayor or “sheriff”, or the public prosecutor, with the aim of providing immediate protection to the victim. The batterer is excluded from the family residence and not allowed to contact the victim as long as the order is in force. Violation of a temporary restraining order is often considered a crime for which the violator can be prosecuted. If necessary, the mayor or sheriff can also extend the order for a certain amount of time (Van der Aa et al., 2012, p. 19, 111-112; Ko, 2002, p. 365).

1.3 Protection Order Effectiveness

As became clear in this paragraph, various types of protection orders exist, all based on different areas of law with different law proceedings. Over the years, protection orders have become the subject of scientific research. Especially questions about the effectiveness of these

orders have been asked and, where possible, empirically examined. For providing safety to victims who run a serious risk of being revictimized by the same offender and who fear retaliation or unwanted confrontations after involving judicial authorities, considerable trust is placed on protection orders. Consequently, it is of great importance to examine whether protection orders are actually effective or only offer victims a false promise of protection. Considering the complexity of the problem of recidivism and repeat victimization, it is unlikely that the answer to this question will be clear and unambiguous. Accordingly, special attention has to be given to potential factors that relate to protection order effectiveness.

Along the lines of previous research, this thesis is about protection order effectiveness. However, as will become clear in the next chapter, most existing research on the effectiveness of protection orders merely applies to *civil* orders of protection. In contrast, the main emphasis of this thesis will be on *criminal* protection orders. In the Netherlands criminal protection orders have become an important topic of the current political debate. Recently, the State Secretary for Security and Justice of the Netherlands called for the increased use of criminal protection orders to provide victims with more extensive safety and protection measures (Teeven, 2013, p. 28). This thesis will, inter alia, examine whether an increased use of criminal protection orders will actually increase the safety of victims in the Netherlands. Paragraph 1.3 will explain the objectives, research methods and outline of this thesis.

1.4 Research Methods & Thesis Outline

Since most available research on protection orders focuses on civil protection orders, in this thesis the emphasis will be placed on *criminal* protection orders. This thesis contains a review of available literature regarding civil and criminal protection orders and an analysis of policy and legislation on the use of criminal protection orders in The Netherlands. However, in view of the scarcity of literature concerning criminal protection orders, this thesis takes an exploratory approach using the qualitative method of the semi-structured in-depth interview to collect data on the effectiveness of criminal protection orders. By comparing the findings of previous empirical research, with the findings of the qualitative data collected in this research, this thesis attempts to achieve a better understanding of the factors associated with protection order effectiveness.

The objectives of this thesis are: (1) to describe and analyse the (factors associated with the) effectiveness of criminal protection orders, by examining previous empirical

research on criminal and civil protection order effectiveness; (2) to describe and analyse the legislation and procedures used in the Netherlands to impose and enforce criminal protection orders, by studying relevant parliamentary documents, literature, laws and regulations; and (3) to understand the victims' perspective on the effectiveness of criminal protection orders in practice, using the data of the semi-structured victim-interviews. The overall aim of this research is to gain insight in the effectiveness of criminal protection order legislation and procedures for victims of violent crimes and to identify the underlying mechanisms of this effectiveness, both in theory and in practice. This research may offer a contribution to the knowledge on the actual effectiveness of criminal protection orders in the Netherlands and to the understanding of the specific needs of victims who obtain such orders. Better knowledge and understanding of the use and effectiveness of these measures is important as it may improve the victims' safety. To achieve the objectives of this thesis the following research questions will be examined:

The central research question to be answered in this explorative study is:

To what extent can criminal protection orders be considered as useful and effective legal remedies to victims of violent crimes and what are the factors associated with their (in-)effectiveness?

To answer this central question, several sub-questions are derived that formulate as follows:

1. What factors are possibly associated with the effectiveness of (criminal) protection orders?
2. What are the legal provisions and procedures in the Netherlands based on which criminal protection orders can be imposed and enforced?
3. To what extent do victims of violent crimes in the Netherlands view criminal protection orders as effective?

In order to answer the first research question, the following chapter will present a review of available literature on the effectiveness of civil protection orders. Subsequently, chapter 3 will evaluate available research on criminal protection orders and make a comparison with the findings from civil protection order research. To formulate an answer to the second question, chapter 4 will provide an overview of the legislation and procedures used in the Netherlands

to impose and enforce criminal protection orders. The answer to question 3 requires a representation and analysis of the empirical findings of the in-depth victim-interviews on the effectiveness of criminal protection orders. These findings will be discussed in chapter 5. Finally, based on the conclusions that can be drawn from this explorative research, chapter 6 will try to formulate an answer to the main research question of this thesis and will discuss some important implications for future research on the effectiveness of criminal protection orders.

2. Previous Research on the Effectiveness of Civil Protection Orders

2.1 Research Method

This chapter provides a review of relevant literature on civil protection order effectiveness published in the past two decades. Since new legislation broadened the scope and nature of civil protection orders (see paragraph 2.2), data from older research might be considered outdated (Ko, 2002, p. 389). In this literature review references were obtained by searching several databases, including those of the Tilburg University library and the library of the Erasmus University Rotterdam. Besides, the online search options in specific journals, such as the Sage ‘Journal of Interpersonal Violence’ and the Springer ‘Journal of Family Violence’, PsycNET and Google Scholar were used. The database searches mostly contained the words “protection-, protective-, restraining- or no-contact orders”, cross-referenced with terms as “effectiveness or efficacy” and “victim, satisfaction, recidivism or repeat victimization”. Finally, in found literature the bibliographies were reviewed, using this snowball method to find other relevant literature.

2.2 Evaluating Previous Research

Some issues to be taken into account

As the definitions of protection orders differ between jurisdictions, so do studies on the effectiveness. Most empirical research on the effectiveness of protection orders concentrates only on the domestic situation of the country in which the research is conducted. Consequentially, often rather restrictive definitions are being used that are based on the national legislation and motivation rationale for protection orders (e.g., Logan, Shannon, Walker, & Faragher, 2006, p. 177).

In many jurisdictions, protection orders were traditionally issued in civil court proceedings where only the victim could file a petition for such orders. This legal remedy was primarily adopted to improve the support for battered women, since for a long time legislation had failed to adequately address the problem of domestic violence. From the 1970s onward, in many countries statutory, procedural, and organizational reforms were passed, creating and

strengthening both civil and criminal legal assistance to all kinds of victims (Ko, 2002, p. 362; Jordan, Pritchard, Duckett, & Charnigo, 2010, p. 1396). The violation of civil protection orders was criminalized and not only on the petition of the victim, but also based on authorized arrests by the police could protection orders be imposed. New legislation changed the limited scope of protection orders that generally implied the prohibition of further violence and/or additional contact, by granting judges more discretion in determining what remedies would be appropriate to assist victims of all types of crimes (Eigenberg et al., 2003, p. 412; Jaros, 2010, p. 1457). Even though legislation on protection orders has evolved, resulting in the broadening of the scope and nature of these orders, in many Anglo-Saxon jurisdictions the primary focus of protection orders remains on protecting victims of domestic violence, or so called intimate partner violence, mainly by the use of civil proceedings (Ko, 2002, p. 362; Eigenberg et al., 2003, p. 412). In this respect, most Anglo-Saxon empirical research on protection orders effectiveness focuses only on *civil* protection orders that “aim to reduce the risk of [future] harm resulting from *intimate partner violence*” [italics added] (Logan, Shannon, Walker, & Faragher, 2006, p. 177; Logan & Walker, 2009; Logan & Walker, 2010; Frantzen, Miguel, & Kwak, 2011; Holt, Kernic, Wolf, & Rivara, 2003; Johnson, Luna, & Stein, 2003; Ko, 2002; Dugan, 2003; Diviney, Parekh, & Olson, 2009; Shannon, Logan, & Cole, 2007; Kothari et al., 2012; Strand, 2012).

The different definitions used in research apply to different protection order forms and practices, which makes it impossible and unnecessary to point out one as right. However, the dissimilarities of the legal systems in which protection orders operate, make it difficult to transpose the results of these individual studies to other jurisdictions (Van der Aa, 2011, p. 185). Moreover, the figures for violations of protection orders fluctuate considerably between empirical studies. With violations numbers ranging from 23% to 70% and often unknown actual compliance (or violation) rates, it is rather difficult to draw firm conclusions on protection order effectiveness (Logan & Walker, 2009, p. 677; Carlson, Harris, & Holden, 1999, p. 214; Malsch, Groenen, De Keijser, & Vervaeke, 2009, p. 58; Diviney et al., 2009, p. 1211). The mixed research findings about protection order effectiveness, may partially be caused by methodological differences between effectiveness-studies and partially by the previously mentioned, jurisdictional and definitional differences (Logan et al., 2006, p. 191). Research results depend in large part on how certain variables are constructed and how they are measured. What is considered as a protection order violation in one study or jurisdiction, does not have to be considered a violation in another study or jurisdiction. Also factors such as the length of the follow-up period in which violation or repeat-victimization is measured,

the way this is examined (multiple or single questions) and in what kind of sample-population (women in shelter homes or the general population) can be of influence. Another plausible reason for the mixed research findings, are differences in data sources on which the studies are based. Where some studies are conducted with the use of police reports, others rely on victim reports. It is known that not all incidents of re-abuse or other protection order violations are reported to the police. Especially, in relational offences the willingness to report is low which in turn leads to a high dark number - the gap between what actually happens and what is reported - in police reports. As a consequence, police reports are likely to show lower violation rates than victim reports, resulting in different research findings on protection order effectiveness depending on which data-base is utilized (Logan, Shannon, Walker, & Faragher, 2006, p. 191; Malsch et al., 2009, p. 55; Logan & Walker, 2010, pp. 333–334; Ko, 2002, p. 363, 382).

Whatever the reason for the wide range in protection order violation might be, a lot of research results show that compliance with protection orders appears to be problematic. This non-compliance impedes an effective criminal justice response to persistent offenders (Malsch et al., 2009, p. 58). To address this problem, it is of importance to understand the factors that determine the (in-)effectiveness of protection orders. For the safety of those who need judicial protection, it is essential to gain knowledge about the characteristics, motives and patterns that play a role in protection order violations and recidivism (Carlson et al., 1999, p. 220). This chapter will evaluate available empirical research on the effectiveness of protection orders. As previously mentioned, most research has focused on civil protection orders, consequently in this chapter the emphasis will be on the empirical findings on *civil* protection order effectiveness, mainly imposed in cases of intimate partner violence that sometimes co-occurs with stalking behaviour.

2.3 How to Measure Effectiveness?

The effectiveness of protection orders basically lies in the fact that they prohibit offenders to have contact with, or come nearby their victims and in that way, theoretically speaking, preclude the possibility of committing further harmful acts (Eigenberg et al., 2003, p. 412). Considered in this way, protection order effectiveness can be measured based on whether they deter the offender from harming the victim again. Another possible reason why protection orders might be considered effective, relates to the assumption that protection orders facilitate

an effective and immediate legal response. As in most jurisdictions violation of a protection order is considered a crime, arresting the offender no longer depends on whether he or she really harmed the victim again. A ‘simple’ violation of the order is enough to take action (Eigenberg et al., 2003, p. 412). Besides these arguments that mainly point at the capability to control the offender, protection order effectiveness can be approached from the victims’ perspective. As the passage of protection order legislation was initiated by the need to improve the legal assistance and support to victims, it could be argued that the question of its effectiveness comes down to whether protection orders respond effectively to the needs of victims (Frantzen, Miguel, & Kwak, 2011, p. 395).

Thus, for the examination of the effectiveness of protection orders, different questions can be posed: (a) Does the protection order prevent or diminish future victimization, and what are the potentially relevant factors herein?; (b) Does the protection order increase the likelihood of arresting, charging, convicting and sanctioning the offender in case he or she reoffends?; or (c) How do victims experience the effectiveness of the protection order and are they satisfied with it? (Logan, Shannon, Walker, & Faragher, 2006, p. 191). To be able to draw possible conclusions on these question and related factors that might be relevant in measuring protection order effectiveness, in this review of empirical research all three questions are taken into account. Special attention will be given to possible factors that might increase or decrease the likelihood of protection order violation.

2.4 Research Findings on Civil Protection Order Effectiveness

2.4.1 Do Civil Protection Orders Prevent Future Victimization?

Measuring protection order effectiveness from the level of their *prevention* of future victimization is often considered to be the most objective approach to this matter [emphasis added] (Ko, 2002, p. 363). Either the order was violated and possibly repeat-victimization occurred, or it was not violated and the offender refrained from harming the victim again. Simply put: violation suggests that the order is ineffective, compliance means that the order is effective. Additionally, protection order effectiveness can be measured based on whether post-protection order contact or violence is *reduced*. It could be argued that a significant decline in violence or stalking behaviour also reflects the effectiveness of protection orders, even though they are violated (Ko, 2002, p. 368).

As previously mentioned, due to methodical and jurisdictional differences empirical findings are inconsistent with respect to violation rates. For example, Carlson et al. (1999) found in their study that in 23% of the 210 examined cases, orders failed to protect the victim from re-abuse. This figure was based on subsequent police reports during a 2-year period after the protection order had been filed. Although Carlson et al. found a statistically significant decline in the number of women who reported physical abuse, in the cases where re-abuse took place the average rate of abuse remained the same. Apparently, the protection orders in this research did not reduce the violence once re-abuse occurred. Logan and Walker (2010) also followed 210 women in their study on protection order effectiveness. Using victim interviews they found that 50% of the protection orders were violated, during the 6-month period after a protection order was obtained. Although the follow-up time was shorter in this research, more than twice as much violations were found among the same amount of respondents. In an earlier research with a larger sample size (N=698), Logan and Walker (2009) found that 58% of the interviewed victims experienced a violation of the protection order in a period of 12 months. To overcome the differences between empirical studies, Spitzberg (2002) conducted a meta-analytic research analysing the results of 32 studies on protection order effectiveness. According to Spitzberg, on average 40% of protection orders were violated and in 21% of the cases this led to even worse events than before the protection order was obtained (p. 275-276).

In previous research various factors have been discovered that relate significantly to protection order violations and repeat victimization. Carlson et al. (1999) found that “risk factors for re-abuse differ depending on the [socioeconomic status] of the victim and [...] the offender” (p. 219). Socioeconomic status (SES) related negatively to re-abuse. Compared to women with a higher SES, women with a very low SES were more likely to report re-abuse. The length of the relationship between the victim and the offender also appeared to be related, but only for higher SES women, indicating that a long-term relationship results in lower reported re-abuse rates. An explanation for this might be that men in these long-term relationships may be easily deterred from re-abusing their partners because they feel they have more to lose (p. 220). Contrary to the length of the relationship, the presence of children related positively to re-abuse. Generally, re-abuse was more frequently found among women with children, than among women without children. Possible reasons for this association are that parenting, custody and visitation issues evoke strong emotions and conflicts, resulting in re-abuse. Similarly, because of the children the victim, willingly and unwillingly, continues to have more contact with the perpetrator. Continuing affectional ties and perhaps the desire for

their children to have some relationship with their father, makes the victim stay with the perpetrator which increases the risk of re-abuse. On the other hand, women with children might be willing, but less able to move away from the offender than other women (p. 222). Furthermore, Carlson et al. found that, depending on the SES of the offender, filing a protection order and arrest declines the risk of re-abuse. Higher SES offenders were less likely to violate the protection order. This corresponds with the prediction of the “stake in conformity” theory, which states that offenders who have less to lose from the negative consequences of arrest or criminal punishment, are less likely to be deterred from their behaviour (Sherman, Smith, Schmidt, & Rogan, 1992, pp. 687-688; Carlson et al., 1999, p. 208; Ko, 2002, p. 389). However, Carlson et al. note that filing a permanent protection order and arrest on perpetrators with a low SES, who are generally more difficult to deter, can offer the additional threat of punishment needed to deter these men. Finally, in addition to SES, this study revealed that the victims’ race/ethnicity is another demographic variable associated with differential re-victimization rates. The exact reason why remained unclear, but the results showed that the risk of re-abuse was much higher for Black women than for White or Hispanic women (p. 221).

Logan and Cole (2007) examined the impact of stalking on protection order outcomes. Their findings suggest that “partner stalking is a significant risk factor for continued partner violence including psychological, physical, and sexual violence even after a protective order is issued” (p. 557). Furthermore, they found that women who reported stalking by a violent (ex-)partner appeared to have more severe violent histories (p. 558). An explanation for this significant correlation might be that stalking comprises by definition of extremely persistent behaviour. Interruption of the persistent behavioural patterns towards the victim presumably requires intensive treatment and enforcement. In this respect, a single court order appears to be insufficient to protect women who are being stalked (Logan, Shannon, Cole, & Walker, 2006, p. 882). Other research confirmed these results regarding stalking as a risk indicator for protection order violation (Logan, Walker, Shannon, & Cole, 2008, p. 383; Logan & Walker, 2009, p. 686; Jordan et al., 2010, p. 1407). In addition, research showed that stalked women who experienced more severe physical violence after the protection order was issued, were more likely to end the relationship. Although it seems plausible that ending a relationship with an abusive partner decreases the risk of continuing violence after obtaining a protection order, the results showed that, even though significant, ending the relationship was not that influential in determining risk. Ever being stalked by the protection order partner played a greater significant role (Logan, Walker, Shannon, & Cole, 2008, p. 382-383). However, other

research has shown that continuance of an intimate relationship with the partner against whom the protection order has been filed, does pose a substantial risk for ongoing violence (Logan & Walker, 2009, p. 686).

A history of prior abuse and the seriousness of previous injury inflicted on the victim are also found to be powerful predictors of future re-abuse. Abusers who severely harmed their victims were more likely to violated a protection order and be arrested for re-abuse. The perpetrator's previous violent behaviour pattern appears to be a good indicator of future violent conduct and should be taken into account when deciding upon appropriate sentences and conditions of protection orders (Frantzen et al., 2011, p. 406).

In a recent study on protection order effectiveness, Strand (2012) found that high risk offenders were more likely to violate a protection order and reoffend. The offenders' risk, was measured by using a risk assessment tool that included five risk factors that correlated to intimate partner violence and five factors that reflected the offenders' "psychosocial adjustment and background". The first five factors were: (1) Violent acts; (2) Violent threats or thoughts; (3) Escalation; (4) Violation of court orders; and (5) Violent attitudes. The latter encompassed: (1) General criminality; (2) Intimate relationship problems; (3) Employment problems; (4) Substance use problems; and (5) Mental health problems. The vast majority of the perpetrators who reoffended were assessed as high risk offenders by the police officers. This means that they scored significantly higher on the ten risk factors then those who did not reoffend. According to Strand, protection orders are therefore most effective in preventing future victimization when issued against low or medium risk assessed offenders (p. 262-263).

Based on these findings it can be concluded that protection orders do not always provide the same amount of protection to victims. There are several factors that limit their effectiveness and generate a certain degree of risk. On the other hand, there are also protective factor that increase the effectiveness of protection orders. If protection orders are issued without carefully considering the particular characteristics of the situation, there is a chance that they raise false expectations of security that may even increase the victim's risk (Spitzberg, 2002, p. 278).

2.4.2 Civil Protection Orders and Effective Legal Intervention

Research has shown that revictimization rates are lower when protection order violations are followed by immediate continued interventions by the criminal justice system, including arrest and imprisonment. The immediate arrest and incarceration of offenders makes them

more aware of the future consequences of re-arrest, that in turn will deter the offenders from committing further harmful acts (Carlson et al., 1999, p. 221; Diviney et al., 2009, p. 1217). However, Diviney et al. (2009) found in their research that most protection order violators did not receive the full extent of the possible legal sanctions. In less than 50% of the protection order violation cases was the offender arrested and confined to prison. If confined at all, this confinement lasted in most cases less than 30 days. As provisions for violation of protection orders were not consistently enforced, victims who had obtained an order were not actively protected and perpetrators who could violate protection orders without judicial consequences, continued committing acts of violence against them. In this way the criminal justice system failed to offer the necessary protection to victims and gave an inconsistent and wrong signal to offenders by not holding them accountable for their behaviour (p. 1215).

In an analysis of domestic violence case convictions versus dismissals, the hypothesis of Frantzen et al. (2011) was that the likelihood of conviction would be greater in cases in which a protection order was violated. Although most protection order violators were ultimately charged and convicted (83%), Frantzen et al. had to reject their hypothesis as there was no significant difference in convictions between the cases involving a protection order violation and the cases involving “simple partner violence charges” without a protection order (p. 404). Furthermore, compared with batterers who were charged with simple family assault, the re-arrest rates for recidivism were not lower for those who were charged with a protection order violation. In sum, protection order violation charges had no significant effect on the recidivism rates or on the odds of case conviction compared to dismissal (Frantzen et al., 2011, p. 406).

Kothari et al. (2012) did find in their research that the police were significantly more likely to file charging requests when a protection order was in effect compared to when it was not. Charging requests meant that the police “submitted a formal request to the prosecuting attorney’s office for charging authorization” after determining at the scene that an assault or crime had been committed. Such requests could include “simple and aggravated assault, felonious assault, intent to commit great bodily harm, sexual assault, and homicide” (p. 2848-2849). Kothari et al., also found that the charging requests submitted by the police were significantly more likely to encompass multiple count, felony level assaults in case the victim had obtained a previous protection order. These higher number and level of charging requests might exert some protective influence. However, they did not increase the likelihood that the cases ended in authorized charges or convictions. Also victim participation remained

unchanged in cases with protection orders, compared to those without protection orders. Protection order victims did not have more contact with the court or express more support for prosecution. However, they did differ with regard to the withdrawal of criminal charges once an incident had occurred. Victim who had obtained a protection order were less likely to withdraw prosecution support for protection order related incidents (p. 2856-2860).

If actually applied, immediate and thorough legal intervention after a protection order violation appears to be effective in diminishing repeat victimization rates. However, this reactive approach remains questionable as it could be argued that after a violation the damage is already done. In essence, law enforcement agencies and courts are responsible for ensuring that protection orders are not violated in the first place. For an effective legal response the establishment of proactive review mechanisms to monitor order compliance independently of the willingness and ability of the victim to report a violation, is therefore crucial (Keilitz, 2002, p. 149).

2.4.3 Victim Satisfaction with Civil Protection Orders

A more subjective approach to determine protection order effectiveness is based on an analysis of the victim's perspective to this matter (Ko, 2002, p. 363). Research findings have shown that victims have a more complex understanding and interpretation of protection order effectiveness. It is found that victims may see a protection order as “effective or ineffective independently of the issue of subsequent violations of the order, or even of subsequent violence” (Johnson et al., 2003, p. 321). An explanation for this is that victims often place violent or harassing incidents in the larger context of all that has happened over time. Relatively speaking a single or even several violent events or violations are ‘not that bad’ and therefore not considered as proof that the protection order has failed. When it comes to violation-criteria victims make a different assessment than the standards used by researchers. Some victims value factors such as “building a paper trail” that allows them to file petitions for arrest, confinement, or enhanced penalties in a later stage. As it appears, from the victims perspective, obtaining a protection order is for a large part related to victim-empowerment (Johnson et al., 2003, p. 321). The occurrence of physical re-abuse or protection order violations represents only a small part of the complex issue of domestic violence (Logan & Walker, 2010, p. 343-344). Perpetrators of domestic violence appear to be most concerned with controlling their victims (Sack, 2004, p. 828; Buzawa & Buzawa, 2003, p. 5). Violence is mainly used as means to accomplish and maintain domination and control over their

victims, who have no say in who they are or what they may or may not do. Legal intervention through the issuance of a protection order interferes in this violent pattern of domination and control. Victims may experience, for the first time in a very long while, control over their own life again and are provided with the opportunity to restructure their daily life and relationship. Besides the practical value, the protection order also has a symbolic value for victims of domestic violence as it becomes a symbol of their own strength and power to gain control again (Fischer & Rose, 1995, p. 424-425). In addition to abuse and violence, protection orders address the coercive control patterns of the violent relationship. In this way, protection orders can be essential in increasing the victims feelings of freedom, improving their quality of life, and release them from constant feelings of fear. Reducing the victim's fear of future harm is found to be an important indicator of protection order effectiveness (Logan & Walker, 2010, p. 343-344). Fear reduction results in a direct improvement of the quality of life and is likely to inhibit the development of mental and other fear-related health problems (Logan, Walker, Jordan, & Leukefeld, as cited in Logan & Walker, 2010, pp. 343). Logan and Walker (2009) found that obtaining a civil protection order contributed the sense of safety in the vast majority of the interviewed victims. On the question "How physically safe do you feel from that partner today? (0 = not at all safe to 4 = extremely safe)", 43% of the women reported feeling extremely safe and 34% reported feeling fairly safe after the issuance of the protection order. "10% reported not feeling safe, and 12% [of the women were] not sure of how safe they felt" (p. 683). Also in another research Logan and Walker (2010) found a significant reduction of fear after the victims had obtained a civil protection order. Whereas at the baseline interviews 75.9% of the women reported fear of threats and harassment, at the follow-up interviews, 6-month after obtaining a protection order, 42.4% reported this fear (p. 341).

Research has shown that the perception of protection order effectiveness is influenced by the presence and duration of stalking by a violent intimate partner (Logan, Shannon, Cole, et al., 2006, pp. 881-882; Logan & Cole, 2007, p. 558-559; Logan & Walker, 2010, pp. 343-344). Continuance of stalking behaviour makes that victims perceive a lower sense of safety and rate the effectiveness of protection orders as low. Compared to stalking, the severity of the violence appeared to be a less determining factor in the victims' perceptions of safety and effectiveness of the protection order. However, although every subtle behaviour present in an act of stalking could entail a protection order violation, not all victims actually perceive certain acts as a protection order breach. Violations of protection orders may be perceived in a variety of different ways. It is therefore important to gain knowledge about the victim's

perceptions of what constitutes a violation upon which he or she will file a report to the criminal justice system (Logan & Cole, 2007, p. 558-559; Logan & Walker, 2010, pp. 343–344). In this respect, it can be argued that measuring effectiveness based on the level of order violations or even subsequent violence gives a somewhat simplistic and not very accurate representation of the actual effectiveness as perceived by those for whom these orders were initially implemented.

2.5 Conclusion

Based on the findings of this chapter, it can be concluded that due to the narrow definitions of protection orders in previous empirical research, these studies give a rather limited representation of the effectiveness of protection orders in general. As most of the research on civil protection orders has focused on issues of domestic violence and some on the problem of stalking, the use and effectiveness of protection orders in case of more incidental crimes, such as a single assault or rape or other acts which may endanger a person's life, physical or psychological integrity, dignity, personal liberty or sexual integrity, remains underexposed. However, this short review of previous research on civil protection orders demonstrates that there are different factors associated with protection order effectiveness. The operationalization of effectiveness identifies three aspects based on which protection order effectiveness can be measured. These three aspects (dependent variables) and the related factors that have been found in this chapter are summarized in table 1:

Table 1: Risk & Protective factors associated with civil protection order effectiveness

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature	Sig.¹
Violation / Repeat victimization	- Socioeconomic Status Victim	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Socioeconomic Status Offender	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Race: Black	Carlson et al. (1999). (N=210)	Pos.*
	- Children	Carlson et al. (1999). (N=210)	Pos.*
	- Length relationship	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Permanent PO (>12months)	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.
	- Prior arrest	Carlson et al. (1999). (N=210) Frantzen et al. (2011). (N=415)	Neg.* Pos.*
	- Unemployment	Strand (2012). (N=214)	Pos.*

Table 1: (continued)

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature	Sig. ¹
Violation / Repeat victimization	- History of prior abuse/violence	Frantzen et al. (2011). (N=415) Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Partner stalking	Logan et al. (2006). (N=389)	Pos.
		Logan & Cole (2007). (N=662)	Pos.*
		Logan et al. (2008). (N=698)	Pos.*
		Logan & Walker (2009). (N=698)	Pos.*
		Jordan et al. (2010). (N=2073)	Pos.*
	- Severity prior physical abuse	Logan et al. (2008). (N=698) Frantzen et al. (2011). (N=415)	Pos.* Pos.*
	- Violent attitude	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Prior violation of court orders	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Mental health problems	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Substance use	Strand (2012). (N=214)	Pos.
Likelihood of Effective Legal Intervention	- Continuance of the relationship	Logan et al. (2008). (N=698) Logan & Walker (2009). (N=698)	Pos.* Pos.*
	- PO non-enforcement	Diviney et al. (2009). (N=279)	Pos.*
	- PO violation	Frantzen et al. (2011). (N=415) Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos. Pos.*
Victim satisfaction	- Police response	Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos.
	- PO violation	Logan & Walker (2010). (N=210)	Neg.*
	- Stalking after issuance PO	Logan & Cole (2007). (N=662)	Neg.*
		Logan & Walker (2009). (N=698)	Neg.*
		Logan & Walker (2010). (N=210)	Neg.*
	- Severity prior physical abuse	Logan & Walker (2009). (N=698)	Neg.*
	- Building a paper trail	Johnson et al. (2003). (N=78)	Pos.*
	- Fear reduction	Logan & Walker (2010). (N=170)	Pos.*
	- Gain power & control	Fischer & Rose (1995). (N=287)	Pos. ^q

¹ Positive or negative (pos./neg.) significant (*) correlation as found in the literature, (^q) qualitative research.

To meet the victim's needs and to prevent future violence, factors associated with victim satisfaction and continued violence after the issuance of a protection order must be given proper attention in future research and policy making. Even though these factors were found to be of importance to civil protection orders with the main aim of protecting victims of domestic violence, they might as well apply to other protection orders issued in a different context. However, to verify this assumption further research is required. This thesis attempts to make a small contribution in this field. To be able to make a comparison between civil and criminal protection order practices, chapter 3 will evaluate available literature on criminal protection orders.

3. Criminal Protection Orders

3.1 Introduction

Next to civil law, protection orders can be obtained through the criminal law system as well. Criminal protection orders are measures imposed to protect the victim after a crime has been reported or discovered by the police, or a criminal law proceeding has been initiated. This chapter analyses previous research on criminal protection order effectiveness. The following paragraph will give a brief description of the method used for this literature review. Thereafter, the emergent use of criminal protection orders will be discussed. Paragraph 3.3 will analyse the findings of previous research on criminal protection order effectiveness and related factors.

3.2 Method

Since many jurisdictions do not use the terminology ‘protection order’ for criminal measures to protect the victim or do not have autonomous criminal protection orders in place, searching the databases using the words ‘protection order’ or similar terms, mainly resulted in research on civil orders of protection. Accordingly, for this chapter additional searches were conducted using terms as, “conditional sentencing”, “pre-trial release conditions” and “bail-conditions”, in combination with the words “victim”, “compliance”, “effect” and “effectiveness”. The results of this literature search will be discussed in this chapter.

3.3 Criminal Protection Orders as Remedy to Victims

3.3.1 Criminal Protection Orders

Criminal protection orders are often imposed as a condition of (pre-trial) release from penitentiary. They can encompass numerous conditions that are generally left to the discretion of criminal court judges. The cases in which a criminal protection order may be issued and the conditions of the order will vary between jurisdictions. Some states allow judges to impose any condition to release in any case, while others confine the discretionary power of the

judges by setting out specific lists of conditions that may only be applied to particular cases. In this regard, some jurisdictions have implemented specific legislation that empowers judges to issue a criminal protection order, for example, as a condition to the bail offered to domestic violence perpetrators (Frank, 1995, p. 922). As is the case with civil protection orders, in most Anglo-Saxon jurisdictions and research the terminology ‘criminal protection order’ generally refers to victim protection measures issued in cases involving *domestic violence* [italics added] (Ko, 2002, p. 364; Frank, 1995, p. 922; Kethineni & Beichner, 2009; Kothari et al., 2012). However, as previously mentioned, the criminal protection order distinguishes itself from the civil protection order as it concerns a criminal proceeding that requires the report of a crime, the filing of a criminal charge or an arrest in connection with an alleged incident. Even though the conditions of both civil and criminal protection orders may be similar, the issuance of a criminal protection order concerns a criminal procedure that involves the state as a party and employs the higher evidentiary requirement of “proof beyond a reasonable doubt” (Frank, 1995, pp. 922, 926; Ko, 2002, p. 367).

3.3.2 *Criminal Justice Involvement in Domestic Violence*

The involvement of criminal judicial authorities and thereby the state in domestic violence issues has certain advantages and disadvantages, and is subject of an on-going debate. It is generally agreed that governments can no longer ignore the problem of domestic violence and have to take responsibility in trying to control it (Buzawa & Buzawa, 2003, p. 3; Frank, 1995, pp. 919-220). However, the answer to the complex question of what is considered to be the appropriate response and more specifically what should be the role of the criminal justice system in this matter, remains controversial (Buzawa & Buzawa, 2003, p. 3). Critique on criminal justice intervention in domestic violence cases often relates to the supposed ‘blindness’ of the criminal system to the complexity of this problem (Buzawa & Buzawa, 2003, pp. 4-5; Ko, 2002, p. 368). According to certain legal scholars and domestic violence advocates, criminal prosecution that frequently involves time consuming and intensive law proceedings, does not provide any benefit for victims of domestic violence. Since these victims are often for a large part dependent upon their offender, they would be better off with alternative methods of intervention instead of having their offender arrested and confined to prison (Kethineni & Beichner, 2009, p. 312; Ko, 2002, p. 368). However, as the findings in chapter 2 have shown, the potential benefits of the civil protection order as alternative legal resource also remain questionable, especially with regard to its capability of preventing future

offending. Because, unless judicial authorities act upon a violation, no criminal charges are filed in cases where civil protection orders are used as the only means of addressing the violence, these orders are more easily ignored and victims are revictimized. Accordingly, the civil protection order is frequently referred to as a simple “piece of paper” of which the actual effectiveness depends on its perceived value to offenders and thereby their willingness to comply with it. In this respect, it could be argued that civil protection orders do not “carry the same weight” as criminal protection orders (Wallace, as cited in Kethineni & Beichner, 2009, p. 312). Paragraph 3.4, which is about criminal protection order effectiveness, will examine whether this assumption is true or not.

3.3.3 *The Criminal Protection Order as Alternative to Imprisonment*

Apart from the legal response to domestic violence and the increased attention to the victims’ interests and protection, the use of criminal protection orders is stimulated by another trend. Over the past years, in most Western countries community-based alternatives to imprisonment have become an increasingly important part of the penal system (Roberts & Roach, 2005, p. 561; Roberts, 2002, p. 33). Community-based sentences can entail complex sets of arrangements and conditions for the offender who is not incarcerated, but resides in the community. For example, the obligation to report to the probation service; wear an ankle bracelet; pay restitution or perform community service (Roberts, 2002, pp. 35-36). Through the expanded use of these alternative sanctions, that in some jurisdiction is encouraged by statutory instructions that requires judges to “exercise restraint when imposing prison sentences”, judicial reliance on community-based sentencing options increased (Roberts & Roach, 2005, p. 561; Roberts, 2002, p. 33).

Several factors underlie this shift in penal policy. First, as prison populations grew, people became more aware of the limited possibilities to achieve the goals of deterrence and rehabilitation through detention. Prison appears to be no more deterrent than less severe alternative forms of punishment and the effective implementation of rehabilitation programs is more feasible when the offender resides in the community. Second, the supervision of offenders in the community is significantly less expensive than keeping them in custody and saves the state valuable correctional resources (Roberts & Roach, 2005, pp. 561-562). Third, some research has found that the public seems to support community-based sentencing, as long as there are strict conditions to these sentences and they are not imposed in case of serious violent crimes (Roberts & Roach, 2005, p. 562; Roberts, 2002, p. 47). Fourth, in

certain jurisdictions the growing interest in restorative justice has also generated interest in community-based sentencing. And finally, an advantage of community-based sentencing is that it enables the offender to seek or continue employment and maintain social ties. This increases the likelihood that the offender will be able to pay compensation, suggesting that there are certain benefits for the victim as well (Roberts & Roach, 2005, p. 562; Gauthier, 2009, p. 63).

Despite these potential benefits and the use of criminal protection orders to protect the victim, the concern that the presence of the offender in the community may cause additional suffering for the victim prevails among several victims and victims' rights organizations (Roberts & Roach, 2005, p. 562). In case of a personal harmful offence, the victim may have legitimate safety concerns and fear for unwanted confrontations, particularly if the violent offender lives in the same neighbourhood. Besides, some victims' rights advocates argue that from the victims' perspective the imposition of a community-based sentence may mitigate the seriousness of an offence. As previously mentioned, community-based sanctions are generally found to be more appropriate for less serious crimes. Consequently, compared to incarceration, the imposition of a community-based sentence might be perceived as a less severe form of punishment. If the victim suffered considerable harm caused by the offence, the issuance of a community-based sentence might be perceived by the victim as getting less recognition for his or her plight, which may intensify the suffering of the crime victim (Roberts & Roach, 2005, pp. 562–563).

Based on the foregoing, it could be argued that criminal protection orders serve a dual purpose. On the one hand they offer a new and improved service to victims, providing them the necessary protection against their offenders. However, on the other hand they serve a less victim-oriented purpose as they facilitate the ever increasing use of community-based alternative forms of punishment. The following paragraph will elaborately discuss the use and effectiveness of criminal protection orders as legal remedies in domestic violence cases and as a means to facilitate community-based conditional sentencing. Special attention will be given to the factors that appear to be relevant for the effectiveness of criminal protection orders and the victim's perspective in this matter.

3.4 The Effectiveness of Criminal Protection Orders

The analysis of previous research findings on civil protection orders and the outline of the scope and nature of criminal protection orders as presented in this thesis, raise a number of questions with regard to the effectiveness criminal protection orders: Are the factors that are found to be of importance to civil protection order effectiveness, also related to criminal orders of protection (paragraph 2.5)? Are criminal protection orders more effective in preventing repeat victimization or do they have a similar effect as civil protection? Do victims benefit from criminal justice involvement and what factors play a role in their satisfaction with it (paragraph 3.3.2 and 3.3.3)? In order to formulate possible answers to these questions, this paragraph will evaluate available literature on criminal protection order effectiveness and factors that may relate to repeat victimization, effective legal intervention and victims' satisfaction with criminal protection orders.

3.4.1 *Do Criminal Protection Orders Prevent Future Victimization?*

The answer to the question whether the risk-factors for repeat victimization that were found in research on civil protection orders also apply to the criminal protection order practice, requires a comparison between these two. The first and, as far as known, the only research that compared civil and criminal protection orders was recently conducted by Kethineni and Beichner (2009, p. 313). Their research included a file study of 77 cases of civil-, and 90 cases of criminal protection orders filed against intimate partners. First, the researchers examined and compared the demographic characteristics of petitioners and respondents in civil proceedings, with victims and criminal defendants in criminal proceedings. Second, they analysed the case characteristics for the different types of orders. Finally, they compared the violation rates of civil and criminal protection orders (Kethineni & Beichner, 2009, p. 313). The results of this empirical study revealed that the two types of orders have many similarities. No significant differences were found between the two groups in terms of gender, race or other demographic characteristics (p. 315). Also little difference was found between the experiences of the petitioners or the victims who filed, respectively, civil or criminal protection orders. Both groups had dealt with many forms of abuse, ranging from verbal intimidations to severe physical attacks. Because there was no significant difference between the two groups with regard to the demographic characteristics or the severity of past abuse, it could not be examined whether these factors were more related to order violations or future

re-abuse in either civil or criminal protection order cases (pp. 319-320). Consistent with the findings of previous research as analysed in chapter 2, Kethineni and Beichner found that offenders in civil protection order cases who had a prior criminal record, were more likely to be involved in incidents of re-abuse. This risk factor also proved to be valid for offenders in criminal protection order cases. In addition, it was found that offenders in criminal protection order cases were significantly more likely to have a history of prior offenses and for that reason more likely to violate the protection order, than offenders in civil protection order cases (Kethineni & Beichner, 2009, pp. 317-319). In line with the “stake in conformity” theory (see paragraph 2.4), offenders who already have a criminal record appear to care less about the negative consequences of sanctions and the additional social stigmatization. Because they already have a record or bad reputation, they are less deterred by the issuance of a protection order and threat of re-arrest (Ko, 2002, p. 389).

Because this research only examined the correlation between protection order violation and prior offenses, no statements can be made about other potential risk factors for violation and re-abuse in civil or criminal protection order cases. Nevertheless, the significant difference that was found revealed that a history of prior offences is a strong predictor of re-abuse in both civil and criminal protection order cases. Criminal protection orders involved significantly more offenders with a criminal history than civil protection order cases, which increased the likelihood of violations of these orders. Considered in this way, it could be argued that criminal protection orders had no additional deterrent effect on repeat offenders. However, the results regarding the effectiveness of protection orders found in this study, should be interpreted with caution as they are rather descriptive and subject to several methodological limitations. Kethineni and Beicher only describe the “bivariate comparison [...] of prior offenses with the type of order filed” and the conducted Chi-square test for the *combined* sample (both civil and criminal protection order cases) to explore the relation between prior offenses and subsequent violations [emphasis added] (Kethineni & Beichner, 2009, p. 317-318). The separate violation rates of civil and criminal protection orders remain unclear in the article, impeding the comparability of these orders in terms of violation rates. As the authors conclude, future multivariate research should examine the correlations of repeat victimization among civil and criminal protection orders, while controlling for variations in important case characteristics that may indicate potential risk factors (Kethineni & Beichner, 2009, p. 320).

3.4.2 Criminal Protection Orders and Effective Legal Intervention

Because of the scarcity of empirical research on criminal protection orders, no literature has been found based on which a concrete answer to the second question of effectiveness can be formulated. Thus, whether criminal protection orders increase the likelihood of effective legal intervention needs to be further investigated. However, one empirical study has been found which partly relates to this second question and which revealed some additional relevant factors for criminal protection order effectiveness in terms of the prevention of repeat victimization (the first question).

In his research on “the effect of intensive bail supervision on repeat domestic violence offenders”, Lasley (2003) followed 496 respondents who were arrested for a domestic violence felony and obtained cash bail for release from custody. These respondents were randomly assigned to either experimental “intensive supervision” bail conditions (n=234) or “regular”, mainly financial, bail conditions (control group, n=262). The intensive bail conditions implied unplanned personal visits and contact moments by phone with bailbond agents, during times and in places where the likelihood of repeat domestic violence incidents was relatively high. Offenders had to refrain from any act that might endanger someone else, including harassing, following, yelling and threatening people, “or just plain being nasty to people”. If bailbond agents had any reason to believe that a repeat domestic violence incident or another crime was likely to occur or had occurred, they had the discretion to invoke bail arrest (p. 196). These conditions were imposed with the aim of improving the protection for domestic violence victims (p. 188). During the 6 week follow-up period of this study, about 12% of the total sample (n=58) was rearrested for one or more violent acts against their partner (Lasley, 2003, p. 198). However, the significant odds ratio of rearrests for domestic violence for offenders under the experimental supervision was about 3.6 times smaller as for those who were under regular supervision. These results show that intensive bail supervision as condition to bail release had a significant effect on repeat offending. In line with the conclusion of paragraph 2.4.2, it could be argued that the establishment of a proactive review mechanism to monitor protection order compliance, contributes to the effectiveness of both civil and criminal protection orders in terms of the prevention of future victimization and the realisation of an effective legal response. The threat of arrest through proactive enforcement deters offenders from re-offending and if they do enables law enforcement authorities to hold them accountable for their behaviour by arresting or warning them (Lasley, 2003, p. 202-203).

In addition, Lasley (2003) found that prior domestic violence arrest, employment, marital status and race/ethnicity of the offender made a “highly significant contribution to explaining repeat domestic violence”. Respondents who were not previously arrested, who were employed, married, and, in this sample, Mexican committed significantly fewer repeat acts of domestic violence. It is remarkable that of these demographic predictors, prior arrest had again the strongest impact on re-arrest (p. 201). The risk- and protective factors that were significantly related to the effectiveness of the criminal protection measure examined in this research, are similar to those that were found in research on the effectiveness of civil protection orders. Based on these findings, it becomes increasingly more plausible that the “stake in conformity” theory with its corresponding factors, also applies to criminal protection order effectiveness.

3.4.3 Victim Satisfaction with Criminal Protection Orders

Also with regard to victim satisfaction with criminal protection orders empirical research is scarce. Especially quantitative data on the victims’ perceptions of criminal protection order effectiveness and related factors is lacking, making it impossible to discuss (significant) figures on this aspect. Therefore, in measuring the effectiveness of criminal protection orders based on the examination of the third question, this paragraph will discuss the findings from qualitative research on victim satisfaction with criminal protection orders and related factors. Because victim satisfaction with criminal court proceedings is more comprehensively explored, this paragraph will also look at the procedural factors that have been found relevant and will examine to what extent these factors might also be related to victim satisfaction with criminal protection orders.

Although involving the criminal justice system and obtaining a criminal protection order is unlikely to be the “end-all, be-all solution” for victims of domestic violence and other crimes, they could make an important contribution to the victims’ recovery-process. Victims get official recognition for their plight and the validation that they are not the one to blame. Furthermore, they are provided with legal protection and can be connected with additional support-services (Bell, Perez, Goodman, & Dutton, 2011, p. 72; Roberts & Roach, 2005, p. 593).

Research on the victims’ perceptions of the helpfulness of court intervention has shown that these perceptions are influenced by both the outcome and the process of the criminal justice procedure (Tyler, 2003, p. 329; Bell et al., 2011, p. 81). Victim satisfaction

depends for a large part on the manner in which the criminal justice decision came about and how victims are treated during the process, so called ‘procedural justice’ (Tyler, 1988, pp. 103–106; Tyler, 2003, pp. 284–285). Some important elements that determine victim satisfaction with the procedure are: respectful treatment, information and the opportunity to provide input (Tyler, 2003, p. 350). Respectful treatment by judicial authorities during the criminal procedure is found to be a distinct element of procedural justice. The quality of victims’ interpersonal treatment by the authorities depends on whether they are being treated with dignity and respect. Accordingly, the outcome of the trial, distributive justice, is often valued as less important than the process itself (Tyler, 2003, pp. 298-299).

With regard to the outcome of the trial in cases involving domestic violence, it appeared that certain victims do not believe that incarceration “solves the problem”. Consequently, they prefer alternative sanctions, including different treatment-measures (Bell et al., 2011, p. 77). Taking this into consideration, criminal protection orders can be a good alternative solution for these victims. According to their wishes, the offender is not incarcerated, but nevertheless they are provided with legal protection. Victims can benefit from the opportunity to participate and provide input in the criminal trial. This input is important as it allows victims to express their views and wishes, but also their concerns. Victims of personal injury offences frequently express safety concerns that can be addressed by the imposition of a criminal protection order. However, to set realistic expectations and avoid disappointment, victims should be clearly notified beforehand that the sentencing court ultimately decides what sentence and conditions will be imposed on the offender. Providing information on the likely sentencing outcomes could prepare victims on what to expect from the judges or other judicial authorities involved in the decision-making processes during the initial sentencing trial or in later stages of the criminal justice process (Roberts & Roach, 2005, pp. 591, 594–595).

It could be claimed that, after judicial decisions have been made, judges and other legal authorities are accountable to victims. In some jurisdictions judges have a “statutory obligation” to motivate their judgements and give reasons for the imposed sentences. If the reasons for imposing a specific community-based conditional sentence and the nature and purpose of that sentence or term of probation are not explained to the victim, he or she possibly will “infer unprincipled leniency in sentencing”. Knowing why a particular sanction is imposed, prevents lack of understanding and criticism on the criminal justice system and is

essential for the peace of mind and recovery-process of the victim (Roberts & Roach, 2005, pp. 591–593).

When imposing a criminal protection order in case of community-based sentencing or conditional release, courts should carefully consider the nature of the restrictions ordered. A restriction could, for instance, prohibit the offender to be within 500 meters of the victim's residence. However, knowing that the perpetrator freely circulates within the victim's neighbourhood, may also cause anxiety and stress. Accordingly, one of the victims in Roberts' and Roach's study said "the scary thing is that he lives a block away" and she stated that she was "terrified that he would come back" (2005, p. 595). Since criminal protection orders restrict the offender's liberty in a way that relates to the victim, the interest of the victim must be taken into serious consideration when determining the conditions of such orders. Research has shown that even when a criminal protection order (including no-contact provisions) was filed, certain victims were still to some extent apprehensive of facing their offender. Therefore, it is important that victims are well informed about: (a) what procedures they can follow if the offender violates a condition; (b) what, if any, possibilities are open to them to obtain alternative or additional conditions; and (c) what the judicial consequences are if the offender violates a condition. Proper provision of information on these points and effective implementation of the mentioned procedures and consequences, might increase the victims sense of safety and make the criminal protection order actually useful for them (Roberts & Roach, 2005, p. 595).

3.5 Conclusion

This chapter examined whether the factors that were found to be of importance to civil protection order effectiveness, also apply to criminal protection orders. Empirical research on the effectiveness of criminal protection orders is scarce. Therefore, additional searches had to be conducted focusing on conditional (pre-trial) release and conditional or community-based sentencing, that regularly involve criminal orders of protection. Because of the scarcity of empirical research that sought to examine the effectiveness of criminal protection orders, it was difficult to make a comparison between civil and criminal protection order effectiveness and related risk- and protective-factors. However, based on the findings of this chapter, it can be tentatively concluded that the previously mentioned 'stake in conformity' theory seems to apply to both civil and criminal protection order effectiveness. In terms of compliance and

thereby the prevention of repeat victimization or unwanted confrontations, it appears that the effectiveness of both protection orders partially depends on the degree to which the offender is deterred by the negative consequences following from the imposition of these orders. This degree of deterrence is related to several risk and protective factors (see table 2). In different researches, prior criminal history is found to be a significant risk factor for both civil and criminal protection order effectiveness. In addition, several demographic characteristics, such as the offenders' race/ethnicity, employment and marital status were found to be of importance.

The factors associated with victim satisfaction that applied to civil protection orders, generally referred to victim-empowerment through fear-reduction, and gaining power and control (see paragraph 2.4.3, Johnson et al., 2003, p. 321). Instead of punishing the offender, certain victims in criminal proceedings involving criminal protection orders are most concerned with a fair procedure in which they receive recognition for their plight, are provided with information, and treated with dignity and respect. Victim satisfaction with the criminal justice system depends for a large part on the extent to which this system lives up to the procedural justice expectations from the victim. Furthermore, victims appear to benefit from the opportunity to participate and provide input in the criminal trial. Since these factors also relate to a sense of victim-empowerment, it could be argued that victim-empowerment as relevant factor for protection order effectiveness and victim satisfaction also applies to criminal protection orders. Table 2 summarizes the risk and protective factors that have been found relevant to the three aspects of civil and criminal protection order effectiveness.

Table 2: Risk & Protective factors associated with civil and criminal PO effectiveness

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature ¹	Sig. ²
Violation / Repeat victimization	- Socioeconomic Status Victim	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Socioeconomic Status Offender	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Race: Black	Carlson et al. (1999). (N=210)	Pos.*
	- Race: Mexican	<i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Pos.*
	- Children	Carlson et al. (1999). (N=210)	Pos.*
	- Length relationship	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*
	- Permanent PO (>12months)	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.
	- Prior arrest	Carlson et al. (1999). (N=210) Frantzen et al. (2011). (N=415) <i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Neg.* Pos.* Pos.*
	- Being married	<i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Neg.*

Table 2: (continued)

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature ¹	Sig. ²
Violation / Repeat victimization	- Unemployment	Strand (2012). (N=214) <i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Pos.* Pos.*
	- History of prior abuse/violence	Frantzen et al. (2011). (N=415) Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Partner stalking	Logan et al. (2006). (N=389)	Pos.
		Logan & Cole (2007). (N=662)	Pos.*
		Logan et al. (2008). (N=698)	Pos.*
		Logan & Walker (2009). (N=698)	Pos.*
		Jordan et al. (2010). (N=2073)	Pos.*
	- Severity prior physical abuse	Logan et al. (2008). (N=698) Frantzen et al. (2011). (N=415)	Pos.* Pos.*
	- Violent attitude	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Prior violation of court orders	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Mental health problems	Strand (2012). (N=214)	Pos.*
	- Substance use	Strand (2012). (N=214)	Pos.
	- Continuance of the relationship	Logan et al. (2008). (N=698) Logan & Walker (2009). (N=698)	Pos.* Pos.*
	- PO non-enforcement	Diviney et al. (2009). (N=279)	Pos.*
	- Intensive bail supervision	<i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Neg.*
	- History of prior offenses	<i>Kethineni & Beichner (2009). (N=77 civil PO, N=90 criminal PO)</i>	Pos.*
Likelihood of Effective Legal Intervention	- PO violation	Frantzen et al. (2011). (N=415) Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos. Pos.*
	- Police response	Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos.
Victim satisfaction	- PO violation	Logan & Walker (2010). (N=210) <i>Roberts & Roach (2005). (N=22)</i> <i>Bell et al. (2011). (N=290)+Civil</i>	Neg.* Neg. ^q Neg. ^q
	- Stalking after issuance PO	Logan & Cole (2007). (N=662) Logan & Walker (2009). (N=698) Logan & Walker (2010). (N=210)	Neg.* Neg.* Neg.*
	- Severity prior physical abuse	Logan & Walker (2009). (N=698)	Neg.*
	- Building a paper trail	Johnson et al. (2003). (N=78)	Pos.*
	- Fear reduction	Logan & Walker (2010). (N=170)	Pos.*
	- Gain power & control	Fischer & Rose (1995). (N=287)	Pos. ^q
	- Recognition	<i>Bell et al. (2011). (N=290)+Civil</i>	Pos. ^q
	- Respectful treatment	<i>Tyler (2003). (N=804)</i>	Pos.*
	- Outcome trial	<i>Tyler (2003). (N=804)</i> <i>Bell et al. (2011). (N=290)+Civil</i>	Pos.* Pos. ^q
	- Provide input	<i>Roberts & Roach (2005). (N=22)</i>	Pos. ^q
	- Proper provision of information	<i>Roberts & Roach (2005). (N=22)</i>	Pos. ^q
	- Connected with support services	<i>Bell et al. (2011). (N=290)+Civil</i>	Pos. ^q

¹ Non-italicized references referring to literature on civil protection order effectiveness;*Italicized* references referring to literature on criminal protection order effectiveness.² Positive or negative (pos./neg.) significant (*) correlation as found in the literature, (^q) qualitative research.

4. Criminal Protection Orders in the Netherlands

4.1 Introduction

In order to gain a better understanding of the use of criminal protection orders in the Netherlands, this chapter will provide an overview of Dutch legislation and procedures to impose and enforce criminal protection orders. First, attention will be given to a recently issued policy document in which criminal protection orders are given a prominent place in proposed victim policy for the coming years. Thereafter, paragraph 4.2 will describe the legal framework of criminal protection orders in the Netherlands. Based on the findings from these paragraphs, this chapter will conclude with a brief summary of the criminal protection order practice in the Netherlands and a discussion of its possible implications for victims.

4.2 Victim-Policy in the Netherlands

Over the years, victim-oriented crime policy has increasingly gained attention in the Netherlands. Diminishing the negative consequences of crime by providing victims adequate support, legal rights and protection stands high on the Dutch political agenda (Teeven, 2013, pp. 15–16). On 22 February 2013, State Secretary for Security and Justice of the Netherlands, Fred Teeven, revealed his vision on victim policy. In this vision, titled: “Doing justice to victims”³, five policy objectives are presented, ascribing the Dutch government the responsibility for: (1) The recognition, respectful treatment and information given to victims of crime; (2) The strong position of victims in the criminal justice system; (3) Providing victims the necessary protection; (4) Supporting victims to overcome the consequences of the crime; and (5) Providing victims with options to repair their financial, practical and emotional losses (Teeven, 2013, p. 28). With regard to the third objective, criminal protection orders have become an important topic of the current political debate. In his vision, Teeven calls for a better understanding of the victims’ interests in the sanction enforcement phase. Besides informing victims about the release of the offender to prevent unexpected confrontations, he recognises that some victims might feel the need for more extensive safety and protection

³ Policy report: “Recht doen aan slachtoffers”, see: <www.rijksoverheid.nl>

measures. According to the State Secretary, this need can be met by the imposition of criminal protection orders, such as a contact or location ban on leave (Teeven, 2013, p. 28). Consequently, he suggests a more frequent use of these protection orders as special condition for leave or conditional release (Teeven, 2013, p. 36).

Also the European Union influences victim-policy in the Netherlands and stimulates the use of criminal protection orders. By 2015, both the “Directive establishing minimum standards on the rights, support and protection of victims of crime”⁴ and the “Directive on the European protection order”⁵ have to be implemented (Teeven, 2013, pp. 26, 32). These directives encompass provisions that oblige the Dutch government to implement an individual victim assessment with which specific protection needs can be identified⁶, and to “ensure the protection” of victims who obtained a criminal protection order.⁷

The policy objectives in Teeven’s “vision on victims” and the state obligations in the EU directives, will define the developments in the field of victim policy for the next four years (Teeven, 2013, p. 35). As criminal protection orders take a prominent place in realising the objective for adequate victim protection, the use of these orders will most likely increase in the coming years. To get a better understanding of the use and enforcement of criminal protection orders in the Netherlands, the following paragraph will briefly discuss how criminal protection orders are currently regulated in Dutch criminal (procedural) law and related policy documents.

4.3 The Legal Framework of Criminal Protection Orders in the Netherlands

4.3.1 Legal Provisions

In the Netherlands, criminal protection orders can be imposed under fourteen legal provisions, mainly laid down in the Dutch Criminal (Procedure) Code. These provisions allow for special conditions at all stages of the criminal procedure (Van der Aa et al., 2012, pp. 26, 111; Stcrt. 2013, 5108, p. 3).⁸ Although, most of these provisions do not contain a detailed

⁴ Directive 2012/29/EU of the European Parliament and the Council of 25 October 2012 establishing minimum standards on the rights, support and protection of victims of crime, and replacing Council Framework Decision 2001/220/JHA, OJ 14.11.2012, L 315/57.

⁵ Directive 2011/99/EU.

⁶ Article 22(1) Directive 2012/29/EU.

⁷ Article 9(1) Directive 2011/99/EU.

⁸ - Preliminary inquiry: Article 80 CCP; Article 540 CCP; Article 509hh CCP

- Out-of-court settlement: Article 257a(3e) CCP; Article 167(2) or 244(3) CCP

- Court ordered sentence or measure: Article 14c(2) CC; Article 38 CC; Article 38p CC; Article 38v CC

- Enforcement of a sentence or measure: Article 15a(2) CC; Article 38g or 38h CC; Article 50 and 51 Hospital Orders Act;

description of the exact content of the special conditions, these conditions can be generally divided in five categories: (1) Restorative conditions; (2) Restrictive conditions; (3) Behavioural influencing conditions; (4) Care-oriented conditions; and (5) Other conditions. Criminal protection orders are covered by the second category as they generally imply obligations or prohibitions restricting the offenders liberty in order to protect the victim (Stcrt. 2013, 5108, p. 3). Criminal protection orders can be imposed in four legal modalities: preliminary inquiry (*voorbereidend onderzoek*); out-of-court settlement (*buitengerechtelijke afdoening*); court ordered sentence or measure (*rechterlijke straf of maatregel*); and/or the enforcement of a sentence or measure (*tenuitvoerlegging van de straf of maatregel*). In addition to the special conditions, suspended sentences are always subject to the general condition that the convicted person shall not commit another offence during the period of probation (Stcrt. 2013, 5108, p. 3). Because of the use of open norms in the legal provisions that allow for special conditions, the exact scope of these restrictions remains unclear. This results in the fact that there is much discretionary freedom in the formulation of criminal protection orders. Nonetheless, the list with types of criminal protection orders used in the Netherlands seems to predominantly include no-contact orders, street injunctions and prohibitions to enter a certain area (Van der Aa et al., 2012, p. 112).

The application requirements; the content and maximum duration; the direct enforceability; and the possible consequences of a protection order violation differ by legal provision. However, the legal provisions based on which criminal protection can be imposed have to be predictable and sufficiently clear. The imposition of protection orders has to be proportionate and the conditions of the order may only influence the behaviour of the offender. Furthermore, criminal protection orders may not infringe on the offenders' political or religious freedoms (Van der Aa et al., 2012, pp. 111-112).

4.3.2 *The Supervision and Enforcement of Criminal Protection Orders*

The supervision of criminal protection orders is formally in the hands of the public prosecution service. In practice, however, the responsibility for the actual supervision and enforcement is delegated to the police and the probation service (Van der Aa et al., 2012, p. 111; Stcrt. 2013, 5108, p. 3). The supervision of criminal protection orders can be either proactive or reactive. Article 14c sub 3 of the Dutch Criminal Code (CC) allows for the electronic monitoring of special conditions, for instance in case of the imposition of a street

Article 5(2) Temporary Leave from Institution Regulations; Article 13 Parole Act (see Van der Aa et al., 2012, p. 26).

injunction. This electronic monitoring, usually by means of a (GPS) ankle bracelet, is a form of proactive supervision. Other examples of proactive supervision are extra surveillance or home visits by the police (Van der Aa et al., 2012, pp. 112-113; Stcrt. 2013, 5108, p. 3). However, because of capacity limits these last forms are only used in cases with serious recidivism risks (Van der Aa et al., 2012, pp. 112-113). Due to proportionality restrictions electronic monitoring is also not often utilized. Consequently, the enforcement of criminal protection orders is mainly reactive, meaning that the supervision of the offenders' compliance with the conditions depends on the victim who has to report order violations to the police (Van der Aa et al., 2012, pp. 112-113).

When the police establish a criminal protection order violation, this will “practically always” be reported to the public prosecution service (Van der Aa et al., 2012, p. 113). There are different ways in which the public prosecution service can react to a violation of a criminal protection order. Depending on the underlying provision of the protection order, the seriousness of the violation, the intentions of the offender and the role of the victim, the offender may receive an (official) warning or be brought to trial. Here, the conditions of the order can be changed or the criminal judge can decide to execute the underlying suspended sentence. The violation of a criminal protection order during leave can result in the withdrawal of the present leave or sanctioned by a negative advice on future leave-applications. For the termination of a suspension of preventive custody, the protection order violation needs to be “plausible”. For the enforcement of violations of criminal protection orders that are based on other provisions, for instance imposed as condition to a suspended sentence or probation leave, the regular minimum “legally and convincing” evidentiary rules apply (Van der Aa et al., 2012, pp. 111-113). This means that the public prosecutor or criminal judge has to be convinced that a violation took place, based on evidence as legally defined in Title VI, section three, of the Dutch Code of Criminal Procedure (CCP).⁹ An important minimum rule herein is laid down in article 342(2) CCP which states that the evidence may not rely on the testimony of a single witness, the so called “*unus testis nullus testis*” principle (Tak, 2003, p. 65). Thus also the sole report of the victim that the offender has violated the conditions of the criminal protection order is not enough to enforce the possible legal consequences of the order violation.

⁹ - “The court’s own observations during the court hearing”;
- “The statement of the accused in court or out of court, provided the statement is filed”;
- “The statement of a witness in court, including hearsay testimony”;
- “The statement of an expert in court; and”
- “Written (police) materials” (Tak, 2003, p. 65; Article 339 CCP).

4.4 Conclusion

The current trend in victim-policy in the Netherlands, which is also influenced by the European Union, will most likely increase the use of criminal protection orders in the coming years. This could be considered a positive development as victims will then be more ensured of protection against repeat victimization and unwanted confrontations with their offenders. Criminal protection orders that restrict the suspect's or offender's liberty, ideally prevent that they contact or come nearby the victim and reoffend. Besides, with the implementation of criminal protection orders it is no longer necessary to wait until offenders actually relapse into new intimate partner violence, stalking or other harmful behaviour towards the victim. A simple violation of the criminal protection order could be enough to take legal action. However, as became clear in this chapter the supervision and enforcement of criminal protection orders is not as evident as it seems. Enforcement appears to be mainly reactive and depending on the victim who has to report order violations. The reaction of the judicial authorities to an order violation relates to different aspects of the violation and the evidence supporting it. Except for violations of the conditions to a suspension of preventive custody, it requires substantial evidence to actually prove and act upon a criminal protection order violation. The high evidentiary standards in combination with the reactive enforcement mechanism might remain the bottlenecks in an effective criminal justice response. Consequently, whether the increased use of criminal protection orders in the Netherlands will actually increase the victims' safety or only result in an extra burden on the criminal justice system remains to be seen.

5. Criminal Protection Order Effectiveness: The Victims' Perspective

5.1 Introduction

For the examination of protection order effectiveness, the analysis of the victims' perspective about these orders is as important as the examination of protection order violations. By analysing the perceptions of victims, critical insights can be gained into the needs, expectations and experiences of those who obtain criminal protection orders (Logan & Walker, 2009, p. 687). This chapter contains an analysis of the qualitative data gained from semi-structured in-depth interviews with victims of domestic violence and stalking. First, the methods used for the data collection will be discussed. Thereafter, paragraph 5.3 will elaborately discuss and analyse the findings from the in-depth interviews on protection order effectiveness. This chapter will finish with an overall conclusion based on the findings of this qualitative explorative research.

5.2 Methodology and Limitations

5.2.1 Methodology

For the qualitative data collection five different organizations in the Netherlands have been approached by email. In total, these five organizations operate in five shelter homes, two ambulant teams and one general support service for victims of domestic violence, abuse and stalking. Two organizations could not cooperate because of internal reforms. Another organization did not respond to the email. The reason for this non-response might be that it was only possible to contact this organization through a general email address. There was no possibility to directly contact a manager or team leader, who may have had been interested to cooperate in this explorative research. Eventually, with the help of a project leader in one of the shelter homes, one organization and the general support service were willing to cooperate.

The data collection was primarily conducted in the organization, which includes two shelter homes and one ambulant team. This organization provides support for women and children who have been the victim of domestic violence, stalking and abuse. To protect the privacy of the women, the participants were initially contacted by the social workers of the

different teams and locations. In five team meetings, a short informative speech was given about the research. The social workers were provided with information letters for themselves and for the clients, whom they would ask whether they would be willing to participate in an interview about criminal protection order effectiveness (see [Appendix 1](#) and [Appendix 2](#) for the information letters).

During the response-period a very tragic incident happened in one of the shelter homes of the organization. A woman took the life of her seven-year-old son and thereafter attempted to commit suicide. Understandably, this had a major impact on everyone involved, including the social workers and clients in the other shelter home and teams and the general support service which operates in the same region. This incident may have influenced the response, since from this moment the social workers may have had other things on their minds than informing clients about this research, and clients may have been shocked and no longer willing to participate in an interview.

Eventually, due to time constraints and non-response it was only possible to conduct three in-depth interviews with victims who obtained a protection order. The interviews were conducted with 'female' 'victims', because: (a) the involved organization only offers shelter to women; (b) the majority of victims who obtain a protection order is female; and (c) in order to answer the main research question of this thesis and get a better understanding of the actual effectiveness of criminal protection orders, the victims' perspective has to be taken into account (Roberts & Roach, 2005, p. 591; Logan & Walker, 2009, p. 687).

To obtain a comprehensive understanding of the victims' perspective on this matter, this research made use of semi-structured in-depth interviews (see [Appendix 3](#) for the topic list that was used during the interviews). Only the opening questions of each main topic were asked after which the respondents were free to formulate their answers and tell their story. The additional questions of the subtopics were only asked when the information seemed relevant in the specific case and the respondent had 'forgotten' to mention it. With the permission of the respondents, all interviews were recorded and later summarized per main-topic. The participants were guaranteed anonymity and informed that they could discontinue participation in the interview at any point. The interviews took place on a time and location that the respondents preferred. Consequently, the interviews were conducted in a good and safe setting, where the respondents were at ease and could take the time they needed to answer the questions. As the semi-structured in-depth interview leaves room for the respondents to tell their own stories, this method provides great personal details. The

respondents can add personal and psychological information that helps to achieve a more realistic understanding of their experiences, circumstances and perspectives (Ko, 2002, p. 382). Since the interviewed victims had gone through a lot, all interviews took longer than the indicated time of 1 hour. This was not considered a problem by the respondents. On the contrary, all respondents expressed positive feelings about the fact that they could tell their story and felt that they were being listened to. Furthermore, they emphasized the importance of this kind of research wherein victims get a voice in the evaluation of policies and measures affecting their lives.

The central question underlying the interviews was:

How does the respondent experience the effectiveness of the imposed protection order and what factors play a role herein?

To formulate an answer to this question, this chapter analyses the findings of the three semi-structured in-depth interviews. In one of the interviews, the fourteen-year-old son of the initially contacted respondent was also willing to participate. This interview thus became a dual interview with a mother and son who both obtained a criminal protection order against her ex-husband and his father. Halfway through one of the other interviews it appeared that the respondent did not obtain a criminal protection order, but a civil protection order. Nevertheless, this interview provided an interesting point of view on the victim's perception of both civil and criminal protection order effectiveness and is therefore also of value for this research.

This chapter attempts to provide a valid representation of the experiences, perspectives and underlying factors related to protection order effectiveness as these appeared from the interviews. However, the fragmented presentation of translated quotations of respondents might to some extent result in a loss of meaning (Nes, Abma, Jonsson, & Deeg, 2010, pp. 313–316). Therefore, this chapter will repeatedly refer to [Appendix 4](#), [Appendix 5](#) and [Appendix 6](#) that contain the Dutch summaries of each of the conducted interviews. For the evaluation of the interviews, the respondents, and other mentioned persons, have been given fictitious names.

5.2.2 Limitations

It is important to mention that this study has its limitations. Due to time constraints and non-response it was only possible to interview four victims. Furthermore, the participants are not representative of all crime victims who obtain criminal protection orders; all interviewed respondents had been the victim of domestic violence, stalking and related violent crimes. However, the intention of this explorative research is not to create a representative sample of all crime victims, but rather to gain an explorative, yet comprehensive understanding of the experiences and perceptions of victims with practical experience of criminal protection orders. It is recognized that the convenience sampling method through shelter homes that is used in this research, might have influenced the results. As one of the interviewed women was currently staying in the shelter home, it is assumable that previous measures had failed in providing her the needed protecting, otherwise she would probably not have been there. Although research has shown that there are multiple factors associated with the victim's perception of protection order effectiveness, the fact that the civil protection order was one of the failing previous measures, makes it rather logical that the interviewed victim perceives this measure as ineffective. Furthermore, the interviews merely involved cases with very persistent domestic violence and stalking perpetrators. This empirical research does not provide information on victims' perceptions of criminal protection orders effectiveness in case of other, more incidental, misconduct involving less persistent offenders. It is therefore impossible to make comparisons with the effectiveness in other cases. Consequently, the results of this qualitative data cannot be generalized to all victims that have obtained a criminal protection order. Nevertheless, the comprehensive results from the in-depth interviews give a good understanding of how certain victims value the use of criminal protection orders and provide an clear impression of what factors are (according to victims) of importance for effectiveness of these orders.

5.3 Qualitative Data Analysis: Victim Interviews

The evaluation of previous research on protection order effectiveness in chapter 2 and 3, has shown that there are various risk and protective factors associated with the protection order effectiveness. The following sections of this paragraph, elaborately discusses the findings of the interviews. Furthermore, it will be examined to what extent these results correspond to the findings of previous research on protection order effectiveness.

5.3.1 *Victim Characteristics*

The four respondents that were willing to participate in an interview were Peter (14), Emma (24), Mary (39) and Jane (49). Peter is the son of Mary and obtained a criminal protection order against his abusive father, Fred (48). Emma and Mary obtained a civil and criminal protection order against their violent ex-husbands, John (40) and Fred, who started stalking them after they separated. Jane obtained a criminal protection order against her former neighbour, Steve (47), who began stalking, threatening and assaulting her after she ended their short relationship.

Emma and Jane are not employed. Emma has to take care of her four-year-old son and Jane receives a benefit as she is fully occupationally disabled because of her long history of illness and disease. Jane has never been married and has no children. Currently, Jane is living alone in her flat. Emma has been living in a shelter home for 6 months. At the time the interview was conducted she was preparing for the return to her own home, together with her son. Mary has a full-time job as head of a department. She lives in a normal family home together with her two sons (12 and 14 years old) and her new partner.

5.3.2 *Offender Characteristics*

John, Fred and Steve are middle aged men with irascible, “dominant” characters.¹⁰ John and Steve do not have permanent employments. On occasion John works as a welder and Steve as a soccer coach. Steve mainly earns money as a drug dealer. Both John and Steve have an alcohol and substance use problem. They are excessive drinkers and use drugs such as marihuana, cocaine and speed. Steve also used heroine. Both were under the influence of alcohol and drugs on a daily basis. Fred did have stable jobs. He worked in the cleaning sector, as a production worker and recently in a greenhouse. He started excessive drinking (vodka) after he and Mary got divorced.

It can be concluded that all three men have a low socioeconomic status, which is found to be a significant risk factor for protection order violation and repeat victimization. Mary also literally mentions this as problematic. According to Mary, Fred grew up in a bad environment with poor education.¹¹ It bothered Fred that Mary had a higher income and that she and, as they grew older, his sons outgrew him on an intellectual level.¹²

¹⁰ Appendix 5 - Par. 2: “dominant persoon”, “weinig ruimte voor eigen inbreng en eigen ontplooiing”.

¹¹ Appendix 5 - Par. 2: “Hij komt uit een heel vervelend milieu, hij komt uit mensen die gewend zijn om elkaar het leven zuur te maken. Dat zit er in, als er geen problemen waren dan maakte ie [Fred] ze wel”.

¹² Appendix 5 - Par. 2: “...enorm niveau verschil, wat hem ook altijd wel dwars gezeten heeft”.

All three men have prior criminal histories. Fred has a criminal record for burglaries and handling in stolen goods. John and Steve have criminal records for violent crimes and robberies. Steve also committed drug-related crimes and has been arrested for the possession of firearms, and multiple times for drunk-driving. All three men had been married before and in all three cases it appeared that these marriages also ended because of their aggressive and abusive behaviour. Similarly, they stalked and harassed their former ex-spouses after they had separated from them. John has a 19-year-old daughter from his previous marriage. Steve has a son and a daughter (who were 8 and 6 years old at the time Jane met them) who visit him in the weekends.

5.3.3 *Relationship History*

Emma had a relationship with John for about three years. When their relationship had just started, Emma became pregnant. She and John got married when she was 7 months pregnant. They divorced about a year ago. Mary and Fred were married for fifteen years. They also got married because Mary became pregnant very early in their relationship. Mary and Fred divorced about 6 months ago. In both cases the violence started shortly after the couples got married. Emma describes that from this moment onwards John thought he owned her.¹³ In Emma's case the violence mainly took place when John was under the influence of alcohol or drugs. He then suddenly became aggressive and started yelling at her, threatening her or throwing with things.¹⁴ In the beginning Emma resisted John's aggression and violent behaviour, but since it then escalated even more she stopped doing that.¹⁵ Emma had to flee her home several times. She then stayed with her son at John's mother. Initially, Emma did not want to leave John because she grew up without a father and did not want that for her son. Having children and the desire for them to have some relationship with their father is found to be a significant risk factor for repeat victimization and protection order violations. Also Emma stayed with John, and later allowed him to regain contact with her, because of their son. As the abuse and aggression got worse, Emma warned John several times that she would leave him. He threatened to kill her or take their son from her if she would. One day Emma found a drug syringe under the carpet, which made her eventually decide to leave John.

Although Fred was not on alcohol or drugs, also in his case the smallest things could trigger his aggressive behaviour. Fred dominated the family and Mary always tried to keep

¹³ Appendix 4 - Par. 3: "hij had zoiets van, je bent nou van mij".

¹⁴ Appendix 4 - Par. 3: "hij draaide helemaal door om niets".

¹⁵ Appendix 4 - Par. 3: "zeg maar gewoon ja en amen, dat het niet uit de hand loopt".

him as calm as possible.¹⁶ Fred's anger outbursts manifested themselves in cursing, verbal abuse, physical abuse, strangulation, smashing things. Also Mary first tried in vain to resist Fred's aggression, but as she states "she could never win".¹⁷ Similarly, she stayed with her husband because she was afraid for what would happen to her and her sons if she would leave him. She was, and still is, convinced that if she would have left him earlier they would have been "the next family tragedy on the news".¹⁸ In the beginning the violence was mainly directed towards Mary, but as Peter grew older Fred's aggression and violence shifted towards him.¹⁹ This made Mary decide to leave Fred.

Though certain scholars suggest that victims of domestic violence are often for a large part financially dependent upon their offender (Kethineni & Beichner, 2009, p. 312; Ko, 2002, p. 368), Emma and Mary were not. Emma did not have a job, however her ex-husband John did not have a steady income either. John was hardly ever at home and Emma had to take care of their son all by herself. Mary always has been working fulltime and was the main breadwinner of the household. She literally stated that she considered it important to be able to take care of herself, "in case things [her marriage with Fred] would go wrong".²⁰

Contrary to Emma and Mary who were married and had a family with John and Fred, Jane did not have a long relationship with Steve. She first met Steve when he moved into a flat next door. In the beginning he seemed a nice guy and Jane started to like him. However, soon Jane came to realise that something was wrong. She noticed that Steve was using drugs and that he was involved in illegal practices. Therefore, Jane decided after two months to end their relationship.

5.3.4 *Reasons for Filing the Protection Orders and Type of Orders Obtained*

John, Fred and Steve never accepted the fact that their partners had left them.²¹ They started stalking, harassing and assaulting Emma, Mary and Jane. Almost every day John showed up at Emma's door. He started calling her and sending her about 50 text messages a day. He threatened to kill her and take their son from her. Four times Emma filed a report to the police for the stalking and death threats. Because John kept stalking Emma and the police "could do

¹⁶ Appendix 5 - Par. 3: "Het was een dagtaak [voor Mary] om te doen wat hem [Fred] kalm hield, er moest ook niet te veel afwijkends gebeuren want dat bracht hem uit balans zegmaar, dus daar hield je altijd rekening mee".

¹⁷ Appendix 5 - Par. 3: "maar dat kon je toch niet winnen [...] hij kon harder roepen, hij hield het langer vol".

¹⁸ Appendix 5 - Par. 3: "[...] dan zijn wij het volgende gezinsdrama in het nieuws".

¹⁹ Appendix 5 - Par. 3: "hij [Peter] hoefde maar iets te zeggen, en dat hoefde dan niet eens iets bijzonders te zijn en dan kon ie [Fred] woest worden".

²⁰ Appendix 5 - Par. 1: "ook met het idee van mocht het mis gaan".

²¹ Appendix 5 - Par. 4: "hij deed er alles aan om de scheiding ongedaan te maken";

Appendix 6 - Par. 3: "[...] hij heeft dat nooit geaccepteerd".

nothing more than just sent him away”, Emma petitioned in an interlocutory proceeding for a civil protection order.²² The police reports supported her petition and Emma obtained a protection order that prohibited John to contact her and to be within 500 meters of her house. If John would violate the order he would have to pay a 500 euro penalty payment. This protection order lasted for 6 months.

After they had separated, Fred demanded that Mary contacted him every day. To keep Fred away from her house and her sons, Mary kept abiding Fred’s wishes. He frequently threatened to kill Mary, called her all day long at work, but also in the middle of the night, about 20 times an hour. Fred started drinking and his behaviour got worse. One evening the situation escalated completely. Mary was about to leave Fred’s home after dropping off some of his stuff (he was preparing to move to Hungary), when something happened which made Fred furious. Mary had to flee to her home. Shortly after Fred showed up at her house, where he “completely lost his mind”. When Peter arrived, Fred attacked him and tried to strangle him. Two neighbours saved Peter and held Fred until the police arrived. The police confiscated a knife Fred brought with him, but after he had calmed down they let him go. Only a few minutes later Fred showed up again with his car. The moment he noticed that Peter and Mary’s new partner came walking down the street, he drove off at full speed and tried to run them over. Fred got arrested and was held in police custody for three days. Peter and Mary both filed a report for the abuse of the past years, and Peter and Mary’s new partner for the attempted homicide that evening. When Fred was released from custody Peter and Mary both obtained a criminal protection order (*bijzondere voorwaarde bij de schorsing van de voorlopige hechtenis*). The public prosecutor requested this. Awaiting his trial Fred is prohibited to contact Peter and Mary in any way. Furthermore, a street injunction is imposed. Mary does not exactly know what the consequences are if Fred violates the conditions of the order. According to Mary, the prosecutor demands a 10 to 12-year prison sentence for Fred.

Jane also received many death threats from Steve. Since he was living only three doors next to Jane, she was an easy target for him to stalk. He walked by her house, tapped on her window and knocked on her door. He rang the doorbell all night long, he called and sent Jane text messages day and night threatening to rape and kill her. Steve followed Jane outside her home. He tried to commit arson with fireworks at Jane’s front door and on her balcony. Jane received a death threat letter with glued letters and Steve threatened her twice with a firearm. He fired at her once, but the gun did not go off. Overall, Jane filed approximately 12 reports.

²² Appendix 4 - Par. 4: “De politie konden hem toch alleen maar wegsturen, niet oppakken zolang hij mij niks had aangedaan. En daarom heb ik toen ook dat straat- en contact verbod aangevraagd”.

What she did not report to the police is that Steve broke into her house twice when she was asleep, and raped her. Jane got pregnant from both rapes and had to undergo two complicated and, because of her illness, life-threatening abortions. She was too afraid to report this to the police.²³ One day Jane walked down the corridor past Steve's house. That moment Steve rushed out of the front door and knocked her out. He dragged her into his house and started kicking her head. Steve's son (at that time 8 years old) started screaming which alarmed the neighbours who saved Jane and called the police. Jane had to stay in the hospital for four days, surrounded by two security guards. Steve got arrested but was released from police custody after two days on the condition that he would not contact Jane. It was not possible to impose a street injunction because Steve lived next to Jane. However, he was prohibited to walk past Jane's house (*bijzondere voorwaarde bij de schorsing van de voorlopige hechtenis*). Eventually, Steve got evicted from his house for non-payment of his rent and because of the criminal trial following from the aggravated assault he committed against Jane. Steve has been convicted of the aggravated assault of Jane and received a two-year conditional sentence. He was prohibited to contact or come near Jane (she thought within 200 meters) for two years (*bijzondere voorwaarde bij een voorwaardelijke straf*). If he violated the conditions of the order he would have to pay a 500 euro fine and risked to be confined to prison for two years.

5.3.5 Protection Order Effectiveness in Practice

- Protection Order Violation and Related Factors

All three men violated the conditions of the imposed protection orders. In both Emma's and Jane's case the stalking and harassing became even worse once the protection order was in place. According to Emma, the civil protection order she had obtained was nothing more than "a formality" which only "looked good on paper".²⁴ Also Jane is cynical about the conditions of the protection order she obtained. Steve did not comply with any rule, according to Jane he found it even funny to violate the conditions of the order.²⁵ In court both John and Steve behaved perfectly, but directly after they showed that they were not impressed by the imposed protection orders. John awaited Emma outside the court and Jane immediately received a

²³ Appendix 6 - Par. 3: "Hij was niet gewoon een crimineel he, hij is gek. En ik was bang dat hij me wat aan zou doen".

²⁴ Appendix 4 - Par. 6: "het heeft weinig geholpen, het is voor de formaliteit dat je 't hebt maar toen stond ie helemaal elke dag aan de deur"... "in mijn leven [heeft het] heel weinig zin gehad. 't Is mooi op papier, maar daar heb je 't ook mee gehad".

²⁵ Appendix 6 - Par. 6: "Ja dat moet je zo iemand zeggen die vindt dat alleen maar grappig natuurlijk".

phone-call from Steve stating that he was “proud of ‘achieving’ only a conditional sentence, because Jane ‘did not have a leg to stand on’, according to him”.²⁶ One day before the interview was conducted, Fred violated the no-contact condition of the criminal protection order. Mary received an email from Fred in which he demands that she makes an appointment with him. Mary forwarded this email to the police.

John, Fred and Steve stalked and assaulted their former ex-partners which is found to be a significant risk factor for protection order violation and re-victimization. Furthermore, all three have a criminal record and appear to be difficult to deter. According to Jane, Steve never complied with the law and believed he could do anything he wanted.²⁷ In line with the stake in conformity theory, Emma literally states that the reason for John’s noncompliance with the protection order was the fact that he had already lost everything.²⁸ Mary also mentions that it is important that Fred still “has something to lose”. According to her, Fred complied with the protection order so far, because he does not want to be confined to prison.²⁹ Mary is afraid that if Fred is sent to prison and thereby loses his new life in Hungary, he will go mad.³⁰

- Effective Criminal Justice Response

According to Emma and Jane, the protection orders did not increase the likelihood of arrest. Unless John and Steve were caught in the act, the police could not do anything. In addition to the protection order, Emma and Jane received an AWARE-system of the shelter home which directly connected them to the police control room. However, this also did not increase the likelihood of arrest. Both John and Steve knew exactly how much time they had to get away before the police arrived. Emma and Jane repeatedly reported order violations to the police, but they could never act upon a violation. This made them feel very powerless.³¹

Emma states it was “very naïve” of her to think that John would leave her alone after she obtained the civil protection order.³² Put differently, she thinks it was naïve to believe that

²⁶ Appendix 6 - Par. 6: “om te zeggen dat ie zo trots was dat ie dit voor elkaar had gekregen [voorwaardelijke straf], ‘want je hebt geen poot om op te staan’ zei hij”.

²⁷ Appendix 6 - Par. 2: “Die leerde het niet, die deed gewoon alle regels aan z’n laars lappen, want dat interesseerde hem niet, ‘hij is toch de koning’.”

²⁸ Appendix 4 - Par. 6: “Ja hij had er gewoon het schijt aan” ... “En al zaten er wel consequenties aan dat interesseerde hem niet”. “Omdat hij toch alles al kwijt was, hij had de kleine niet meer, mij had ie niet meer, en dat was het enige wat ie had”.

²⁹ Appendix 5 - Par. 6: “Ja” zegt Peter “want hij wil niet vastzitten”. Dus vooral het feit dat er een straf dreigt maakt dat Fred geen contact zoekt: “Dat schrikt ‘m wel af ja”.

³⁰ Appendix 5 - Par. 6: “hij is nu natuurlijk opnieuw begonnen in Hongarije, op een moment dat hij vast komt te zitten is ie dat kwijt. Dan heeft ie echt niks meer te verliezen, nu nog wel” ... “dan gaat ie volledig door het lint”.

³¹ Appendix 6 - Par. 3: “Ja machteloos, zoo machteloos. Ze [politie] hebben hem nooit kunnen pakken. En dat maakte mij zo machteloos”.

³² Appendix 4 - Par. 6: “Maarja, ik had natuurlijk, heel naïef, gewoon verwacht van nou kan ik weer verder, nou heb ik rust. Maar dat was dus totaal niet zo”.

the civil justice system could provide her the needed protection. However, Emma still has much faith in the criminal justice system. Her trial still has to come before the criminal court. Emma believes a conditional sentence with a criminal protection order will provide her better protection. “If John reoffends then, he will be immediately confined to prison”, she argues.³³

Jane, however, has lost all her trust in the criminal justice system. She even came to a point where she thought the only options left for her were to kill Steve or commit suicide. She attempted both.³⁴ Emma and Jane believe that if the police would have acted more accurately and if John and Steve would have been arrested and punished for the order violations, this would have had a positive effect. Because of their criminal records John and Steve did not want to get further involved with the police. However, as they could easily get away with the order violations they kept stalking, harassing and revictimizing Emma and Jane.³⁵

At the time of the interview Mary did not know whether the email Fred sent her would be enough to arrest Fred or whether he will just receive a warning. She thinks both would be effective in deterring Fred from contacting her again, as he does not want to be confined to prison.

- Victim Satisfaction

The violations of the protection orders, the continuance of the stalking, threats and assaults, and the non-enforcement of police makes that Emma and Jane are not satisfied with their civil and criminal protection orders. Both consider these orders as ineffective. Although Fred also violated the order once, Mary does not consider it as ineffective. She believes that without the order Fred would have contacted and threatened them much more.³⁶ Peter partly disagrees on this as he states that this first violation already demonstrates that his father cannot comply with the conditions of the order.³⁷ However, contrary to Mary, Peter actually does not mind that his father violates the pre-trial protection order. He thinks that if his father keeps violating the order this might increase the likelihood that he will be confined to prison.³⁸ With Peter and Jane also the severity of the prior physical abuse plays a role in their dissatisfaction. The fact

³³ Appendix 4 - Par. 6: “ook al zit ie maar een maand of twee maanden vast, je hebt dan altijd wel een voorwaardelijke straf. Daar hoop ik ook gewoon een beetje op, van mocht ie ooit dan weer de fout in gaan dan sluiten ze ‘m wel gelijk op”.

³⁴ Appendix 6 - Par. 6: “Ja je draait helemaal door, dat was mijn dieptepunt. En ik dacht als het mis gaat ja dan moet ie mij maar dood maken, want dat is alles beter dan zo leven hoor. Ik leefde gewoon dag en nacht in angst”.

³⁵ Appendix 6 - Par. 6: “Van de politie moest Steve niks hebben, dus als die zouden optreden, als ze ‘m nou aangepakt hadden, dan zou dat wel helpen maar ze kunnen niet optreden, dat deden ze niet”.

³⁶ Appendix 5 - Par. 6: “Ik weet zeker dat ie [Fred] zonder dat verbod wel ontzettend veel contact had gezocht en ons wel heel de tijd had bedreigd”.

³⁷ Appendix 5 - Par. 6: “Het blijkt nou dus al wel dat ie ‘t niet vol kan houden”.

³⁸ Appendix 5 - Par. 6: “het brengt je ook gewoon gelijk weer uit balans he. Daar zit je echt niet op te wachten”. Peter: “Ik zit daar juist wel op te wachten want als ie ons blijft benaderen dan is zijn kans op straf veel groter”.

that Steve was released from custody in two days, while Jane had to stay in the hospital for four days frustrates her. Both Peter and Jane perceive the criminal justice response to what has happened to them as disproportionately mild. In their opinion Fred and Steve should be in jail.³⁹ This dissatisfaction with the criminal justice system in general probably also affects Peter's and Jane's perceptions of the obtained criminal protection orders. Making it sometimes difficult to discern dissatisfaction with the criminal justice system from actual dissatisfaction with the criminal protection orders.

All three women stated that initially they were less fearful and felt empowered after obtaining the protection orders. They had put all their trust in the protection orders and thought they would be safe and left alone.⁴⁰ The additional AWARE-systems also contributed to the fear reduction. However, after it became clear that John and Steve were not deterred by the protection orders and continued stalking, Emma and Jane felt even more fearful and powerless. Especially, because the police could not do anything to protect them. The moment that the police even stopped recognizing Jane's plight, she came to a point where she tried to commit suicide.⁴¹

According to Emma and Mary, obtaining the protection order and reporting the abuse and violations to the police, positively contributed to building a paper trail which could be used in the criminal justice proceedings. Jane on the contrary, lost all here faith in the criminal justice system. She filed approximately 12 reports and Steve still walks around freely. In the future, she would never rely on the judicial authorities again. She would then deal with her problems herself as the police was of no use for her.⁴² "I did everything according to the rules, thinking that justice would prevail. Well, forget it, justice does not prevail".⁴³ According to Jane, her "criminal protection order was worth as much as toilet paper".⁴⁴

³⁹ Appendix 5 - Par. 6: "ik heb liever dat ze 'm vast zetten".

⁴⁰ Appendix 4 - Par. 6: "toen had ik zoiets van ok. nou heb ik rust, want hij mag niet meer in de buurt komen".

Appendix 6 - Par. 6: "Ja, ja, daar had ik echt alle hoop op gevestigd".

⁴¹ Appendix 6 - Par. 6: "als ik daar nog geen hulp van krijg dan kan ik mezelf beter ophangen".

⁴² Appendix 6 - Par. 6: "ik zou het zelf oplossen, daar heb ik meer aan". "Wat heeft de politie nou voor nut gehad Esther, ik ben nog jaren lastig gevallen".

⁴³ Appendix 6 - Par. 6: "Ik had het allemaal netjes gedaan en dan denk je hé het recht zegeviert. Nou vergeet het maar hoor. Het recht zegeviert niet".

⁴⁴ Appendix 6 - Par. 6: "Dat contactverbod was net zoveel waard als wc-papier, letterlijk".

5.4 Conclusion

Victims' running out of options!?

The findings of this qualitative research emphasize the importance of effective protection measures to prevent repeat victimization. Especially, victims of persistent crimes such as domestic violence and stalking are in need of these measures. Emma, Mary and Jane became victims of severe stalking, threats and assaults after they had ended their relationships. In Emma's and Jane's case reporting these crimes to the police only worsened their situation. The imposed civil and criminal protection order were not effective in preventing repeat victimization and might even have deteriorated stalking behaviour in John and Steve.

Table 3 provides an overview of the risk and protective factors that have been found in previous research and shows whether these factors have been mentioned by the respondents in this explorative research or were at issue in their case. Similarly to the findings of previous research as presented in chapter 2 and 3, the analysis of the interviews demonstrates that there are multiple factors related to protection order effectiveness. The stake in conformity theory that has been found to be applicable on offenders' compliance to both civil and criminal protection orders, also appeared relevant in the cases discussed here. John and Steve who already had a prior criminal history, were unemployed and had nothing to lose, did not comply with the civil and criminal protection orders filed against them. Fred appeared to be more deterred by the issuance of the criminal protection order. He only contacted Mary once as he really wants to stay out of prison and maintain the new life he build in Hungary.

As it appeared from the interviews, the main problem with the imposed protection orders is the fact that they are not actively enforced. The victim has to report order violations but lacks means to prove this. In practice it appears that only if the violator is caught in the act the police can do something. Also among police-men this is a known problem. When Jane reported an order violation she was once literally told by a police-officer that "they could come to her house, but by the time they would arrive Steve would already be gone and then they would have no evidence".⁴⁵ The lack of active enforcement and failure of the judicial authorities to act upon protection order violations causes frustration, fear and feelings of powerlessness among the victims who obtained the orders. Although criminal protection orders should provide judicial protection before the victim is victimized again, it seems to the

⁴⁵ Appendix 6 - Par. 6: "Ja wij kunnen wel komen, maar als ie weg is dan hebben wij geen bewijs".

interviewed women that unless something really bad happens to them they are not being taken seriously and nothing will be done to actually provide them with the needed protection.⁴⁶

What is remarkable is the difference between the respondents with regard to their faith, hope and satisfaction with the judicial systems. Emma utilized the civil law system to obtain a protection order. This civil order failed in providing her the needed protection, making that she has put all her faith in the criminal law system. Mary obtained a criminal protection order which she, so far, perceives as effective. Correspondingly, she still has considerable trust in the criminal justice system. She even mentions the civil protection order as alternative option in case the criminal judge does not provide her a permanent protection order after the trial. Also Jane had put all her trust in the criminal protection order. However, the stalking continued for years and the criminal justice system failed in protecting her from repeat victimization. Consequently, she lost all faith in the judicial system and feels like she has run out of options.

Table 3: Risk & Protective factors associated with PO effectiveness - Literature Review & Interview Analysis

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature ¹	Sig. ²	Interviews ³				Cor. ⁴
				Emma	Mary	Peter	Jane	
Violation / Repeat victimization	- Socioeconomic Status Victim	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*	✓			✓	Neg.
	- Socioeconomic Status Offender	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*	✓	✓	✓	✓	Neg.
	- Race: Black - Race: Mexican	Carlson et al. (1999). (N=210) <i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Pos.* Pos.*	-	-	-	-	-
	- Children	Carlson et al. (1999). (N=210)	Pos.*	✓	✓			Pos. --
	- Length relationship	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.*	✓	✓		✓	Pos./ Neg.
	- Permanent PO (>12months)	Carlson et al. (1999). (N=210)	Neg.	✓	✓		✓	Neg. --
	- Prior arrest	Carlson et al. (1999). (N=210) Frantzen et al. (2011). (N=415) <i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Neg.* Pos.* Pos.*	✓	✓		✓	Neg. Pos. Pos.
	- Being married	<i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Neg.*	✓	✓			Pos.
	- Unemployment	Strand (2012). (N=214) <i>Lasley (2003). (N=496)</i>	Pos.* Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- History of prior abuse/violence	Frantzen et al. (2011). (N=415) Strand (2012). (N=214)	Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos.

⁴⁶ Appendix 6 - Par. 3: “[...] en dat is die machteloosheid. Dat komt door de wet, ze mogen hem niks doen zonder reden. En dan denk ik ja dit is toch een reden en dat komt bij mij over alsof ik niet geloofd wordt. Zo van ‘ja we [politie] maken er een notitie van en we zien wel’, en dan kom je buiten en dan staat ie daar gewoon he bij het politiebureau”. “Maar ze kunnen niets doen he, dat is de wet, ‘onvoldoende bewijs’ ze kunnen nooit niks doen, daar had die rechercheur die op mijn zaak zat ook moeite mee op een gegeven moment”.

Table 3: (continued)

Dependent Variable	Risk / Protective Factors	Literature ¹	Sig. ²	Interviews ³				Cor. ⁴
				Emma	Mary	Peter	Jane	
Violation / Repeat victimization	- Partner stalking	Logan et al. (2006). (N=389) Logan & Cole (2007). (N=662) Logan et al. (2008). (N=698) Logan & Walker (2009). (N=698) Jordan et al. (2010). (N=2073)	Pos. Pos.* Pos.* Pos.* Pos.*	✓	✓		✓	Pos.
	- Severity prior physical abuse	Logan et al. (2008). (N=698) Frantzen et al. (2011). (N=415)	Pos.* Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Violent attitude	Strand (2012). (N=214)	Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Prior violation of court orders	Strand (2012). (N=214)	Pos.*	✓			✓	Pos.
	- Mental health problems	Strand (2012). (N=214)	Pos.*	-	-	-	-	-
	- Substance use	Strand (2012). (N=214)	Pos.	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Continuance of the relationship	Logan et al. (2008). (N=698) Logan & Walker (2009). (N=698)	Pos.* Pos.*	-	-	-	-	-
	- PO non-enforcement	Diviney et al. (2009). (N=279)	Pos.*	✓			✓	Pos.
	- Intensive bail supervision	Lasley (2003). (N=496)	Neg.*	-	-	-	-	-
	- History of prior offenses	Kethineni & Beichner (2009). (N=77 civil PO, N=90 criminal PO)	Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos.
Likelihood of Effective Legal Intervention	- PO violation	Frantzen et al. (2011). (N=415) Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos. Pos.*	✓	✓	✓	✓	Pos. --
	- Police response	Kothari et al. (2012). (N=130)	Pos.	✓	✓	✓	✓	Pos.
Victim satisfaction	- PO violation	Logan & Walker (2010). (N=210) Roberts & Roach (2005). (N=22) Bell et al. (2011). (N=290)+Civil	Neg.* Neg. ^q Neg. ^q	✓	✓	✓	✓	Neg. -- Pos.
	- Stalking after issuance PO	Logan & Cole (2007). (N=662) Logan & Walker (2009). (N=698) Logan & Walker (2010). (N=210)	Neg.* Neg.* Neg.*	✓			✓	Neg.
	- Severity prior physical abuse	Logan & Walker (2009). (N=698)	Neg.*			✓	✓	Neg.
	- Building a paper trail	Johnson et al. (2003). (N=78)	Pos.*	✓	✓			Pos.
	- Fear reduction	Logan & Walker (2010). (N=170)	Pos.*		✓	✓	✓	Pos.
	- Gain power & control	Fischer & Rose (1995). (N=287)	Pos. ^q	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Recognition	Bell et al. (2011). (N=290)+Civil	Pos. ^q	✓	✓		✓	Pos.
	- Respectful treatment	Tyler (2003). (N=804)	Pos.*	✓	✓		✓	Pos.
	- Outcome trial	Tyler (2003). (N=804) Bell et al. (2011). (N=290)+Civil	Pos.* Pos. ^q	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Provide input	Roberts & Roach (2005). (N=22)	Pos. ^q			✓	✓	Pos.
	- Proper provision of information	Roberts & Roach (2005). (N=22)	Pos. ^q	✓	✓	✓	✓	Pos.
	- Connected with support services	Bell et al. (2011). (N=290)+Civil	Pos. ^q	✓	✓	✓	✓	Pos.

¹ Non-italicized references referring to literature on civil protection order effectiveness;*Italicized* references referring to literature on criminal protection order effectiveness.² Positive or negative (pos./neg.) significant (*) correlation as found in the literature, (^q) qualitative research.³ Whether the factor has been mentioned by the respondent or was at issue in his/her case.⁴ Correlation between factor (independent var.) and dependent var. as appeared from the interviews (--) no effect.

6. Discussion and Conclusions

Criminal protection orders: Effective legal remedies or false promises to victims?

Based on the examination of previous empirical research on civil and criminal protection order effectiveness; the evaluation of relevant policy documents, literature, laws and regulations in the Netherlands; and the analysis of the data from semi-structured in-depth victim-interviews, this explorative research sought to formulate an answer to the following central research question:

To what extent can criminal protection orders be considered as useful and effective legal remedies to victims of violent crimes and what are the factors associated with their (in-)effectiveness?

From this central question, several sub-questions were derived:

1. What factors are possibly associated with the effectiveness of (criminal) protection orders?
2. What are the legal provisions and procedures in the Netherlands based on which criminal protection orders can be imposed and enforced?
3. To what extent do victims of violent crimes in the Netherlands view criminal protection orders as effective?

Chapter 2 and 3 have focussed on the question of what factors are possibly associated with protection order effectiveness. This research has made use of three approaches to gauge effectiveness, namely: the extent to which protection orders are not violated and successful in preventing repeat victimization, their ability to facilitate an effective criminal justice response, and the victims' perceptions of protection order effectiveness. The review of previous empirical research on civil and criminal protection orders in chapter 2 and 3 has shown that different factors relate to protection order effectiveness. These factors can be either protective and contribute to the effectiveness of protection orders, or they can encompass risk factors and reduce protection order effectiveness.

With respect to the prevention of repeat victimization through offender' compliance with the conditions of the protection order, the 'stake in conformity theory' is found to be of importance in both civil and criminal protection order cases. This theory possibly explains part of the variation in violation rates across cases based on the degree to which offenders perceive the imposition of a protection order as negative and, as a consequence, are deterred by it. The degree of deterrence is related to several risk and protective factors. Offenders who have less to lose from the negative consequences of the imposition of a protection order, are less likely to be deterred from their behaviour. In this respect, different studies have found 'prior criminal history' to be a significant risk factor for both civil and criminal protection order effectiveness. Apparently, offenders who already have a criminal record are less deterred by the imposition of a protection order. In addition, several demographic characteristics, such as socio-economic status, employment and marital status have been found to be significantly related to protection order violations. Offenders who are employed and married, and have a higher socio-economic status have more to lose from the negative impact of the possible legal sanctions for protection order violation. As a result, civil- and, since generally considered as more serious form of legal intervention, particularly criminal protection orders have a greater deterrent effect on these offenders who have a greater stake in conformity.

Research on civil protection orders has shown that unless actively enforced protection orders do not increase the likelihood of effective legal intervention. The proactive supervision of criminal protection orders, for instance through unplanned contact moments with the offender, is found to be an effective way of active enforcement which significantly reduces violation and repeat victimization rates. Chapter 4 has evaluated the legal provisions and procedures based on which criminal protection orders can be imposed and enforced in the Netherlands. Because of capacity limits and proportionality restrictions the proactive enforcement of criminal protection orders appears to be difficult. This is problematic as the failure of an effective criminal justice response upon protection order violations, gives an inconsistent and wrong signal to offenders by not holding them accountable for their behaviour. There is empirical evidence that if actually applied, immediate and thorough legal intervention after protection order violations is effective in diminishing repeat victimization rates. However, the reactive enforcement mechanism and the high evidentiary standards that have to be met in the Netherlands to act upon a violation, seem to impede an effective criminal justice response and thereby the protection of victims.

The evaluation of available literature on victim satisfaction with criminal protection orders, revealed that victim satisfaction is for a large part related to what is called victim-empowerment. Victim-empowerment mainly comprises the reduction of fear and the regaining of feelings of safety, power and control. This can be achieved by several procedural factors, such as providing victims with information, recognizing their plight, and treating them with dignity and respect. But also the actual outcome and effectiveness of protection orders significantly contributes to the satisfaction of victims and their perceptions of safety and protection order effectiveness. Protection order violations and the continuance of stalking, for instance, decrease the victims' satisfaction with the filed protection order and increase the likelihood that the order is perceived as ineffective.

To formulate an answer to third and final research question, which reads: to what extent do victims of violent crimes in the Netherlands view criminal protection orders as effective, this thesis has conducted a small explorative research, gathering qualitative data from victim-interviews. The various factors that have been associated with protection order effectiveness in chapter 2, 3 and 4, were also largely present in the experiences of the victims that have been interviewed in this research (see table 3 in paragraph 5.4). Again the stake in conformity theory proved to be applicable. The interviewed women literally related the effectiveness of the obtained protection orders to the fact whether their offenders had something to lose or not. Furthermore, the enforcement of protection orders has been found to be a crucial element of the actual effectiveness and the victims' satisfaction with the orders. Failure of the judicial authorities to act upon protection order violations appears to have a counteracting effect on victim-empowerment. While there is an ever increasing faith in criminal protection orders on the part of the Dutch government, after experiencing the ineffectiveness of these orders in practice there is a visible decline of faith on the part of the victims.

The overall conclusion that can be drawn from this explorative research is that the effectiveness of criminal protection orders is related to several risk and protective factors that influence the degree to which these orders are violated; facilitate an effective criminal justice response; and contribute to the victims' needs and satisfaction. These three elements of protection order effectiveness are interrelated and cumulatively constitute the overall effectiveness. If criminal protection orders are not actively enforced and the criminal justice system fails to prevent or effectively respond to protection order violations, these orders will

fail to contribute to the victims' needs and satisfaction, and consequently will be ineffective. The lack of proactive enforcement of protection orders and effective criminal justice response in case of violation, appear to be the bottlenecks in the criminal protection order practice in the Netherlands. Unless the actual enforcement improves and protection order violations are prevented or punished, many criminal protection orders will be ineffective for victims of violent personal crimes. Especially when these crimes involve persistent offenders who are not susceptible to the negative consequences of the imposition of a criminal protection order and thereby difficult to deter. To improve an effective criminal justice response in the Netherlands and in that way increase the safety of victims who are in need of additional protection measures, further research is urgently required. The factors that have been assumed relevant to criminal protection order effectiveness in this explorative research, need to be empirically validated in a large scale multivariate research. Identifying the factors that significantly relate to criminal protection order effectiveness is crucial as it may help distinguish the cases in which a protection order could be (un)successful. In cases involving a considerable violation risk public prosecutors or courts could be advised to impose other preventative measures or they can, at least, set realistic expectations for victims. Criminal protection orders might be the last resort to victims who live their life in fear of being revictimized or, even worse, killed. It is therefore of vital importance that the effectiveness of these measures is extensively examined, so that use and enforcement of criminal protection orders can be further refined and improved. If not, these protection measures will remain ineffective in a significant number of cases and be nothing more than a false promise to victims who need them the most.

References

- Bell, M. E., Perez, S., Goodman, L. a, & Dutton, M. A. (2011). Battered women's perceptions of civil and criminal court helpfulness: the role of court outcome and process. *Violence against women*, 17(1), 71–88. doi:10.1177/1077801210393924
- Buzawa, E. S., & Buzawa, C. G. (2003). *Domestic violence: the criminal justice response*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Carlson, M. J., Harris, S. D., & Holden, G. W. (1999). Protective orders and domestic violence : Risk factors for re-Abuse. *Journal of Family Violence*, 14(2), 205–226.
- Dejong, C., & Burgess-Proctor, A. (2006). A summary of personal protection order statutes in the United States. *Violence against women*, 12(1), 68–88.
doi:10.1177/1077801205277720
- Diviney, C. L., Parekh, A., & Olson, L. M. (2009). Outcomes of civil protective orders: results from one state. *Journal of interpersonal violence*, 24(7), 1209–1221.
doi:10.1177/0886260508322185
- Dugan, L. (2003). Domestic violence legislation: Exploring its impact on the likelihood of domestic violence, police involvement, and arrest. *Criminology & Public Policy*, 2(2), 283–312.
- Eigenberg, H., McGuffee, K., Berry, P., & Hall, W. H. (2003). Protective order legislation: Trends in state statutes. *Journal of Criminal Justice*, 31(5), 411–422.
doi:10.1016/S0047-2352(03)00047-3
- Felson, R. B., Messner, S. F., Hoskin, A. W., & Deane, G. (2002). Reasons for Reporting and Not Reporting Domestic Violence To the Police*. *Criminology*, 40(3), 617–648.
doi:10.1111/j.1745-9125.2002.tb00968.x
- Fenwick, H. (1996). The rights of victims of crime: Protection from harassment and intimidation. *Journal of Criminal Law*, 60, 84–93.
- Fischer, K., & Rose, M. (1995). When “enough is enough”: Battered women's decision making around court orders of protection. *Crime & Delinquency*, 41(4), 414–429.

- Frank, C. R. (1995). Criminal protection orders in domestic violence cases: Getting rid of rats with snakes. *University of Miami Law Review*, 50, 919–943.
- Frantzen, D., Miguel, C. S., & Kwak, D.-H. (2011). Predicting case conviction and domestic violence recidivism: Measuring the deterrent effects of conviction and protection order violations. *Violence and Victims*, 26(4), 395–409. doi:10.1891/0886-6708.26.4.395
- Gauthier, S. (2009). Police release with conditions of the accused in cases of domestic violence in Montreal, Canada. *Criminology and Criminal Justice*, 9(1), 51–71. doi:10.1177/1748895808099180
- Gil, J. P. (2003). Private interests seeking punishment: Prosecution brought by private individuals and groups in Spain. *Law & Policy*, 25(2), 151–172. doi:10.1046/j.1467-9930.2003.00144.x
- Graybill, B. J. (2011). 'Til death do us part: Why personal jurisdiction is required to issue victim protection orders against nonresident abusers, *Oklahoma Law Review*, 63, 821–863.
- Hitchings, E. (2006). A consequence of blurring the boundaries: Less choice for the victims of domestic violence? *Social Policy and Society*, 5(01), 91. doi:10.1017/S1474746405002770
- Holt, V. L., Kernic, M. a, Wolf, M. E., & Rivara, F. P. (2003). Do protection orders affect the likelihood of future partner violence and injury? *American journal of preventive medicine*, 24(1), 16–21. Retrieved from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/12554019>
- Jaros, D. M. (2010). Unfettered discretion: Criminal orders of protection and their impact on parent defendants. *Indiana Law Journal*, 85, 1445–1476.
- Johnson, J. M., Luna, Y., & Stein, J. (2003). Victim protection orders and the stake in conformity thesis. *Journal of Family Violence*, 18(6), 317–323.
- Jordan, C. E., Pritchard, A. J., Duckett, D., & Charnigo, R. (2010). Criminal offending among respondents to protective orders: crime types and patterns that predict victim risk. *Violence against women*, 16(12), 1396–411. doi:10.1177/1077801210389680

- Keilitz, S. (2002). Improving judicial system responses to domestic violence: The promises and risks of integrated case management and technology solutions. In A. R. Roberts (ed.), *Handbook of domestic violence intervention strategies: Policies, programs, and legal remedies: policies, programs, and legal remedies* (pp. 147-171). New York, NY: Oxford University Press.
- Kethineni, S., & Beichner, D. (2009). A comparison of civil and criminal orders of protection as remedies for domestic violence victims in a midwestern county. *Journal of Family Violence*, 24(5), 311–321. doi:10.1007/s10896-009-9231-x
- Klerman, D. (2001). Settlement and the decline of private prosecution in thirteenth-century england. *Law and History Review*, 19(1), 1–65.
- Ko, C. N. (2002). Civil restraining orders for domestic violence: the unresolved question of “efficacy”. *Southern California Interdisciplinary Law Journal*, 11, 361–390.
- Kothari, C. L., Rhodes, K. V, Wiley, J. a, Fink, J., Overholt, S., Dichter, M. E., Marcus, S. C., et al. (2012). Protection orders protect against assault and injury: a longitudinal study of police-involved women victims of intimate partner violence. *Journal of interpersonal violence*, 27(14), 2845–68. doi:10.1177/0886260512438284
- Lasley, J. (2003). The effect of intensive bail supervision on repeat domestic violence offenders. *Policy Studies Journal*, 31(2), 187–207. doi:10.1111/1541-0072.00011
- Logan, T. K., & Cole, J. (2007). The impact of partner stalking on mental health and protective order outcomes over time. *Violence and victims*, 22(5), 546–62. Retrieved from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/18064969>
- Logan, T. K., Shannon, L., Cole, J., & Walker, R. (2006). The impact of differential patterns of physical violence and stalking on mental health and help-seeking among women with protective orders. *Violence against women*, 12(9), 866–86. doi:10.1177/1077801206292679
- Logan, T. K., Shannon, L., Walker, R., & Faragher, T. M. (2006). Protective orders: questions and conundrums. *Trauma, violence & abuse*, 7(3), 175–205. doi:10.1177/1524838006288930

- Logan, T. K., & Walker, R. (2009). Civil protective order outcomes: violations and perceptions of effectiveness. *Journal of interpersonal violence*, 24(4), 675–92. doi:10.1177/0886260508317186
- Logan, T. K., Walker, R., Shannon, L., & Cole, J. (2008). Factors associated with separation and ongoing violence among women with civil protective orders. *Journal of Family Violence*, 23(5), 377–385. doi:10.1007/s10896-008-9164-9
- Logan, T. K., & Walker, R. T. (2010). Civil protective order effectiveness: Justice or just a piece of paper? *Violence and Victims*, 25(3), 332–348. doi:10.1891/0886-6708.25.3.332
- Malsch, M., Groenen, a., De Keijser, J., & Vervaeke, G. (2009). Dealing with stalking: Police intervention or court decision? *International Review of Victimology*, 16(1), 51–65. doi:10.1177/026975800901600103
- Nes, F. van, Abma, T., Jonsson, H., & Deeg, D. (2010). Language differences in qualitative research: is meaning lost in translation? *European journal of ageing*, 7(4), 313–316. doi:10.1007/s10433-010-0168-y
- Roberts, A. R. (2002). *Handbook of domestic violence intervention strategies : Policies, programs, and legal remedies: policies, programs, and legal remedies*. New York, NY: Oxford University Press.
- Roberts, J. V., & Roach, K. (2005). Conditional Sentencing and the Perspectives of Crime Victims : A Socio-Legal Analysis. *Queens's Law Journal*, 30, 560–600.
- Roberts, J. V. (2002). Public opinion and the nature of community penalties: International Findings. In J. V. Roberts & J. M. Hough (Eds.), *Changing Attitudes to Punishment: Public opinion, crime and justice* (pp. 33–62). Portland, OR: Willan.
- Russell, B. (2012). Effectiveness, Victim Safety, Characteristics, and Enforcement of Protective Orders. *Partner Abuse*, 3(4), 531–552.
- Sack, E. J. (2004). Domestic violence across state lines: The full faith and credit clause, congressional power, and interstate enforcement of protection orders. *Northwestern University Law Review*, 98(3), 827–906.

- Shannon, L., Logan, T. K., & Cole, J. (2007). Intimate partner violence, relationship status, and protective orders: does “living in sin” entail a different experience? *Journal of interpersonal violence*, 22(9), 1114–30. doi:10.1177/0886260507302880
- Sherman, L. W., Smith, D. A., Schmidt, J. D., & Rogan, D. P. (1992). Crime, punishment, and stake in conformity: Legal and informal control of domestic violence. *American Sociological Review*, 57(5), 680–690.
- Singer, S. I. (1988). The fear of reprisal and the failure of victims to report a personal crime. *Journal of Quantitative Criminology*, 4(3), 289–302. doi:10.1007/BF01072455
- Spitzberg, B. H. (2002). The tactical topography of stalking victimization and management. *Trauma, violence & abuse*, 3(4), 261–288. doi:10.1177/152483802237330
- Strand, S. (2012). Using a restraining order as a protective risk management strategy to prevent intimate partner violence. *Police Practice and Research*, 13(3), 254–266.
- Tak, P. J. P. (2003). *The Dutch criminal justice system: Organization and operation*. Meppel: Boom.
- Tyler, T. R. (1988). What is procedural justice?: Criteria used by citizens to assess the fairness of legal procedures. *Law & Society Review*, 22(1), 103–136.
- Tyler, T. R. (2003). Procedural justice, legitimacy, and the effective rule of law. *Crime & Justice*, 30, 283–358.
- Van der Aa, S. (2011). Protection orders in the european member states: Where do we stand and where do we go from here? *European Journal on Criminal Policy and Research*, 18(2), 183–204. doi:10.1007/s10610-011-9167-6
- Van der Aa, S., Lens, K., Klerx, F., Bosma, A., & Van den Bosch, M. (2012). *Aard, omvang en handhaving van beschermingsbevelen in Nederland. Deel 1: Wettelijk kader en handhaving*. (pp. 1–117).
- Van der Aa, S., & Ouwerkerk, J. (2011). The European Protection Order: No Time to Waste or a Waste of Time? *Criminal law and criminal justice*, 19, 267–287.

EU Directives, Parliamentary Documents & Digital Sources

Directive 2012/29/EU of the European Parliament and the Council of 25 October 2012 establishing minimum standards on the rights, support and protection of victims of crime, and replacing Council Framework Decision 2001/220/JHA, OJ 14.11.2012, L 315/57. Retrieved from www.eur-lex.europa.eu

Directive 2011/99/EU of the European Parliament and of the Council of 13 December 2011 on the European protection order, OJ 21.12.2011, L 338/2. Retrieved from www.eur-lex.europa.eu

Teeven, F., Ministry of Security and Justice, 'Recht doen aan slachtoffers', 22 February 2013. Retrieved from www.rijksoverheid.nl

Aanwijzing voorwaardelijke vrijheidsstraffen en schorsing van voorlopige hechtenis onder voorwaarden, Stcrt. 2013, 5108. Retrieved from www.overheid.nl

Appendix 1 - Information Letter for Respondents

Informatie onderzoek gebieds- en contactverboden

Beste mevrouw,

Graag wil ik u met deze brief informeren over mijn onderzoek binnen SHG. Voor dit onderzoek ben ik op zoek naar vrouwen die te maken hebben gehad met een *strafrechtelijk* gebieds- of contactverbod die mij willen vertellen over hun ervaringen daarmee.

Doel van het onderzoek

Het doel van het onderzoek is inzicht verkrijgen in het gebruik van strafrechtelijk opgelegde gebieds- en contactverboden en in de effectiviteit van deze maatregelen.

Waarom is uw deelname belangrijk?

Ik hoop met dit onderzoek te kunnen aantonen waarom gebieds- en contactverboden al dan niet goed werken en advies te kunnen uitbrengen over het gebruik ervan. Dit zodat de bescherming van degenen die een gebieds- of contactverbod nodig hebben kan worden verbeterd. De ervaring van mensen die met deze maatregelen te maken hebben gehad, is daarom in dit onderzoek onmisbaar.

Doel van het gesprek

Het doel van het gesprek is om te begrijpen wat het gebieds- of contactverbod in uw situatie inhield en wat deze maatregel voor u heeft betekend. Het gaat mij om uw verhaal en ervaring met deze maatregel(en) en waarom deze volgens u al dan niet effectief zijn.

Wat houdt deelname aan het gesprek in?

Deelname houdt in dat u binnenkort door mij in een persoonlijk gesprek geïnterviewd zult worden. Het gesprek is strikt vertrouwelijk en uw deelname blijft geheel anoniem. Het gesprek zal ongeveer een uur duren en plaatsvinden op een tijd en locatie die u het beste uitkomt.

Medewerking

Indien u aan een interview wilt meewerken, kunt u dit aangeven bij een van de medewerkers van SHG. Met uw toestemming worden uw contactgegevens aan mij doorgegeven waarop ik met u contact zal opnemen om een afspraak te maken. Uiteraard kunt u ook zelf contact met mij opnemen (zie onderaan de brief voor mijn contactgegevens). Uiterlijk 17 mei zal ik alle interviews moeten hebben afgenomen, dus het zou fijn zijn als u voor die tijd zou willen aangeven of u wilt meewerken.

Resultaat

Als dank voor uw deelname zal u een kleine attentie ontvangen en als u wilt stuur ik u na afloop van het onderzoek persoonlijk het resultaat toe, dit zal naar verwachting begin juli zijn.

Vragen?

Mochten bepaalde zaken nog onduidelijk zijn of wilt u meer informatie, neem dan gerust en geheel vrijblijvend contact met mij op via onderstaande contactgegevens.

Ik hoop van harte dat u mee wilt werken aan een interview en wil u bij voorbaat hartelijk bedanken voor uw tijd!

Met vriendelijke groet,

Esther van de Watering
(Studente victimologie aan de universiteit van Tilburg)

Telefoon: 06 [REDACTED]
Email: e.j.e.vdwatering@tilburguniversity.edu

Appendix 2 - Information Letter for staff of the helter homes & general support service

Aan: Alle medewerkers [REDACTED]
Van: Esther van de Watering
Masterstudente 'Victimology & Criminal Justice'
Telefoon: 06 [REDACTED]
Email: e.j.e.vdwatering@tilburguniversity.edu
Betreft: **Informatie met betrekking tot onderzoek beschermingsbevelen**
Datum: April 2013

Beste medewerkers van [REDACTED],

Om te beginnen zal ik mij even kort voorstellen: Ik ben Esther van de Watering, na drie jaar Criminologie gestudeerd te hebben in Rotterdam, ben ik vorig jaar gestart met de master 'Victimology and Criminal Justice' aan de Universiteit van Tilburg. Centraal in deze master staan o.a. de psychosociale en juridische problemen die voortvloeien uit slachtofferschap. Momenteel ben ik bezig met mijn afstudeeronderzoek naar strafrechtelijke beschermingsbevelen (d.w.z. gebieds- en contactverboden) die de positie van het slachtoffer in het strafproces moeten versterken en het slachtoffer in elk stadium van het proces en eventueel ook daarna moeten beschermen tegen ongewenst contact met de dader en herhaald slachtofferschap.

Voor dit onderzoek zou ik graag ervaringen van slachtoffers met strafrechtelijke gebieds- en contactverboden in kaart brengen en onderzoeken of deze maatregelen in de ogen van het slachtoffer effectief zijn. Ik hoop met dit onderzoek te kunnen aantonen waarom deze maatregelen al dan niet werken en zo advies te kunnen uitbrengen over het gebruik ervan, ter verbetering van de bescherming van slachtoffers. Ik ben daarom op zoek naar respondenten die een *strafrechtelijk* gebieds- of contactverbod verkregen hebben.

Ik zou u om uw medewerking willen verzoeken in dit onderzoek. Mijn vraag aan u is of u bij de cliënten zou willen nagaan of zij in het verleden of op dit moment te maken hebben (gehad) met strafrechtelijke gebieds- of contactverboden en of zij indien dat het geval is mij in een open interviewgesprek zouden willen vertellen hoe dit in zijn werk is gegaan en hoe zij dit hebben beleefd? De centrale vraag in het gesprek zal zijn: *Hoe beleeft de respondent de effectiviteit van het opgelegde gebieds- en/of contactverbod en welke factoren spelen hierbij een rol?*

Het gesprek is strikt vertrouwelijk en anonimiteit is gegarandeerd. Het zal ongeveer 1 uur duren en plaatsvinden op een tijd en locatie die de respondent het beste uitkomt. Desgewenst zal de respondent een kopie van het onderzoek en de resultaten ontvangen. Zou u aan de vrouwen die willen meewerken, willen vragen of u hun contactgegevens aan mij mag doorgeven zodat ik contact met hen kan opnemen om een afspraak te maken? Of wilt u hen vragen of zij zelf met mij contact willen opnemen? Uiterlijk 17 mei zal ik alle interviews moeten hebben afgenomen, dus het zou mij enorm helpen als u voor die tijd zou kunnen nagaan of er vrouwen zijn die willen meewerken.

Ik hoop u zo voldoende te hebben geïnformeerd. Mochten bepaalde zaken nog onduidelijk zijn, schroom dan niet contact met mij op te nemen. Ik wil u bij voorbaat hartelijk bedanken voor uw medewerking.

Met vriendelijke groet,

Esther van de Watering

Appendix 3 - Topic-list Semi-structured Interview

This topic-list was used to guide and give direction to the interviews, respondents did not get to see this topic-list. In principle, only the opening questions of each main topic were asked. The additional questions of the subtopics were only asked when the information seemed relevant in the specific case and the respondent had ‘forgotten’ to mention it in her story.

Centrale probleemstelling:

Hoe beleeft de respondent de effectiviteit van het opgelegde beschermingsbevel (gebieds-, contactverbod) en welke factoren spelen hierbij een rol?

Inleiding interview:

- Onderzoek naar effectiviteit van strafrechtelijk opgelegde gebieds- of contactverboden.
- Centraal in dit interview hoe de respondent het opgelegde gebieds- of contactverbod beleeft en welke factoren volgens haar van belang zijn voor de (in-)effectiviteit.
- Toestemming vragen om het interview te mogen opnemen, anonimiteit is gegarandeerd. Aangeven dat alle (plaats)namen die genoemd worden, zullen worden vervangen door fictieve namen.
- Benadrukken dat de respondent de tijd mag nemen om de vragen te beantwoorden en mag stoppen als het haar teveel wordt. Bovendien zijn er geen goede of foute antwoorden het gaat om de beleving van de respondent die ik zo goed mogelijk in kaart wil brengen.
- Respondent zal desgewenst een kopie van het onderzoek en de resultaten ontvangen.

Nummer	Hoofdtopics	Subtopics incl. begin- & vervolgvragen + evt. alternatieve vragen
1.	Slachtoffer kenmerken	- Kunt u mij om te beginnen het een en ander over uzelf vertellen?
1.1		Wat is uw leeftijd?
1.2		Wat is uw etnische/culturele achtergrond?
1.3		Wat voor werk heeft u (gedaan)?
1.4		Wat is momenteel uw woonsituatie?
1.5		Wat is uw burgerlijke staat? Bent u samenwonend/getrouwd/gescheiden?
1.6		Hoe lang bent u samen (geweest)?
1.7		Heeft u kinderen? Zo ja, hoeveel? Hoe oud is hij/zij of hoe oud zijn zij? Wie draagt de zorg voor de kinderen?
2.	Dader kenmerken	- Zou u mij het een en ander kunnen vertellen over uw (ex)partner/diegene tegen wie het gebieds-/contactverbod is opgelegd?
2.1		Wat is zijn leeftijd?
2.2		Wat is zijn etnische/culturele achtergrond?
2.3		Wat voor werk heeft hij (gedaan)?
2.4		Wat is momenteel zijn woonsituatie?
2.5		Wat is momenteel de status van uw relatie met hem? Heeft u nog contact met hem?
2.6		Gebruikt(e) hij medicijnen?
2.7		Rookt(e) hij of gebruikt(e) hij andere middelen?
2.8		Is hij eerder met politie/justitie in aanraking geweest? Zo ja, kunt u mij vertellen waarvoor?
2.9		Had hij een strafblad? Indien ja, waarvoor?

3.	Voorgeschiedenis + gewelds/stalkingpatroon	- Hoe was uw relatie met ... [dader]? - Zou u uw relatie met ... kunnen omschrijven?
3.1		Hoe was uw relatie voor aanvang van geweld/misbruik/de stalking?
3.2		Wanneer is deze omgeslagen? Wanneer is het geweld/misbruik/de stalking begonnen?
3.3		Wat was de aanleiding hiervoor? Welke factoren speelden hierbij een rol?
3.4		Hoe vaak kwam het geweld/de stalking voor? (herhaald slachtoffer.)
3.5		Hoe kenmerkte het geweld zich?/Hoe uitte zich dit? (Werd er bijvoorbeeld geslagen of gescholden?)
3.6		Waar vond het geweld veelal plaats? (Locatie)
3.7		Wanneer vond het geweld/misbruik doorgaans plaats? (Situatie)
3.8		Hebben de kinderen iets van het geweld gemerkt? Zo ja, wat is het effect geweest op hen?*
3.9		Waarom vond het geweld/de stalking plaats? (Aanleiding)
3.10		Wat was uw reactie op het geweld/misbruik? Hoe ging u met de gewelddadige situaties om?
4.	Aanleiding beschermingsbevel	- Kunt u (het incident) omschrijven naar aanleiding waarvan het gebieds-/contactverbod is opgelegd?
4.1		Heeft u zelf aangifte gedaan?
4.2		Indien ja, hoe vaak heeft u aangifte gedaan?
4.3		Hoe heeft de politie op de aangifte gereageerd? Werd het gebieds-/contactverbod meteen opgelegd of niet?
4.4		Heeft u voor dat de justitiële instanties zijn ingeschakeld, hulp bij anderen gezocht/geprobeerd te zoeken? Waarom wel/niet?
4.5		Indien ja, heeft dit u geholpen? Waarom wel/niet?
4.6		Hoe is (later toch óf direct) aangifte gedaan/hulp gezocht bij de justitiële instanties/politie? Wie heeft de aangifte gedaan? En waarom?
4.7		Hoe vaak is er aangifte gedaan van het geweld/misbruik/de stalking?
4.8		Hoe heeft de politie op de aangifte gereageerd? Werd het gebieds-/contactverbod meteen opgelegd of niet?
4.9		Wist u voorafgaand aan uw aangifte dat ... [dader] een gebieds-/contactverbod opgelegd zou kunnen krijgen?
4.10		Heeft u zelf om het gebieds-/contactverbod verzocht?
4.11		Indien het geweld op een andere wijze bij de politie bekend werd: Was u het eens met de oplegging van het gebieds-contactverbod?
5.	Kenmerken beschermingsbevel	- Wat voor maatregel(en) heeft [de dader] opgelegd gekregen?
5.1		Wat hield(en) deze maatregel(en) in? (Zowel een gebieds- als een contactverbod? Ook iets anders?)
5.2		Per ingang van wanneer is deze maatregel ingegaan?
5.3		Voor hoelang is deze maatregel van kracht (geweest)? Indien gebiedsverbod, hoe groot was het gebied dat ... [dader] niet meer mocht betreden?

5.4		Hoe is deze maatregel opgelegd?
5.5		Wat vond u van deze maatregel? Vond u deze ruim genoeg of had u liever een ruimer/ander soort maatregel gezien? Waarom?
5.6		Wat vindt u van de manier waarop het gebieds-/contactverbod is opgelegd?
5.7		Bent u tegen bepaalde dingen aangelopen bij het aanvragen/verkrijgen van de maatregel?
6.	Effectiviteit beschermingsbevel	- Wat vindt u van het effect van het opgelegde beschermingsbevel (gebieds-/contactverbod)?
6.1		Wat had u verwacht van het gebieds-/contactverbod?
6.2		Hoe reageerde ... [dader] op de oplegging van deze maatregel?
6.3		Gaf deze maatregel u de gewenste bescherming? Waarom wel/niet? (Voelde u zich veiliger?)
6.4		Heeft ... [dader] het gebieds-/contactverbod wel eens overtreden, hoe vaak is dit gebeurt? En op welke manier werd het verbod overtreden?
6.5		Heeft u iedere overtreding gemeld? Indien nee, waarom niet?
6.6		Hoe is er op eventuele overtreding(en) gereageerd?
6.7		Bent u tevreden over het optreden van politie/justitie? Waarom wel/niet? (Wat vindt u van de manier waarop het gebieds-/contactverbod wordt gehandhaafd?)
6.8		Heeft u zelf wel een contact gezocht met de dader tijdens het verbod? Indien ja, hoe vaak en waarom?
6.9		Hoe werd de naleving van het verbod gecontroleerd?
6.10		Wat betekende het gebieds-/contactverbod voor u (en evt. voor uw kinderen*)?
6.11		Waarom denkt u dat het verbod wel/niet heeft gewerkt? Waarom denkt u dat de dader het verbod heeft overtreden?
6.12		Is de opname in het veiligheidshuis van invloed geweest? Zo ja, in welk opzicht?*
6.13		Zou u in de toekomst opnieuw een beroep doen op de juridische autoriteiten? En zou u dan opnieuw om een gebieds-/contactverbod verzoeken? Waarom wel/niet? (succesfactoren + verbeterpunten)

* Vragen die op verzoek van het veiligheidshuis zijn opgenomen.

- Afsluiting interview: vragen of respondent tevreden is met het verloop van het interview en vragen of zij zelf nog opmerkingen of aanvullingen heeft. Daarna hartelijk bedanken voor de medewerking, nogmaals de vertrouwelijkheid benadrukken en vragen of respondent het fijn zou vinden om het eindresultaat van het onderzoek te ontvangen (dit zal volgens de planning in juli gereed zijn). Als dank voor de medewerking VVV-cadeaubon aanbieden.

Appendix 4 - Summary Interview Emma* (Dutch)

*All names are fictitious

Date: Friday 10 may 2013

Time: from 11:00 till 12:25h. (1h25m)

Location: Shelter home

Note: Halfway through the interview it appears that Emma obtained a civil protection order instead of a criminal protection order.

1. Slachtoffer kenmerken

Emma is nu 24 jaar oud. Ze woont een half jaar in een veiligheidshuis. Volgende maand gaat ze terug naar eigen huis. Dit vindt ze spannend, aangezien ze nu toch al een half jaar beschermd woont. Zij en haar ex (John) zijn twee jaar uit elkaar, het is “al twee jaar rommelig om zo te zeggen”. Ze hebben samen een zoontje, hij is nu 3 jaar oud. John ziet hem een keer in de twee weken onder toezicht. Emma en John zijn getrouwd geweest, maar inmiddels ook weer gescheiden. Ze zijn in totaal 3 jaar samen geweest, waarvan 1 jaar getrouwd, “ja eer je gescheiden bent ben je ook weer een jaar verder”. Emma heeft geen werk, ze is “thuis met de kleine”. Als haar zoontje naar school kan, wil ze zelf ook een opleiding gaan volgen.

2. Dader kenmerken

John is nu 40 jaar. Hij is eerder getrouwd geweest en heeft nog een dochter van 19. Hij heeft een opleiding als lasser afgerond, maar nooit een vaste baan gehad (in ieder geval niet zolang Emma hem kent). Hij werkte soms ergens een paar weken via een uitzendbureau, maar alleen wanneer het hem uit kwam. Ook heeft hij een tijdje in de ziektewet gezeten. John is Nederlands, net als Emma. Hij rookt veel, drinkt heel veel en gebruikt drugs: voornamelijk cocaïne. Hij was dagelijks onder invloed, wat ook de reden was voor het niet hebben van een vaste baan. John heeft een strafblad en is geregeld met politie en justitie in aanraking geweest voor overvallen (op jongere leeftijd) en geweldpleging (in het uitgaansleven). Emma vertelt dat achteraf ook bleek dat zijn ex-vrouw “er het nodige mee heeft afgezien, maargoed dat krijg je er niet op een briefje bij, als je er een relatie mee krijgt”.

3. Voorgeschiedenis en geweldspatroom

Emma heeft John op 18 jarige leeftijd leren kennen. Eerst waren ze gewoon vrienden, gingen samen op stap en veel feesten, “lang leve de lol”. Toen was John nog altijd “lief en een maatje” voor Emma. Na een jaar, besloten ze samen verder te gaan als koppel. Ze zouden rustiger aan gaan doen, niet meer elk weekend de stad in, geen drugs meer en minder drinken. Met die voorwaarden is Emma de relatie aangegaan. Anders zou het volgens haar niet gaan werken, zij was “dat leventje beu” en wilde iets opbouwen, “huisje, boompje, beestje”. Al na een maand raakte Emma zwanger, ze was toen 20. Al was dit “niet helemaal de bedoeling”, ze heeft toch besloten de zwangerschap voort te zetten. John was helemaal blij met de zwangerschap. Hij vond het geweldig dat hij een zoontje zou krijgen en wilde met Emma trouwen. Tijdens zwangerschap was John rustiger, hij had wel af en toe “zijn momenten”, dan was hij een weekend weg en kwam hij laveloos thuis, maar in die periode heeft hij Emma nooit geslagen. Emma merkte wel dat hij stiekem gebruikte, ze vond regelmatig cocaïne-pakjes. Emma ziet het moment dat zij en John zijn getrouwd als een omslagpunt. “Toen begon het weer, hij had zoiets van je bent nou van mij”. John ging vaker weg en Emma “moest [volgens hem] niet zo zeiken”. John zei ook regelmatig dingen als: “tot de dood ons scheidt, en als je bij me weg gaat dan lig je tussen 6 planken”, “je bent gewoon van mij”.

Toen de baby 4 weken oud was, is Emma voor de eerste keer geslagen door John. Ze hadden een grote familie en vriendenkring, dus in de eerste weken na de bevalling kwam er veel kraamvisite. “De bakken bier waren niet aan te slepen”. De baby “was een huil baby”, waardoor ze allebei slecht sliepen en nog meer geïrriteerd raakten. John dronk veel en was veel weg want hij kon niet tegen het huilen van de baby. Op een dag kregen John en Emma ruzie (waarom precies weet Emma niet meer). Toen zei Emma: “Ik wou dat ik nooit een kind van je had gekregen”, waarop John haar “de keuken door [heeft] geslagen”. Hier was Emma “erg van geschrokken”. Voorheen was John zijn agressie vooral gericht op materiaal, “deuren intrappen, borden kapot gooien, laptop vernielen”.

In het begin ging Emma nog tegen John in, ze liet zich niet alles zeggen, gaf dan weerwoord of gooide dingen terug. Later deed ze dat niet meer: “ik dacht als ik m’n mond maar houdt dan is het sneller over, zeg maar gewoon ja en amen, dat het niet uit de hand loopt”. Ze was moe van de ruzie en had ook nog de alle zorg voor de baby. John was altijd weg. Dat vond Emma wel fijn want als hij thuis was “was het altijd zeiken of ruzie, en was hij zat”. Maar het was ook wel dubbel: ze was blij dat hij weg was, maar andere kant keek hij niet naar de baby om en hielp hij nooit. Terwijl hij voor de buitenwereld de perfecte trotse papa speelden.

Aan de andere kant wist ‘de buitenwereld’ ook wel van zijn agressieve buien. John matigde ook niet met drinken als er anderen bij waren. Het geweld tegen Emma vond alleen thuis plaats, meestal als hij uit de kroeg kwam. Het geweld vond ook vaak plaats in het bijzijn van het zoontje. John was alleen ’s ochtends nuchter, “dan was wel alles goed”. Hij blowde ook, daar werd hij rustig van. Dus Emma zorgde dat er wiet in huis was, dan draaide ze een joint voor John als hij uit de kroeg kwam, “had ik er geen last van”. Ze is er een jaar op die manier mee omgegaan. Als het uit de hand was gelopen, was John vaak de eerste week super lief. Dan gaf hij rozen, cadeautjes en ontbijtjes om het goed te maken.

Het laatste half jaar voor ze wegging “werd het te gek”. John zijn gedrag sloeg op momenten in een keer om. Dan gingen ze naar bed en was alles nog goed, “slaap lekker schatje”, en dan 10 minuten later ineens uit het niets: “Kijk maar uit dat ik je niet dood steek met een mes”. Of een keer hadden ze seks, zo vertelt Emma, en was het ineens “kutwijf, hoer, overal tegenaan schoppen, nachtkastjes uit het raam gegooit”. “Hij draaide helemaal door om niets”. Emma vermoedt dat John toen speed gebruikte, ze heeft ook een paar keer spuiten gevonden maar kon niet bewijzen dat die van hem waren. John zei dan dat die van een vriend waren die ook gebruikte. Emma sliep in die periode vaak bij haar schoonmoeder. Ze heeft John toen ook gewaarschuwd dat hij normaal moest gaan doen want anders zou ze bij hem weggaan. Maar John had zoiets van “zij gaat toch niet bij mij weg” want Emma zou zonder hem niets kunnen. Volgens John “was [ze] niets zonder hem, zou [ze] nooit zo’n goed leven als met hem krijgen, want wie wil er nou een jonge griet, met een kind en een uitgelebbert lichaam”.

Om de kleinste dingen “ging [John] helemaal uit z’n plaat”. Emma heeft regelmatig haar huis moeten ontvluchten of de politie moeten bellen om assistentie te krijgen. Na zijn woede uitbarstingen betuigde John telkens weer spijt, “ik hou van jullie”. “Daar trap je dan toch weer in”, aldus Emma. Ze wilde het eigenlijk ook anders doen dan hoe zij zelf is opgegroeid. Ze is opgegroeid zonder vader en wilde dat niet voor haar zoontje. Emma heeft John meerdere keren gezegd het allerlaatste keer zou zijn dat ze terug zou komen. Daarop begon John weer met bedreigingen: “als je bij me weggaat heb je nooit geen leven meer, neem ik je kind bij je weg”. Emma was bang dat hij haar iets aan zou doen of hun zoontje bij haar weg zou halen. Ze had inmiddels ook gehoord dat hij zijn ex-vrouw tien jaar heeft lastig gevallen nadat zij uit elkaar waren, tot John Emma ontmoette. Ze is daarom bij John gebleven, maar vanaf dat moment heeft ze iedere keer de politie gebeld als het uit de hand liep, die hebben regelmatig moeten komen.

4. Aanleiding beschermingsbevel

Toen Emma op een ochtend aan het stofzuigen was vond ze een injectiespuit onder het vloerkleed. “Dat was de druppel, die kleine kruipt daar ook rond en voor hetzelfde geld pakt hij dat spuitje”. Ze hebben toen hele erge ruzie gekregen. John beweerde dat die spuit niet van hem was en zei dat hij weg zou gaan en dat als hij terug kwam en Emma durfde er nog maar iets over te zeggen “dan was het huis te klein”. “Hij was laaiend, maar toen is ie wel weggegaan”. Emma heeft toen snel wat spullen gepakt en is ook weggegaan. Een ochtend daarna was John aan het werk en is Emma de rest van haar spullen gaan halen. Ze heeft vier maanden “ondergedoken” gezeten bij kennissen. Ze heeft zich aangemeld bij een organisatie die ondersteuning biedt aan slachtoffers van huiselijk geweld, misbruik en stalking. In die periode werd Emma dag en nacht lastig gevallen met sms’jes, zowel spijbtuigingen als dreigementen. “Ik pak je kind van je af en wacht maar tot ik jou zie, ik graaf een graf voor je in de bossen en niemand die je daar zal vinden”. Na drie maanden is John er achter gekomen waar Emma verbleef. Hij stond onmiddellijk aan de deur. Toen hebben de mensen waar Emma verbleef geprobeerd te bemiddelen, zodat Emma spullen terug zou krijgen voor haar nieuwe huis dat ze inmiddels had gekregen en zodat het contact dan beter zou gaan. Dat ging volgens Emma in het begin ook “best wel goed”. Maar toen ze eenmaal in haar eigen huis woonde ging het al snel weer slechter. John stond iedere dag bij haar aan de deur. Om escalaties te voorkomen stuurde Emma hem niet altijd weg, ze had zoiets van “als ik ‘m maar te vriend houdt”. “Maar dat is maar van korte duur geweest, want toen had ik alsnog het gevoel dat ik geen leven had. Want ik had een eigen huis, maar daar had je het ook mee gehad. Hij hield alles in de gaten: wie er binnen kwam, wie er naar buiten kwam, wanneer ik weg ging, wanneer ik thuis kwam. Dus dan kregen we daar weer ruzies over”.

John controleerde Emma op alles en als het hem niet aanstond of hij mocht niet komen omdat het Emma niet uit kwam, begon hij gelijk weer te dreigen. Toen heeft Emma voor de vierde keer aangifte gedaan van de dreigementen en het stalken, ze kreeg toen ongeveer 200 sms’jes per week, soms 50-60 per dag. Ze verbleef nog regelmatig bij de schoonouders van haar vriendin, “voor rust”. Ze kreeg ook ambulante hulp van het veiligheidshuis en een AWARE-kastje waarop ze kon drukken als John in de buurt kwam zodat ze dan meteen werd doorverbonden met de meldkamer. Dit kastje vond ze “op zich wel fijn om achter de hand te hebben, maarja voordat je iemand aan de telefoon hebt, voordat ze er zijn, dan ben je toch maar even verder. En de politie konden hem toch alleen maar wegsturen, niet oppakken zolang hij mij niks had aangedaan. En daarom heb ik toen ook dat straat- en contact verbod aangevraagd”.

Emma heeft in totaal 5 keer aangifte gedaan, van dreigementen, stalking en een keer heeft John haar de auto uitgeslagen en hun zoontje meegenomen. Daar heeft ze ook aangifte van gedaan, maar toen waren ze nog officieel getrouwd dus zei de politie daar niks aan te kunnen doen. Emma voelde zich daardoor “heel machteloos”, ze kon niks anders dan alleen melding maken. Na de vierde aangifte heeft ze om een gebied- en contact verbod gevraagd. Via de advocaat was ze ervan op de hoogte dat dit kon. Ook bij de politie had ze ervan gehoord maar “die kunnen dat niet opleggen”, aldus Emma.

[Hier blijkt dat ze dus uiteindelijk via een kort geding procedure een gebied- en contactverbod heeft verkregen, er was dus sprake een civiel rechtelijk beschermingsbevel.]

Via een kort geding procedure waarbij Emma de aangiftes als ondersteunend materiaal heeft gebruikt, heeft ze een civiel gebied- en contact verbod verkregen. De aangiftes moeten nog voorkomen bij de strafrechter. Als gevolg van de aangiftes heeft John in totaal 2 keer een nacht vast gezeten.

5. Kenmerken beschermingsbevel

Het beschermingsbevel hield in dat John geen contact meer met Emma mocht opnemen en niet binnen in een straal van 500 meter bij haar huis mocht komen. Elke keer als het gebied- of contact verbod overtreden werd kon een dwangsom van 500 euro worden opgelegd. Dit gebied- en contactverbod was voor een duur van zes maanden van kracht. In mei 2012 is de maatregel ingegaan. Daarbij had Emma via het veiligheidshuis een AWARE-kastje gekregen.

6. Effectiviteit beschermingsbevel

Meteen nadat Emma heeft verteld wat de maatregel inhield zegt ze: “Maar het heeft weinig geholpen, het is voor de formaliteit dat je het hebt maar toen stond ie helemaal elke dag aan de deur”. Tijdens de rechtszitting, was John’s houding “zal het nooit meer doen, heb spijt, huilen, zo bedoel ik het niet”. Maar na de rechtszaak stond hij Emma buiten alweer op te wachten. Na de uitspraak dat het gebied- en contactverbod was opgelegd en ingegaan, is Emma weer naar haar eigen huis gegaan: “want toen had ik zoiets van ok. nou heb ik rust, want hij mag niet meer in de buurt komen, hij komt niet meer in de buurt, ik heb een AWARE-kastje, hij kan me niks maken”. “Maar dat was wel anders, hij stond elke dag bij mij aan de deur. Ik zat met m’n ramen dicht, midden in de zomer, gordijnen dicht. Als ik naar buiten moest voor boodschappen deed ik dat ’s ochtends vroeg even vlug met dat AWARE-kastje in m’n hand”. Ze heeft een paar keer weg moeten vluchten omdat John achter haar aan zat. Ook bij vreemden drong John het flatgebouw binnen als hij Emma aan het zoeken was. Emma kon amper naar buiten, niet met haar zoontje naar de speeltuin. “Ik had echt geen leven toen, dat vreet je helemaal op van binnen”. John wist op een gegeven moment ook dat ze een AWARE-kastje had en wist dan precies hoe lang hij nog had om weg te komen “dus hij was nog uitgekookt ook”. “En de politie kan niks doen tot dat ze ‘m op heterdaad betrappen, ze kunnen niet achteraf zeggen van jij bent daar geweest. Dat kunnen ze niet”. En de 500 euro per overtreding, had ook geen zin volgens Emma, want “van een kale kip kan je niet plukken”, en dan moest ze daar zelf weer een zaak van maken en een deurwaarder langs laten sturen, maar haar advocaat zei ook dat dat geen zin zou hebben. “Dat kost alleen maar tijd en moeite en geld”.

Het verkrijgen van de maatregel ging wel snel, binnen 6 weken was dat rond. “Maarja, ik had natuurlijk, heel naïef, gewoon verwacht van nou kan ik weer verder, nou heb ik rust. Maar dat was dus totaal niet zo”. De politie kwam wel elke keer en die hebben Emma naar haar mening wel goed geholpen. Ze reden dan ook extra door de straat heen. Dat gaf haar dan wel “een beetje een veilig gevoel”, “maar ik was gewoon bang dat hij toch vandaag of morgen bij me binnen zou staan, dan stond hij tegen de deuren en ramen aan te bonken en te schoppen ‘en vuile kankerhoer, ik pak je, ik gooi al je ruiten in en dan sta ik bij je binnen’ ook waar die kleine gewoon bij was”. Emma heeft toen op een gegeven moment een bekende opgebeld, met de vraag of hij wilde bemiddelen. Toen ging het weer een beetje beter, weer vaker contact ook vanwege de omgang met hun zoontje. John deed weer heel lief, ook een “beetje paaïen”. “En op een gegeven moment stond ik weer te wassen en te koken voor ‘m”. “En omdat ik dan weer contact had gezocht was het verbod eigenlijk ook opgeheven”. Maar vervolgens stond John weer steeds vaker op de stoep. Toen Emma een nieuwe vriend kreeg “begon het weer [...] toen is er iets in hem geknapt”. Emma’s nieuwe vriend bleef op een avond slapen, John heeft blijkbaar zijn auto zien staan “en toen stond ie ineens in de slaapkamer, is ie dwars door de voordeur gekomen. En toen heeft ie eerst hem naar buiten geslagen en daarna is ie terug naar boven gekomen en heeft ie mij knock-out geslagen en toen is ie weer gegaan”. Emma en haar nieuwe vriend hebben de politie gebeld, die zijn gelijk gekomen, ter plekke is aangifte gedaan van mishandeling,

vernieling en huisvredebreuk. Daarna is via haar ambulante begeleidster een intake-procedure gestart en een paar weken later heeft ze in het veiligheidshuis een plaats gekregen.

De voornaamste redenen waarom het contact- en gebiedsverbod niet hebben geholpen zijn volgens Emma:

“Ja hij had er gewoon het schijt aan. En omdat ze [politie] er eigenlijk niets aan konden doen tenzij ze hem op heterdaad zouden betrappen. Dus hij kon 30, 40 keer aan de deur komen maarja zolang dat ze ‘m zelf niet zien, dan kunnen ze ook niks doen. En als zo iemand weet dat je AWARE-kastje hebt en dat als je de politie belt dat die er dan binnen 10 minuten is, dan kan hij mij nog even de stuipen op het lijf jagen en hij is weg”. Emma vertelt ook dat ze het er met de wijkagent over heeft gehad of ze dan geen camera’s op mocht hangen, “maar je mag geen camera’s op straat hangen dus dat kon ook niet”. “En al zaten er wel consequenties aan dat interesseerde hem niet”. “Omdat hij toch alles al kwijt was, hij had de kleine niet meer, mij had ie niet meer, en dat was het enige wat ie had”.

Na het incident met haar nieuwe vriend, heeft ze opnieuw een civiel contactverbod verkregen. De rechter heeft ook een intensief oudertraject opgelegd, tot die tijd mag John geen contact opnemen. Dit is tot nu toe goed gegaan, maar dat komt wellicht voornamelijk door het feit dat John niet wist waar Emma met hun zoontje verbleef en omdat ze van het veiligheidshuis een nieuw nummer heeft moeten nemen. Vorige week heeft Emma laten weten waar ze verblijft en haar nieuwe nummer aan John bekend gemaakt, omdat ze over een maand terug gaat naar haar eigen huis en “omdat ik wil weten wat er gebeurt als ik weer thuis woon, even kijken of ie nou hier allemaal moeilijk komt doen”. Hoe de situatie zich nu zal vorderen, moet nog blijken.

Op de vraag of ze in de toekomst opnieuw een beroep zou doen op de juridische autoriteiten en aangifte zou doen antwoordt ze:

“Ja, aangifte moet je altijd doen, of op z’n minst een melding er van maken. Dan kunnen ze altijd terug halen wat er heeft gespeeld”. “Dan wordt je toch wat serieuzer genomen, bij de politie en bij andere instanties”. “Als ik hier [veiligheidshuis] aan zou komen en ik zeg het speelt al twee jaar, maar ik heb nog nooit een aangifte gedaan, dat klinkt ook een beetje raar natuurlijk”.

Op de vraag of ze opnieuw om een gebieds- of contact verbod zou verzoeken, antwoordt ze:

“Nee”. “Omdat het in mijn leven heel weinig zin heeft gehad. ’t is mooi op papier, maar daar heb je het ook mee gehad”. “Het klinkt allemaal veel mooier dan dat ’t is”. Op de vraag of het haar valse hoop heeft gegeven antwoordt Emma “Ja”. John is nooit opgepakt voor een overtreding van het verbod. Emma geeft aan dat ze denkt dat dat wel effect zou hebben gehad. “Nou heeft hij zoiets van ik kom overal maar mee weg, en dat heeft ie nog steeds want alle aangiftes zijn nou samen tot 1 pakket gevoegd en die liggen bij het OM maar er is nog geen zittingsdatum. Maar hij zit gewoon lachend in de kroeg: ‘kijk hah, ik zit een dag vast en ik kom toch wel weer overal mee weg’.” Emma geeft aan dat John na die laatste aangifte toch wel meer vrees heeft voor de consequenties, hij heeft al een paar keer gevraagd of ze die aangifte niet kan intrekken. “Nu zit ie ‘m wel te knijpen omdat ie weet dat ie ook al een strafblad heeft”. Ze zegt dat als ze ‘m zouden oppakken en vastzetten dat wel effect zou hebben, “omdat ie daar niet tegen kan, dan wordt ie gek”. Emma zet de aangiftes zonder twijfel door, “hij moet gewoon gestraft worden anders blijft ie overal maar mee weggelopen. Wie zijn billen brand moet op de blaren zitten, ik heb in principe al vijf jaar geen leven meer door hem”.

Ze geeft ook aan veel vertrouwen te hebben in de voorwaardelijke straf: “ook al zit ie maar een maand of twee maanden vast, je hebt dan altijd wel een voorwaardelijke straf. Daar hoop ik ook gewoon een beetje op, want mocht ie ooit dan weer de fout in gaan dan sluiten ze ‘m wel gelijk op”. Emma zou zich daar beter beschermt door voelen.

Appendix 5 - Summary Interview Mary and Peter*

*All names are fictitious

Date: Thursday 16 may 2013

Time: from 20:30 till 21:55h. (1h25m)

Location: Mary's home

Note: Mary's son Peter (14) wanted to attend the interview, he also obtained a criminal protection order since the violence was primarily directed towards him.

1. Slachtoffer kenmerken

Mary is 39 jaar oud. Ze woont momenteel samen met haar zonen en haar nieuwe vriend in een ruime twee-onder-een-kapwoning, dit huis is altijd van haar geweest. Mary werkt fulltime in de verkoopbranche als hoofd van een afdeling. Ze heeft altijd fulltime gewerkt omdat ze het belangrijk vindt om op eigen benen te kunnen staan, "ook met het idee van mocht het [haar huwelijk met Fred] mis gaan". Ze is 15 jaar getrouwd geweest met Fred en heeft twee zonen met hem gekregen. Een half jaar geleden zijn ze gescheiden.

Peter is de oudste zoon van Mary. Hij is 14 jaar oud. Zijn jongere broertje is 12. Peter zit momenteel op de middelbare school en voetbalt in zijn vrije tijd. [Peter heeft zelf aangegeven graag bij het interview te willen zijn. Zoals zal blijken was het geweld van zijn vader vooral op hem gericht, hij heeft dan ook een apart strafrechtelijk beschermingsbevel tegen zijn vader verkregen].

2. Dader kenmerken

Fred is 48 jaar oud. Voor hij met Mary een relatie kreeg, is hij al eens getrouwd geweest. Van zijn eerste vrouw is hij "ook op een vervelende manier gescheiden". Fred heeft wisselende banen gehad in de schoonmaak, de productie en onlangs in een paprika-kwekerij. Ook hij werkte fulltime. Fred is opgegroeid op het kamp. Hij is "altijd een dominant persoon" geweest, waarbij "weinig ruimte [was] voor eigen inbreng en eigen ontplooiing". Hij bracht nooit uit zichzelf tijd door met de kinderen en had regelmatig agressieve buien. "Hij komt uit een heel vervelend milieu, hij komt uit mensen die gewend zijn om elkaar het leven zuur te maken. Dat zit er in, als er geen problemen waren dan maakte ie [Fred] ze wel", aldus Mary.

Tussen Fred en Mary zat een "enorm niveau verschil, wat hem ook altijd wel dwars gezeten heeft". Mary verdiende altijd meer en kon over bepaalde dingen niet met Fred praten. Ook Peter en zijn broertje gingen hun vader qua niveau snel voorbij "en dat trok ie niet goed".

Fred is eerder met politie en justitie in aanraking geweest. Zijn eerste vrouw heeft hij ook geslagen en na de echtscheiding net zolang gestalkt ("aan de deur staan, dreigen, schelden, spullen kapot maken, midden in de nacht bellen") tot haar nieuwe relatie is stukgelopen. Daarvoor is hij ook voor inbraken en heling met justitie in aanraking geweest.

3. Voorgeschiedenis en geweldspatroon

Mary heeft Fred 16 jaar geleden voor het eerst ontmoet. Een paar weken nadat ze Fred had leren kennen is ze van hem zwanger geraakt. "Dat was het grote punt. Ik ben ook zo lang bij hem gebleven omdat ik uiteindelijk niet wist hoe ik daar met hun [de kinderen] uitgekomen zou zijn". "Niet financieel, maar hij [Fred] had natuurlijk ook gezag over hun [de kinderen], als ze nog geen 12 jaar zijn dan hadden ze gewoon verplicht naar hem moeten gaan, wat was er dan gebeurt". "Ik heb altijd

gedacht op het moment dat ik dat doe [bij Fred weggaan] dan zijn wij het volgende gezinsdrama in het nieuws, dan maakt ie ons van kant en zichzelf erbij, dat heb ik altijd gedacht. En daar ben ik nu ook echt van overtuigd na alles wat er gebeurd is, daar is ie ook echt wel toe in staat”.

Het begin van het huwelijk was eigenlijk hetzelfde als het eind “het ging eigenlijk altijd gepaard met veel agressie”, aldus Mary. “Het was een dagtaak [voor Mary] om te doen wat hem [Fred] kalm hield, er moest ook niet te veel afwijkends gebeuren want dat bracht hem uit balans zegmaar, dus daar hield je altijd rekening mee”. Hierdoor was er “weinig ruimte voor spontane dingen” en hadden ze weinig contact met andere mensen. “Hij zag in andere mensen ook altijd een bedreiging, andere mannen sowieso”. Als het mis ging uitte dat zich in “kwaad worden, schelden, slaan, spullen kapot maken” maar ook “je keel dichtknijpen”. Soms ging het wel maanden goed, maar dan raakte Fred zijn baan kwijt (vanwege gezondheid en crisis, niet vanwege zijn persoonlijkheid) of had hij problemen met zijn familie en “dan waren dat moeilijke tijden” waarin Fred erg agressief was.

Fred zijn agressiviteit was er altijd al richting Mary, maar naarmate de kinderen ouder werden richtte Fred zijn agressie ook steeds meer op hen. “Het leek wel of het geweld zich ging verleggen”. Vooral Peter, de oudste zoon, kreeg het toen flink te verduren, “hij [Peter] hoefde maar iets te zeggen, en dat hoefde dan niet eens iets bijzonders te zijn en dan kon ie [Fred] woest worden”. Naar de buitenwereld deed Fred zich altijd voor als hardwerkende man die stond voor zijn gezin en voor zijn kinderen, “altijd de schijn ophouden”. Maar mensen om hen heen hadden ook snel door dat Fred anders in elkaar zat. “Je kon met hem ook geen discussie voeren of over dingen als het nieuws praten, dat snapte die dan vaak ook niet. Of hij ging zich heel erg opwinden over dingen en dan ontstond er al gauw een hele nare sfeer”. Mary is hierdoor al snel heel veel vrienden kwijt geraakt, “en dan raak je stil aan erg geïsoleerd”.

Mary’s reactie op het geweld en de agressie was dat ze zoveel mogelijk structuur in huis bracht, wat Fred rustig hield. Daarbij werkte ze veel en was ze veel weg. Ze ging wel eens tegen Fred in “maar dat kon je toch niet winnen, hij kon altijd harder gillen, hij kon harder roepen, hij hield het langer vol”.

Uiteindelijk heeft Mary besloten om bij Fred weg te gaan omdat zijn agressie tegen Peter steeds erger werd, dit uitte zich in hevig fysiek geweld. Peter vertelt dat Fred dan net zo lang op hem insloeg tot dat er iemand tussen kwam. Als hij alleen met zijn vader thuis was, kwam hij ook nooit beneden: “als er niemand in de buurt was, vermeid ik hem zo veel mogelijk”.

4. Aanleiding beschermingsbevel

Een jaar geleden heeft Mary Fred verteld dat ze van ‘m wilde scheiden, “dit is heel slecht gevallen”. Het heeft daarna ook nog een half jaar geduurd voordat Fred op zichzelf is gaan wonen [het huis was van Mary dus Fred moest verhuizen]. Toen Fred weg was hadden ze nog wel contact, “maar eigenlijk veel meer dan we zelf hebben gewild”. Fred vond ook nooit dat hij fout was, dus hij deed er alles aan om de scheiding ongedaan te maken. Dan kwam hij eerst met smeekbedes en cadeautjes en daarna dreigementen “op m’n werk ook de godganse dag bellen, heel vervelend doen ‘ik maak je kapot, kom naar huis, je ligt tegen de grond’ dat soort dingen zei hij dan”. “Doodsbedreigingen zijn er veelvuldig geweest”. Hij belde gerust 20 keer in een uur, ook ‘s nachts.

Op een gegeven moment is er door problemen op Freds werk (dit keer wel omdat Fred zich daar ook niet meer goed kon gedragen) besloten dat hij een paar weken onbetaald verlof moest nemen. “Hij is toen met een paar Hongaarse collega’s gaan reizen”. Ook op reis eiste Fred nog dagelijks contact maar

dat deed Mary niet. Fred is toen ook “veelvuldig beginnen drinken, wodka”. En vanaf dat moment is het “bergafwaarts gegaan”. De dreigementen werden toen zo erg dat Mary melding heeft gemaakt bij de politie: “zo van als ie terug komt [van zijn reis], dan zou het best wel eens mis kunnen gaan. Hij was echt door het dolle heen, ik dacht die staat straks voor de deur en die slaat ons allemaal in elkaar”. Toen heeft Mary een AWARE-kastje gekregen voor als Fred terug zou komen. Toen hij terug kwam heeft Fred wel een paar keer dronken aan de deur gestaan, maar dat heeft Mary allemaal nog wel “goed kunnen handle-en”. Fred meldde dat hij naar Hongarije zou vertrekken omdat hij daar een andere vrouw ontmoet had. Mary heeft toen haar AWARE-kastje weer terug ingeleverd en heeft Fred geholpen zijn spullen in te pakken.

Een aantal weken geleden ging Mary op een avond nog wat laatste spullen naar Fred brengen, haar nieuwe vriend was daar ook bij. Toen ze weg wilde gaan vroeg Fred ineens nog om 3 pakken printpapier “dat was zijn manier om je bezig te houden, steeds maar weer nieuwe dingen vragen. Dus dat weigerde ik en toen is er een bom gebarsten”. De nieuwe vriend van Mary is weggelopen, omdat hij niet wilde dat het zou escaleren. Fred heeft hem een glas naar zijn hoofd gegooid en is hem achterna gerend. Mary is toen naar huis gerend en heeft ondertussen 112 gebeld. Haar jongste zoontje was nog thuis. Ze heeft toen de voordeur aan de buitenkant op slot gedraaid zodat haar zoon deze niet kon openen en is toen zelf naar de burens naast hen gegaan. Ondertussen had ze ook Peter gebeld, die was bij een vriend in de buurt. De buurman wilde haar jongste zoon gaan halen maar toen stond Fred al voor de deur. Peter kwam op dat moment aanlopen en zei Fred dat hij weg moest gaan “en toen ging het meteen mis, toen is ie ‘m gelijk aangevallen en heeft ie geprobeerd hem [Peter] met z’n arm te wurgen”. De buurman en een buurtbewoner van een paar huizen verder zijn daar tussen gekomen en hebben Fred toen in bedwang weten te houden tot de politie kwam. De politie heeft er uiteindelijk drie kwartier over gedaan om te komen, “ja dan ben je toch redelijk afhankelijk van je burens”. De politie heeft Fred daarna nog een mes afhandig gemaakt “daarmee wilde hij ons allemaal komen neersteken” en toen Fred kalm was hebben ze hem laten gaan. Toen hij wegging vroeg Fred nog aan Peter of hij geen knuffel kon krijgen “terwijl hij me een paar minuten daarvoor stond te wurgen”, vertelt Peter. Mary, de burens en Mary’s nieuwe vriend hebben toen voor de zekerheid besloten de auto’s te verplaatsen [zodat Fred die niet kon vernielen]. Peter en Mary’s nieuwe vriend zijn toen naar zijn auto gelopen die een stukje verderop stond. Fred is toen in de tussentijd terug gekomen om Mary nog twee paar nieuwe schoenen te komen brengen die hij voor haar had gekocht in Hongarije. “Ja ’t is absurd”. Vervolgens is Fred zijn auto gestapt, waarop Peter en Mary’s nieuwe vriend de straat in komen lopen. Op dat moment geeft Fred “vol gas en rijd hij vol op ze in”. “Maar toen wij [Peter en Mary’s vriend] de straat in kwamen zag ik z’n auto al staan, met z’n koplampen aan. Dus ik zei ‘kom we gaan op de stoep lopen’ want ik zag het al aankomen. Maar daar houd de stoep een stukje op dus zijn we langs die tuinen gelopen en toen kwam ie vol gas aanrijden en konden wij nog net de tuin inspringen. En toen kwam die vrouw waarbij wij in de tuin waren gesprongen naar buiten en toen is ie nog een keer achteruit gereden en heeft ie haar ook proberen aan te rijden en toen is ie weg gereden”, vertelt Peter.

De politie was bij dit alles nog aanwezig dus die hebben alles gezien. Fred is vervolgens 35 kilometer verderop aangehouden. Fred is 3 dagen vastgezet. In de tussentijd hebben Peter, Mary en Mary’s vriend aangifte gedaan. Peter en Mary van de mishandeling van de afgelopen jaren en Mary’s vriend en Peter ook van poging tot doodslag op die betreffende avond. Peter vertelt dat hij twee en een half uur bij de politie heeft gezeten om zijn aangifte te doen.

5. Kenmerken beschermingsbevel

Na drie dagen inverzekeringstelling is Fred vrijgelaten onder opschortende voorwaarden: hij mag tot aan het proces niet meer in zijn eigen huis wonen “hij moest dus bij iemand verblijven”, hij mag niet meer in de straat komen waar Mary en haar kinderen wonen, en hij mag geen contact meer opnemen met Mary en Peter. Deze voorwaarden zijn een aantal weken geleden ingegaan. Wat de consequenties zijn als Fred deze voorwaarden overtreedt weet Mary niet precies.

6. Effectiviteit beschermingsbevel

Mary en Peter hebben niet om het straat- en contactverbod gevraagd, de Officier van Justitie heeft besloten deze voorwaarden op te leggen. Mary is daar “wel heel erg blij mee. We hebben inmiddels ook een brief verstuurd om dat contactverbod ook mee te nemen tijdens zijn proces om dat daarna eventueel te verlengen. Want ik denk dat we het ook juist daarna nodig hebben”. Peter denkt van niet: “Nee ik denk dat ze ‘m vastzetten”.

Voor het jongste zoontje is geen contactverbod opgelegd. Toen Fred nog in Nederland was heeft hij gedreigd hem op te wachten uit school en mee te nemen, vertelt Peter. Peter haalde zijn broertje daarom elke dag uit school. Aangezien het jongste zoontje geen eigen telefoonnummer of emailadres heeft, kan Fred op die manier ook geen contact met hem zoeken.

Fred verblijft momenteel in Hongarije, dit is bekend bij de politie maar eigenlijk niet toegestaan. Voor zijn afspraken met de reclassering rijdt hij op en neer. Fred heeft gisteren [de dag voor dit interview is afgenomen] contact gezocht met Mary, hij heeft haar een email gestuurd. “Ja hij gaat nu wel nattigheid voelen”. In de mail eist Fred dat Mary met hem afsprekt. Mary heeft de mail gelijk naar de politie gestuurd. Ze weet nog niet wat zij ermee gaan doen “ze weten niet of dit voldoende is om hem daarvoor aan te houden maar anders wordt ie in ieder geval benaderd om aan te geven ja dat dit gewoon niet kan”. “Ja weet je wat het is met zo’n mail, als je daar niet gelijk actie op onderneemt dan blijft ie weer aan de gang en het zijn iedere keer weer van die dreigende teksten van als jij niet dit dan doe ik dat”.

Mary vindt het erg vervelend dat Fred weer contact heeft gezocht: “het brengt je ook gewoon gelijk weer uit balans he. Daar zit je echt niet op te wachten”.

Peter staat hier heel anders in: “Ik zit daar juist wel op te wachten want als ie ons blijft benaderen dan is zijn kans op straf veel groter”.

“Ja en ik zit daar dus niet op te wachten” zegt Mary. Ze was “wel blij met” de reactie van de politie op de overtreding van het contactverbod, “ja als zij hem [Fred] maar benaderen van ‘joh zo mag je niet bezig zijn en anders gaat er wel wat gebeuren’ dan vind ik dat ook prima, als ie ons maar met rust laat”. “Ik heb liever dat ie in Hongarije blijft dan dat ie hier iedere keer hangt”, aldus Mary.

Peter zegt hierop meteen “ik heb liever dat ze ‘m vast zetten”, “ja” zegt Mary “maar ze gaan hem niet zijn hele leven lang vastzetten”. “Een paar jaar is genoeg he” zegt Peter.

Op de vraag of het contactverbod heeft geholpen zegt Mary “Ja tot nu toe zeker wel”. Met Peter heeft Fred ook geen contact meer proberen te zoeken, “Nee hij heeft juist tegen mij gezegd dat ie mij van z’n leven niet meer wilde zien”. Mary “weet zeker dat ie [Fred] zonder dat verbod wel ontzettend veel contact had gezocht en ons wel heel de tijd had bedreigd”. “Ja” zegt Peter “want hij wil niet vastzitten”. Dus vooral het feit dat er een straf dreigt maakt dat Fred geen contact zoekt. “Dat schrikt ‘m wel af ja” zegt Peter. [Er wordt tien tot twaalf jaar gevangenisstraf geëist]. “Maarja het blijkt nou dus al wel dat ie ‘t niet vol kan houden” aldus Peter.

Mary geeft aan in de toekomst ook zeker weer een beroep te doen op de juridische autoriteiten. “Ja absoluut” zegt ze, “het minste of geringste dat hij bij ons in de buurt komt, doen wij weer aangifte en gewoon met z’n tweeën, of met z’n drieën, of met z’n vieren”.

Mary vindt de samenwerking tussen de politie en verschillende hulpverlenende instanties erg prettig. Ze krijgt ondersteuning van slachtofferhulp, van haar ambulante begeleider van het veiligheidshuis en ook bij de politie kan ze rechtstreeks contact opnemen met degene die op hun zaak zit. Tijdens het gesprek krijgt ze een smsje van haar ambulante begeleider die zegt naar aanleiding van de email contact te hebben gehad met de reclasseringsmedewerker aan Fred gekoppeld is.

Voor de toekomst verwacht Mary nog wel dan Fred zal proberen om hen “het leven zuur te maken”. “Dat is zijn [Fred] doel in het leven, om een ander kapot te maken, dat zegt hij ook letterlijk”. Mary geeft wel aan dat als Fred dit gaat doen zij meteen aangifte bij de politie zal doen. Mary heeft daarbij veel vertrouwen in een contactverbod voor de toekomst: “Als ie nou een voorwaardelijke straf zou krijgen he en een contactverbod dan zal ie dat niet proberen, want dan weet ie natuurlijk dat op het moment dat ie zich niet aan contactverbod houdt dan heeft ie een probleem met z’n voorwaardelijke straf”. “Ja als ie geen straf krijgt, ja dan verwacht ik wel problemen ja”. “Ja en als ie wel vast komt te zitten ja dan hoop ik dat ie dan daarna nog een contactverbod krijgt. Maar daar zijn dan ook nog andere procedures voor om dat te krijgen”. Mary bedoelt hier een civielrechtelijke procedure. Op de vraag of ze denkt dat een contactverbod dan net zoveel effect zal hebben zegt Mary: “Dat weet ik niet, maar ik denk ook dat als ie vast komt te zitten, gaat ie daar zeker niet beter uitkomen”.

Peter hoopt wel dat zijn vader een gevangenisstraf krijgt: “Als ze ‘m een paar jaar vastzetten dan zijn wij allemaal een stuk ouder en is hij gewoon een ouwe zak”.

“Weet je wat het wel is” zegt Mary, “hij is nu natuurlijk opnieuw begonnen in Hongarije, op een moment dat hij vast komt te zitten is ie dat kwijt. Dan heeft ie echt niks meer te verliezen, nu nog wel, hij heeft nu nog weldegelijk iets te verliezen”. Dat is belangrijk aldus Mary, want als Fred niks meer te verliezen heeft “dan gaat ie volledig door het lint”. Bij zijn vader is het “ik niks, jij ook niks” zegt Peter.

Een groot minpunt in de procedure en het contact met het OM en de politie was de communicatie naar Mary op het moment dat Fred vrij kwam. Het plan was namelijk dat Mary en haar gezin een paar dagen weg zouden gaan als Fred vrij zou komen, “zorgen dat we een beetje in veiligheid zouden zijn, want ik had toen nog niet verwacht dat wij een contactverbod en een straatverbod zouden krijgen”. Dit kregen ze ook pas te horen toen Fred al vrij was. Maar die dag ging voorbij en Mary kreeg maar niets te horen. Toen heeft haar begeleider van het veiligheidshuis verscheidene malen contact gehad met het OM en kreeg hij te horen dat de in verzekeringstelling was overgegaan in een voorlopige hechtenis van 14 dagen. Maar later werd Mary door de leidinggevende van Fred gebeld die haar zei dat Fred hem had gebeld met de vraag of hij hem kon komen ophalen want “hij stond al buiten de poort”. Toen hadden Mary en haar gezin geen tijd meer om nog iets te regelen. Ze werden een uur later nog door slachtofferhulp gebeld “maar dat was al veel te laat, toen was hij al een uur vrij en had hij al lang bij ons voor de deur kunnen staan”.

Peter vond het handelen van de politie op de dag van het grote incident een groot minpunt. Het duurde ten eerste veel te lang eer dat de politie er was. En toen de politie er eenmaal was “hebben ze een mes van ‘m [Fred] afgepakt en hij heeft toen ook gedreigd hier naar binnen te rijden met z’n auto, dus die wisten al dat ie wat van plan was, dat ie wat kon gaan doen. En toch laten ze ‘m gaan”. “Ja en hij [Fred] heeft hem [Peter] ontzettend staan slaan en hem gewurgd en noem maar op en er waren

omstanders genoeg die dat gezien hebben en nog werd hij niet aangehouden” vult Mary aan. “Dus er moet echt weldegelijk wat gebeuren willen ze uiteindelijk iemand vastzetten”. “Daarna is dat allemaal wel goed opgepakt, ik had nooit verwacht dat ie drie nachten vast zou zitten, maar voordat ze die eerste stap zetten”. “Ja” zegt Peter, “ik had dus gewoon onder die auto moeten liggen wou ie nou nog vastgezet hebben”.

Een pluspunt vindt Mary de samenwerking tussen de verschillende instanties. Haar begeleider van het veiligheidshuis ondersteund haar goed en vormt een belangrijke schakel hierin. Hij kan ook net verder komen bij verschillende instanties, hij kan bijvoorbeeld direct contact opnemen met de reclasseringsmedewerking van Fred.

Een ander nadeel wat Mary noemt is dat er zo weinig AWARE-kastjes zijn. “Dus je voelt je erg bezwaard op het moment dat jij ‘m hebt”. Als Mary dacht het kastje niet nodig te hebben omdat Fred een week naar Hongarije ging bijvoorbeeld dan leverde ze ‘m gelijk weer in “ik denk dan altijd er is misschien een moeder met twee kleine kindjes die op dat moment daar misschien heel erg behoefte aan heeft”. Ook op de dag van het grote incident had Mary haar kastje al terug ingeleverd “want ik dacht hij komt alleen z’n [verhuis]dozen nog ophalen dus voor die ene avond zal het heus wel meevallen”. “Maar het had ook niet uitgemaakt hoor, ze [de politie] zijn er dan niet veel sneller”. “Maar je voelt je er wel veiliger door” zegt Mary, “ook omdat zij ook weten dat je ‘m [AWARE-kastje] hebt dus op ’t moment dat je ‘m gebruikt weet natuurlijk iedereen dat het foute boel is”.

Mary heeft nu Fred zijn email geblokkeerd en gaat ook haar telefoonnummer veranderen. Peter is het hier minder mee eens: “daarmee verklein je de kans dat hij een hogere straf krijgt”. Maar als Fred met een privé-nummer belt kunnen ze hem toch niks maken, aldus Mary, “ik wil gewoon rust”.

Appendix 6 - Summary Interview Jane*

*All names are fictitious

Date: Friday 10 may 2013

Time: from 13:15 till 15:00h. (1h45m)

Location: Jane's home

Note: Jane has difficulty remembering exact dates because of her illness

1. Slachtoffer kenmerken

Jane is 49 jaar oud. Ze zit volledig in de WO vanwege een lange ziektegeschiedenis. Ze heeft op jonge leeftijd een ongeluk gehad, heeft verscheidene malen kanker (o.a. een hersentumor) gehad en drie maal een hersenbloeding. Jane heeft momenteel geen relatie, ze is ook nooit getrouwd geweest en heeft geen kinderen. Wel heeft ze in het verleden twee keer samengewoond. Ze heeft toentertijd ook met behulp van Ivf-behandelingen geprobeerd een kindje te krijgen maar dat is niet gelukt. Toen Jane 10 jaar oud was is ze verkracht, ze heeft toen lichamelijk-letsel opgelopen waardoor ze later niet/moeilijk zwanger kon raken. Als hobby tekent Jane en schrijft ze gedichten, hier vindt ze haar afleiding in en in moeilijke tijden 'schrijft ze veel van zich af'. Jane paste op bij de verschillende kinderen in de buurt, ook op het speelveldje hield ze altijd een oogje in het zeil als de kinderen uit de buurt daar aan het spelen waren.

2. Dader kenmerken

Toen Jane Steve leerde kennen was hij 42 jaar oud, 3 jaar jonger dan Jane. Hij was voetbaltrainer en daarbij handelde hij in drugs, "daar kon hij van rondkomen". "Met van die grote dealers ging hij om, via hen kon hij ook aan wapens komen enz.". Hij is wegens wanbetalingen en de rechtszaak van Jane uit zijn huis gezet, waar hij nu verblijft weet Jane niet. Steve heeft 2 kinderen, toen Jane hen leerde kennen zij ongeveer 8 en 6 jaar oud. Via de rechercheurs en zijn ex-vrouw heeft Jane vernomen dat Steve een strafblad heeft. Hij blijkt van kinds af aan al in aanraking te zijn met politie en justitie, "voor drugs, geweldspleging. Overvallen heeft hij gepleegd". "Ze [de politie] wisten ook gelijk [toen Jane aangifte ging doen] over wie [Steve] het ging". Steve heeft ook een keer een vrouw aangereden, toen hij onder invloed achter het stuur zat. Volgens Jane had hij "vier keer te veel gedronken, en z'n kinderen zaten erbij". Hiervoor heeft Steve 240 uur werkstraf gekregen en 2 jaar rijontzegging, "en in die twee jaar hebben ze 'm twee keer achter het stuur gepakt, dat ie reed en te veel had gedronken". "Die leerde het niet, die deed gewoon alle regels aan z'n laars lappen, want dat interesseerde hem niet, 'hij is toch de koning'."

Via Steve zijn ex-vrouw heeft Jane gehoord dat Steve ook betrokken is geweest bij een rip-deal. Hij bleek op dat moment zijn zoontje van 8 bij te hebben gehad. Zijn zoontje gaf aan ook "slaag te krijgen" hij stond regelmatig angstig bij Jane aan de deur, "papa is helemaal gek, zei ie dan". Jane ving hem op die momenten op bij haar thuis. "Een keer stond hij hier gewoon in zijn broek te plassen van angst, een jochie van 8 he".

3. Voorgeschiedenis en geweldspatroon

Een aantal jaren geleden was Steve bij Jane in de flat komen wonen. "Drie deuren verderop". Jane heeft Steve leren kennen via zijn kinderen. Die waren in het weekend bij hem en kwamen dan buiten spelen waar Jane toezicht hield op de kinderen uit de buurt. In het begin zag ze Steve wel zitten, maar al na een paar weken dacht ze "daar klopt iets niet, heel rare kerel, bleek het achteraf te zijn dat hij aan de drugs en drank, en ook heroïne en al zat". Hij kwam regelmatig niet opdagen als ze iets hadden

afgesproken en Jane merkte dat hij drugs gebruikte, “en ik zag hoe ie met z’n kinderen omging”. “En ik wilde me niet nog meer ellende [naast haar ziektes] op m’n lijf halen”. “Dus toen dacht ik daar moet ik mee kappen en hij heeft dat nooit geaccepteerd”.

De breuk met Steve was het omslagpunt waarop voor Jane de ellende begon. Steve begon haar lastig te vallen, “zich op te dringen”, “te bedreigen”. Hij fietste ineens naast haar in de stad en volgde Jane overal. Hij heeft verschillende dreigbrieven naar Jane gestuurd, ook een keer een plakbrief met een doodsb bedreiging. Steve heeft twee keer brand gesticht met vuurwerk bij Jane’s woning, een keer bij haar voordeur en een keer op haar balkon. Hij heeft Jane twee keer bedreigd met een vuurwapen. Een keer heeft hij een vuurwapen op Jane gericht en geschoten, maar het pistool ging toen niet af, vervolgens heeft hij Jane met het wapen mishandeld. “Die klik van dat pistool heb ik nog maanden gehoord in m’n hoofd”. Steve is twee keer binnengedrongen in het huis van Jane terwijl zij lag te slapen en heeft haar toen twee keer verkracht. Jane is van beide verkrachtingen zwanger geraakt en heeft hierdoor twee zware abortus-operaties moeten ondergaan. Ze heeft het hier heel moeilijk mee gehad, aangezien ze nooit zwanger kon raken en nu twee keer uit verkrachtingen. “Ik ben door een hel gegaan”. Jane geeft aan hier nooit met iemand over gesproken te hebben, alleen met haar begeleider van het veiligheidshuis en met “de GGZ”. Ze heeft nooit aangifte durven doen van de verkrachtingen. “Hij was niet gewoon een crimineel he, hij is gek. En ik was bang dat hij me wat aan zou doen”. Jane ging een steeds geïsoleerder leven leiden. Ze durfde niet meer met andere mensen over straat, omdat ze bang was dat Steve haar zou proberen neer te schieten en er dan andere gewond zouden raken.

Op de vraag wat haar reactie was hierop of hoe zij hiermee omging antwoordt Jane: “Ja machteloos, zoo machteloos. Ze [politie] hebben hem nooit kunnen pakken. En dat maakte mij zo machteloos”. Jane vertelt dat ze een “alarm-kastje” (AWARE-systeem) had gekregen. Ze heeft het op een avond zeven keer moeten gebruiken, maar telkens als de politie kwam was Steve al weg en dan kon de politie niets doen. “Hij kreeg gewoon alles voor elkaar, hij was gewoon een super-creep”. Jane heeft “een stuk of 12 keer aangifte gedaan”. “Ja ze [politie] maken aangiftes en ze doen er niks mee he, en dat is die machteloosheid. Dat komt door de wet, ze mogen hem niks doen zonder reden. En dan denk ik ja dit is toch een reden [overtreden contactverbod] en dat komt bij mij over alsof ik niet geloofd wordt. Zo van ‘ja we [politie] maken er een notitie van en we zien wel’, en dan kom je buiten en dan staat ie daar gewoon he bij het politiebureau”. “Maar ze kunnen niets doen he, dat is de wet, ‘onvoldoende bewijs’ ze kunnen nooit niks doen, daar had die rechercheur die op mijn zaak zat ook moeite mee op een gegeven moment”.

4. Aanleiding beschermingsbevel

Het beschermingsbevel is opgelegd naar aanleiding van een zware mishandeling. Jane liep op een avond over de galerij langs Steve’s voordeur, hij heeft haar toen knock-out geslagen en haar aan haar broekspijpen zijn woning in gesleept, daar heeft hij op haar hoofd staan inschoppen. Steve’s zoontje was hierbij aanwezig, door zijn geschreeuw zijn de burens komen kijken en is Jane gered. De politie is toen gekomen en Jane is met de ambulance weggevoerd. Ze heeft door deze mishandeling vier dagen in het ziekenhuis gelegen, met bewaking aan haar bed. Steve is twee dagen in verzekering gesteld en is toen vrijgelaten op voorwaarde dat hij geen contact meer mocht opnemen.

5. Kenmerken beschermingsbevel

Omdat Steve eerst nog een paar deuren verder bij Jane in de flat woonde, kon eerst geen gebiedsverbod worden opgelegd. Er is toen een contactverbod opgelegd door de rechter en Steve mocht niet meer langs Jane's woning de galerij aflopen. Nadat Steve zijn huis was uitgezet (wegens wanbetaling en de rechtszaak van Jane naar aanleiding van de zware mishandeling) is zowel een gebieds-, als een contactverbod opgelegd. Steve mocht twee jaar “absoluut geen contact hebben” en mocht niet binnen een straal van 200 meter (denkt Jane, ze weet het niet precies meer) bij Jane in de buurt komen. Bij overtreding moest Steve een bedrag betalen, Jane dacht 500 euro maar ook dat weet ze niet zeker meer. Daarbij heeft hij twee jaar voorwaardelijk gekregen en is hem meldingsplicht bij de reclassering opgelegd.

6. Effectiviteit beschermingsbevel

Op de vraag of het contactverbod heeft geholpen antwoordt Jane met een cynisch lachje: “Nee joh, dat heeft niks geholpen”. Op de zitting heeft Steve zich natuurlijk voorbeeldig gedragen, maar “hij hield zich nergens aan”. Direct na de rechtszaak belde Steve Jane op, “om te zeggen dat ie zo trots was dat ie dit voor elkaar had gekregen [voorwaardelijke straf], ‘want je hebt geen poot om op te staan’ zei hij”. Na de oplegging van het contactverbod heeft Jane nog zeker 50 keer de politie moeten bellen. Jane vindt het onbegrijpelijk dat er nooit iets met haar meldingen is gedaan. De politie heeft een keer letterlijk tegen haar gezegd: “Ja wij kunnen wel komen, maar als ie weg is dan hebben wij geen bewijs”. Dat Steve niet langs Jane's woning de galerij mocht aflopen hielp ook niet: “Ja dat moet je zo iemand zeggen die vindt dat alleen maar grappig natuurlijk”. Ze vertelt dat Steve na de oplegging van het contactverbod een keer voor haar raam heeft gestaan en een hele tijd naar binnen heeft lopen staren. “Z'n vingerafdrukken stonden gewoon op de ramen, maar daar wordt niks mee gedaan”.

De politie heeft volgens Jane nooit iets kunnen doen. “Dat ligt ook aan de wet, hij kreeg alles voor elkaar”. Jane geeft meerdere malen in het gesprek aan dat ze het rechtssysteem niet vindt werken en de straffen te laag vindt. Toen ze door Steve zwaar mishandeld was en vier dagen in het ziekenhuis had gelegen, was Steve na twee dagen al weer vrij. Ook van de verkrachtingen heeft ze geen aangifte durven doen. “Hij was heel gehaaid, zo slim, zo slim, hij wist iedere keer de dans te ontspringen”. “Maar ik heb ‘m wel twee keer terug laten pakken”, vertelt Jane. Vrienden van haar hebben Steve “helemaal total loss geslagen”. “En toen liet ie mij met rust. En toen begon ie weer en toen hebben ze [vrienden] het weer gedaan [in elkaar geslagen] en toen heb ik ‘m ook niet meer gezien”. Jane vertelt ook dat ze Steve een keer zelf heeft gestoken met een mes. Hij had haar toen twee weken lang 's nachts wakker gehouden door constant aan te bellen en de politie kon telkens maar niets doen voor Jane. “Ja je draait helemaal door, dat was mijn dieptepunt. En ik dacht als het mis gaat ja dan moet ie mij maar dood maken, want dat is alles beter dan zo leven hoor. Ik leefde gewoon dag en nacht in angst”.

“Voor de aangiftes of na de aangiftes, d'r zat geen verschil in en daarom werd ik zo wanhopig”. Steve kwam gewoon langs, belde aan en vroeg Jane zelfs een keer om huishoudelijke hulp. Toen liepen er al 7 aangiftes en het contactverbod was toen ook al van kracht, “zo gek was hij, hij was gewoon de duivel op de wereld”. Jane werd 's nachts gebeld en kreeg dan als ze opnam een vreemde mannenstem te horen, die zei ‘we komen je verkrachten’. Jane heeft 52 sms-berichten aan de politie doorgegeven. Een keer werd ze gebeld door Steve terwijl er politie bij haar was. Ze vroeg of de agent haar telefoon wilde opnemen “maar dat mocht ie niet, ‘wie zegt dat hij [Steve] dat is’, zei die agent en hij deed 't niet”.

Jane zegt de verschillende familiedrama's goed te begrijpen. Ze verwijst naar het nieuws van de vrouw die in het veiligheidshuis haar kind om het leven heeft gebracht en daarna een zelfmoordpoging heeft gedaan, "dat is gewoon een wanhoopsdaad, dat is pure wanhoop". Jane heeft zelf ook twee keer zelfmoord willen plegen door voor de trein te springen. Een voorbijganger op het station heeft haar daar een keer op het laatste moment vanaf kunnen praten en naar huis gebracht. "Je wilt gewoon van dat gevecht af". "De machteloosheid is zo erg, ze kunnen niks. Er zouden een hele hoop moorden voorkomen kunnen worden he in Nederland, maar de wet werkt niet mee". "Van de politie moest Steve niks hebben, dus als die zouden optreden, als ze 'm nou aangepakt hadden, dan zou dat wel helpen maar ze kunnen niet optreden, dat deden ze niet".

Meestal werd Jane wel vriendelijk geholpen door de politie als ze gebeld had. De wijkagent heeft echter nooit iets laten horen, ook niet op verzoek van haar begeleider van het veiligheidshuis. Dit vindt Jane een zeer kwalijke zaak, want bij kleine akkefietjes stond hij er altijd bij maar bij haar kwam hij nooit "terwijl het hier wel gaat over leven of dood he". Ook heeft ze een keer meegemaakt dat ze de politie gebeld had en dat er 3 agenten in kogelvrievesten aankwamen en dat een agente al rollend met haar ogen zei: "heb je nou alweer gebeld", "zou je niet eens gaan verhuizen dan hebben wij ook meer rust". "WIJ, zei ze, WIJ", vertelt Jane. Daar heeft Jane melding van gemaakt bij de politie, de burens hadden het ook gehoord en die hebben een getuigenverklaring afgelegd, maar op die melding heeft Jane nooit meer iets gehoord. Dit was een van de momenten waarop Jane een eind aan haar leven heeft willen maken, "als het zo moet, als ik daar nog geen hulp van krijg dan kan ik mezelf beter ophangen".

Op de vraag of Jane had verwacht dat het beter zou gaan toen het gebied- en contactverbod waren opgelegd antwoordt ze: "Ja, ja, daar had ik echt alle hoop op gevestigd. Ik had het allemaal netjes gedaan en dan denk je hé het recht zegeviert. Nou vergeet het maar hoor. Het recht zegeviert niet". Jane vertelt dat ze zelfs een speciaal (dossier)nummer had gekregen, wanneer Steve in de buurt kwam moest ze 112 bellen en dat nummer doorgeven. "Ey ik gaf dat nummer door, konden ze [politie] gewoon niks vinden op de computer. Komen ze weer een half uur naderhand, ja dan was hij [Steve] al lang weer weg". "Hij had wel 17 keer in twee weken vast gezet kunnen worden, want ik heb zeker 17 keer op dat alarm [AWARE-systeem] gedrukt, daar hebben ze niks mee gedaan". "Dat contactverbod was net zoveel waard als wc-papier, letterlijk".

Steve is momenteel voortvluchtig, als hij nu wordt opgepakt moet hij zijn twee jaar voorwaardelijke gevangenisstraf uitzitten. Dit echter niet vanwege het overtreden van het gebieds- en contactverbod, maar omdat hij zich niet aan de meldingsplicht bij de reclassering en aan zijn verplichtingen bij het Kentron heeft gehouden. Jane zegt in de toekomst voor dergelijke zaken geen beroep meer te doen op de politie of juridische autoriteiten, "ik zou het zelf oplossen, daar heb ik meer aan". "Wat heeft de politie nou voor nut gehad Esther, ik ben nog jaren lastig gevallen".